

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

•

ΗΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

1/2

EXCUSEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

8261

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ἈΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ἩΡῶ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ἈΡΠΑΓὴ Ἑλένης.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΑ ΜΕΘ' ὈΜΗΡΟΝ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ἌΛΩΣΙΣ Ἰλίου.

ΤΖΕΤΖΟΥ ΠΡΟΟΜΗΡΙΚΑ, κ. τ. λ.

APOLLONII ARGONAUTICA.

MUSÆI CARMEN DE HERONE ET LEANDRO.

COLUTHI RAPTUS HELENÆ.

QUINTI POSTHOMERICA.

TRYPHIODORI EXCIDIIUM ILII.

TZETZÆ ANTEHOMERICA, etc.

GRÆCE ET LATINE
CUM INDICIBUS NOMINUM ET RERUM
EDIDIT F. S. LEHRS, *ed.*

ASII, PISANDRI, PANYASIDIS, CHOERILI, ANTI VACHII
FRAGMENTA CUM COMMENTARIIS ALIORUM ET SUIS ADIECIT
FRIDERICUS DÜBNER.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI REGII FRANCIAE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC XL.

—••••—

Goettlingianus Hæsioidi textus quinquaginta emendationes in Theogonia, viginti quinque in Scuto Herculis a nobis receptas egregiæ Hermannî recensione (in opuscc. vol. VI, pag. 142 sqq.) debet. Quum de prisca Theogoniæ forma hodiernæque origine nihil constet (1), versus longioresve locos transponere, quomodo Hermannus hic illic faciendum docet, ausi non sumus, sed satis habuimus uncis includere, quæ, quo loco hodie leguntur, carminis tenorem interrumpunt, sive dispositionis hodierna antiquioris, sive variarum recensioneum, sive interpolationum vestigia sint. Quod ad

2

Receivables 7-5-29. 2016

Scutum attinet, lectores ad egregiam Hermannii disputationem de triplici huius poematis recensione remittamus oportet. Carminis enim intellectui commodoque legentium male consultum fuisset, si nulla addita adnotatione textum dispositioni a viro doctissimo propositæ adaptare voluissemus (1). De tertii, quod superest, poematis Hesiodi natura Lehrsii frater dilectus *Quæstionum epicarum* a. 1837 editarum dissertatione tertia novam exposuit sententiam, quæ, quamvis minus probata a nonnullis, maxime tamen idoneum harum rerum iudicem nacta est defensorem (2). In nostra editione singulas facile agnosces sententias, quas Lehrsii non nisi propter verborum quorundam similitudinem interpositas cum reliquo carmine vix cohærere demonstrat. Quæ idem interpolata esse iudicat, uncis inclusimus; quæ e variis recensionebus manasse vult, indicare non licuit. Multas lectiones in recensione textus Goettlingiani ab Hermanno commendatas in nostrum Operum et Dierum textum nova hac ratione dispositum introduci non potuisse apparet. Quod Hesiodi fragmentorum collectio tam aucta tamque emendata nunc in lucem prodit, id etiam Hermanno debetur, qui, postquam in recensione illa Goettlingianam collectionem castigavit multisque locis citatis locupletavit, triginta tria fragmenta addidit nova (l. l. pag. 266—271), quæ in editione nostra litera H. notavimus. Accedunt præterea complura, quæ quamquam in Lehmanni *de Hesiodi carminibus perditis particula* priori anno 1828 Berolini edita jam leguntur, a Goettlingio omissa sunt, triaque in Crameri anecdotis primum evulgata. Numeros Goettlingianæ collectionis sine ulla litera nostris apposui, numeris collectionis Lehmanni litera L., collectionis Gaisfordi vel Dindorfii litera D. adscripta est. Fragmentum CXVII Hermannus in præfatione ad Eurip. Helen. pag. XVII correxit, ejusque emendationem recepimus, quamquam Hesiodum ita cecinisse nobis persuadere vix possumus.

In APOLLONIO a Wellaueri lectionibus nonnunquam recessimus. Ex iis, quas editionis Wellauerianæ criticus (ephemm. litt.

(1) Versum 144, qualem in una trium illarum recensioneum fuisse Hermannus vult, textui suo loco subiunximus.

(2) Hermannum, qui in Jahnii annalibus philologiæ hunc librum atque illam præsertim dissertationem iudicavit. Aliud de eadem dissertatione iudicium in Zimmermanni ephemm. (a. 1836, pag. 1006 sqq.) sub calce recensioneis, quam Iulius Cæsar de illo Sætbeeri opusculo scripsit, legere meminimus.

Halenss. a. 1828, num. 305 seqq.) proposuit, has fere recepimus, e codicibus maximam partem haustas, paucas e conjectura: I. 61, ἀριστήων. 176, Ὑπερησίου. 372, πρῶρην. 672, ἐπιχνοάουσαι. 806, δορυκτῆταις. 812, ἀτημελέως. 881, ταί. 893, ἄν τοι. 1120, ὀκριόεντι. 1161, καμάτω. 1176, κακά. II. 87, φυσιώωντες. 375, τρηχεῖα. 427, ἀΐξαντες. 504, χθονίης. III. 5, τοι. 15, μὲν γάρ. 173, τε. 198, ἀνά. 286, ἐπ'. 410 et 496, φυσιώωντες. 519, ἐπιχνοάοντας, quod non recipere cautius fortasse fuisset; 1009, δέ. 1195, εὐφεγγέος. 1265, ζοφεροῖο. 1331, ὀκριόεσσα. IV. 59, δολίησιν. 202, δ' ἐνί. 271, προχοῇσι. 323, ἔπειτ' et punctum post versum 326; 652, ἐπίουροι. 690, ἐστ'. 800, εἰσόκε. 1103, ἐφ' Ἑλλάδι. 1212, εἰσόκε. 1260, ἀκηχεμένοις. 1324, μηδ' ἔτι. 1647, τῆς. 1711, τόφρα φαάνθη. Præterea I. 523, ἀρτύνεσθαι. 533, ὑποκλάσθη. 749, ἀμυνόμενοι. II. 28, οἶον. 573, ἔκραγε. 1180, γε et ἡδέ. III. 1374, ἐπήϊον. 1384, γούνων. 1396, ἀπὸ, scripsimus e coniectura Struvii, qui anno 1822 in libello scholastico præter has lectiones alias etiam emendationes Apollonii dedit, elegantes omnes, sed fortasse minus veras. Lib. IV. v. 290, τῇλ' Wellaueri coniectura est. Lib. III. 1393, Hermannī ἀρούρης recepimus, quamvis, quid poeta scripserit, haud facile divinaris, vulgata tamen sensu omnino carente. Multas mutationes leviores, ad orthographiam plerumque spectantes, enumerare super sedemus.

MUSÆUS Passowii maximam partem emendationum, quibus ornatus nunc editur, Wernickio debet, cuius coniecturas in commentario ad Tryphiodorum hic illic obvias recepimus has: v. 18 et 252, ἀμφοτέραις. v. 38, βασιλειαν. v. 58, χιονέης (e codd.) et παρειῆς. v. 210, ἐμοί τινα. v. 272, τὰδ' ἔειπεν. v. 309, χειμερίαις. Eodem Wernickio suadente v. 53, ἀθανάτοισιν ἄγειν, et v. 118, θαρσαλέη, e codicibus dedimus. V. 81, ἐν Hermannī coniectura, v. 271, παραχάτθεο eiusdem emendatio est e codicibus sumpta (vid. emendd. ad Coluth. v. 278, opuscc. vol. IV, pag. 223). V. 219 antiquam lectionem, εἰ ἐτεὸν δ' ἐθέλεις, restituimus (vid. Græfii coniectanea in Musæum, post Coluthum Schæferi, pag. 259).

COLUTHO post viri cl. Stanislai Iuliani editionem e Bekkeri recensione denuo impresso contigit ante hos undecim annos, ut Hermannus operam suam ei præstaret. Is elegantissimas huius poetæ emendationes anno 1828 edidit (repetitas in opuscc. vol. IV, pag. 205 sqq.), quarum multas in usum nostrum convertendas putavi.

mus, neque tamen eas, quas sagax viri egregii ingenium excogitavit, quod antiqua lectio putida esset, nimis languida, minus elegans, etc. Alias etiam nonnullas coniecturas non recipiendas iudicavimus, ut v. 17, τοῖσι, quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quæ suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. In iis, quæ Hermannus de v. 46 sqq. disputat, illud certe verum est, Lennepii εὐρέα ineptum esse, de reliquis vero, quæ addit, longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὀξεῖα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὐδας agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse οὐδας ἄχαμπτον aut ἄχαρπον. Spatiis illis, quæ inter duos versus passim vides, lacunas indicavimus in hoc poemate, verius dixeris, in his poematis fragmentis non raras.

Quinti textum plane novum lectoribus nostris tradimus. Quamquam hic poeta alterum Rhodomannum frustra adhuc expectabat, novaque editione, quam Spitznerum et Kœchlyum coniunctis viribus parare accipimus, magnopere indiget, tamen triginta duobus his annis post Tychsenii editionem magna moles emendationum Quinti hic illic dispersarum accumulata est, in quibus non pauca invenies, quæ Rhodomannus, adeo Pauwius recte viderat, Tychsenius neglexit. Ecce subsidia, quibus instructi Posthomerorum textum recensuimus. Multa egregia in Hermanni Orphicis insunt, nonnulla utilia in Wernickii commentario ad Tryphiodorum, multa bona in Spitzneri observationibus in Quintum ad calcem libri, quem *de versu Græcorum heroico* scripsit, anno 1816 editis. Eiusdem auctoris *observationum in Quinti Posthomericæ* particula prima et altera Vitebergæ a. 1815 prodierunt, tertia anno 1837 in Zimmermanni ephemeridibus (num. 143 sqq., pag. 1161 sqq.) (1), postquam Bonitii *symbolæ criticæ in Quintum Smyrnæum* ibidem anno 1836 publici juris factæ sunt. Struvius in compluribus libellorum scholasticorum, quos inter annum 1817 et 1822 Regimontii edidit, egregias Quinti emendationes proposuit (2). Glasewaldi *coniectanea* in poe-

(1) Spitznerus omnes, quas de Quinto scripsit, observationes in uno volumine coniunctas nuperrime edidit.

(2) Quo rariora hæc Struvii opuscula sunt paratuque difficiliora, eo maiores gratias lectores nostri habebunt viro clarissimo et humanissimo de Sinner, qui e bibliotheca, quam habet opulentam atque exquisitam, integram illorum collectionem nobiscum communicavit.

tam nostrum anno 1817 Vitebergæ evulgata non vidimus. Quum tamen ab aliis interdum laudentur, nihil eorum, quæ bona insunt, nos fugisse putamus. Lehrsius, a quo pauci Quinti loci in *quæstionibus epicis* emendati sunt, magnum numerum emendationum per literas nobiscum communicavit, cuius benevolentiae verbis nostris lectorumque nostrorum gratias amantissimo fratri agimus. Idem nos monuit, poetæ nostri libros Eustathio auctore (ad Iliad. pag. 4) Ἀόγους esse inscribendos. Novissimum idque optimum subsidium ad emendandum Quintum Kœchlyus nuper suppeditavit, qui codice Monacensi denuo collato *Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnæum* in actorum Societatis Græcæ, quæ Lipsiæ floret, Vol. II. Fasc. I, anno præterito in lucem emisit. Nisi hic fasciculus sero ad nos pervenisset, prior Posthomerorum pars bonis nonnullis lectionibus fuisset locupletata, quas recipere non amplius licitum erat. Iam nostræ editionis lectiones a textu Tychsenii recedentes hic subiungimus, prætermissa permagna copia correctionum minoris momenti ad accentus, ad orthographiam atque interpunctionem pertinentium. Legitur enim

IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
L. I. v. 2. κέκευθε	κεκεύθει	v. 426. τῇ	τῆς
v. 11. ὑπαί	ὑπὸ	v. 434. ἐπ'	ὑπ'
v. 22. εἰ δὲν	ἐὸν	v. 443. αὐ	αὐθ'
v. 32. νῦ	τιν'	v. 448. κεῖναι	κεῖνη
v. 39. ὑπαί	ὑπὸ	v. 457. ἐξαρχῆς	ἐξ ἀρχῆς
v. 44. κυανῶπις	κυανῶπις	v. 468. ἐπεντύνεσθε	ἐπεντύνεσθαι
v. 58. ἐρατεινόν,	ἐρατεινόν·	et ἐντοσθι	ἐντοσθε
v. 60. ὑπαχλύνη	ὑπηχλύνη	v. 490. κέδασσεν	κέασσεν
v. 99. τοῖα	τοῖον	v. 492. κέκλιτο	κεκύλιστο
v. 136. ἐν	ἐνί	v. 504. ἀπραιδήσι	ἐγχείησι
v. 147. ἔθετ'	ἐλετ'	v. 505. Λαομέδοντος	λαὸν ἐλόντες
v. 159. βουπλήγα, τὸν	βουπλήγ', δὲν	v. 529. Δῆϊχον, ἡδὲ	Δηϊοχον τ' ἰδ'
v. 166. ἀάσχετα	ἀάσχετον	v. 542. θορεῖ	θόρη
v. 167. τε, τὸν	θ', δὲν	v. 558. ἴκεσθε	ἴκεσθον
v. 168. κιοῦσα	κιούση	v. 563. Ἦ. μέγα τοι δ'	Ἦ μέγα· τοι δ'
v. 179. Ἦ δ' οἶη	Οἶη δ' ἡ	v. 575. ἐπέεσιν	ἐπέεσσιν
v. 190-200. θεῆσιν· Ἐκπά- γλωσ δ' ἡ σείο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης·	θεῆσιν Ἐκπάγλωσ, ἡ σεῖο θεουδέος ἐστὶ γενέ- θλης·	v. 583. ἐτλης	ἐφης
v. 217. λαβόντες	βαλόντες	v. 596. μελέεσιν	μελέεσσιν
v. 246. ἐν	ἐνί	v. 598. δύσαν	δύσιν
v. 254. Θερμῶδουσαν	Θερμῶδοσαν	v. 613. ὑπαί	ὑπὲρ
v. 259. ὀκρυόεντι	ὀκρυόεντι (1)	v. 615. ἥδ'	ἡ
v. 286. πολυγνάμπτησιν	πολυγνάμπτοισιν	v. 673. τετρυγμένοι, αἰψά γε	τετρυμένοι αἰψα
v. 287. ἐν	ἐνί	v. 677. ἀεικτυπέοντι	ἐπικτυπέοντι
v. 308. κυδοιμός	Κυδοιμός	v. 715. ἀθανάτοιο	ἀκαμάτοιο
v. 310. θανάτοιο	Θανάτοιο	v. 723. ἤμαχε	ἤπαφε
v. 326. ὡς	ὡς	v. 724. οὐνεκα	εἵνεκα
v. 341. μιν	οἱ (2)	v. 727. μέμβλετο	μέμβλεται
v. 370.	in uncis.	v. 752. ὅπη	ἐπεῖ
		v. 753. θέμις ἐτ' ἄτη	Θέμις ἐτ' Ἄτη
		v. 759. προπάροιθεν	τοπάροιθεν

(1) Ad v. 256 Struvius: «Perpetaus, inquit, poetarum usus postulare videtur δορ. » Qua admissa mutatione τὴν esse scribendum Lehrsius vidit. Conf. IX, 259, ubi Kœchlyus vulgatam (δόρυ) defendit.

(2) Lehrsius vult μετ'. Idem ad v. 336: «βίην, fortasse λίην. »

IN TYCHSENI EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :		IN TYCHSENI EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :	
	v. 761. ἐξεφάνθη		ἐξεφάνθη		v. 440. ἐπιστάμενος		ἐπισταμένως
	v. 793. μένος μέγα		μέγα σθένος (1)		v. 443. ἐπεσσυμένως		ἐπεσσυμένῳ
L. II.	v. 6. σκοπίασκον		σκοπίαζον		v. 452. αὐτῇ σὺν φήμῃ		αὐτῇ κεν φήμῃ
	v. 30. πῶ		που			εἰ μεγάλθυμον	τάχα θυμόν
	v. 48. ὄρνυτ'		ὄρνυτ'		v. 457. περιώσιος		περιώσιον
	v. 55. ἥ μὲν		ἥ μὲν		v. 464. ὄφελέν με		ὄφελόν με
	v. 59. ἐνί		μετά		v. 467. ἀγανούς τε		γεραρούς τε
	v. 61. ὄφελεν, καὶ		ὄφελον καὶ		v. 469. δ' ἐθήκεν		δὲ θήκεν
	v. 80. μαρναμένῳ		παρφαμένῳ		v. 480. πένθος		θυμόν
	v. 127. Μέμνων		Μέμνον		v. 481. λευγαλέον· τό με εἶθε		πένθος λευγαλέον· τό
	v. 163. τάχα		τοῖς		v. 502. ἀκάρησας		ἀπάρησας
	v. 165. ἐν		ἐνί		v. 526. ὁ		ὅγ'
	v. 169. ὀχέεσφι		ὀχέεσσι		v. 538. οἶον, ὅτ'		οἶόν τ'
	v. 174. κεν		καὶ		v. 614. ὅν		τόν
	v. 187. ὕστερος		ὑστατος		v. 619. ἄλλοτε		ἄλλ' ὅτε
	v. 196. ἀπαν· οἱ		πάν· τοῖ		v. 661. θοῇν		θεᾶν
	v. 200. ἔσαν εἰ ἀγυῖα		ἔσαν εἰ ἀγυῖα		v. 665. Ἀλλ' ὅτε		Καὶ τότε
	v. 224. θηγόμεν' εἰ πάρος		θεινόμεν' εἰ πυρός		v. 714. ἐὺ πνείοντες		εὐπνείοντες
	v. 232. βαρὺ		βαθὺ		v. 716. δ' ἐγίγνετο		δὲ γίγνετο
	v. 233. οἱ γ'		οἱ γ'		v. 783. τὰ μὲν		τά τε
	v. 289. γάρ		δὲ		L. IV. v. 6. σχεδὸν		κέδον
	v. 300. ἔτι ἐλθέμεν		ἐτ' ἐπελθέμεν		v. 17. αὖ		αὖθ'
	v. 314. μόγου		μόθου		v. 22. ἥ		τοῦ
	v. 320. Μέμνων		Μέμνον		v. 27. ἐπέδρακεν		ἐσέδρακεν
	v. 339. τοῖ		οἱ		v. 33. αὖ		αὖτ'
	v. 361. μοῖρα		Μοῖρα		v. 46. δ' ἐγήθεον		δὲ γήθεον
	v. 421. προφερεστέρα		προφερεστέρα (2)		v. 70. δῆτ'		δαῖτ'
	v. 446. βεβλημένος		βεβλημένον		v. 93. ᾗδεταί		ἔλδεταί (4)
	v. 495. ὑπέδραχεν		ἐπέδραχεν		v. 146. ὅσσ'		ὥς δ'
	v. 520. ἥ μὲν εἰ ἡ δ'		ἡ μὲν εἰ ἡ δ'		v. 168. ἔσσυτο		ἔστατο
	v. 543. ἄορ		αἶμα		v. 185. οἶδε		δοιοὶ
	v. 546. ἐπεσμαράγησε		ὑπεσμαράγησε		v. 249. δένδρ'		δένδρε'
	v. 602. θέρους		θέρεως		v. 265. ἐν		ἐνί
	v. 618. οὐτ' ἀρ' εἰ ὀπίσαστο		οὐ γὰρ εἰ ὀπίσαστο		v. 277. γ' ἐτέρπετο		τε τέρπετο
	v. 665. ῥά Ἡλιάδες		μὲν ἀρ' Ἡλιάδες		v. 311. κρατερώτερος		κρατερώτατος
	v. 666. ὦϊξε		ῥίξε.		v. 326. ἐνεγγυς		ἐγγύς
L. III.	v. 28. δ' ἐθήκε		δὲ θήκε		v. 364. ἥλασε		ὀκλασε
	v. 49. ἥκαχε		ἥκαφες		v. 383. Ἰάσονος		Ἰήσονος
	v. 57. εἰ		οἱ		v. 396. ἀμφιτετρυμμένα		αἶψα τεθρυμμένα (5)
	v. 58. οὐδ'		οὐτ'		v. 400. προπάροιθε		τοπάροιθε
	v. 65. ὑπὲρ		ὑπὲκ		v. 416. ἐπαλγύνεσκε		ἐτ' ἀλγύνεσκε
	v. 69. τλήτω		στήτω		v. 420-421. ἀπόνητο, ἀγλαόν·		ἀπόνητο· ἀχνοον —
	v. 70. τοῖ		οἱ		v. 441. θέρους εὐβαλπέος		θέρεως εὐβαλπέος
	v. 94. οἱ δὲ		ἡδὲ		v. 445. μὲν		μιν
	v. 114. σχέτλιε		σχέτλιος		v. 487. ἔλευσσαν		ἐνευσαν
	v. 159. ἥριπε γαίης		ἥριπε, βαιὸν		v. 488. Ἰδμονι πυγμαχίης		Ἰδμονι, παμμαχίης
	v. 169. τίσεσθ'		τίσετ' ἀρ' (3)		v. 522. ἐνθορον·		ἐκθορον·
	v. 184. εἰ		οἱ		v. 559. ἐν		ἐνί
	v. 190. ἀρήγετε		ἀρήγοιτ'		L. V. v. 14. ἀμπετέτυκτο		ἀμπετέτυκτο
	v. 210. πόλιν εἰ εἰρύσαντες		πόλιν εἰ εἰρύσωμεν		v. 35. θανάτου		Θανάτου
	v. 222. τε		ῥά θ'		v. 36. ὁσμῖναι		Ἰοσμῖναι·
	v. 225. ὑπαὶ		ὑπὸ		v. 72. μειδιῶσ'		μειδιῶων
	v. 295. δῆ		δῆτ'		v. 125. κ'		τ'
	v. 304. ναιετάασκεν		ναιετάασκεν		v. 126. νύ κεν		νῦν
	v. 319. ἀπαῖ		ἀπὸ		v. 127. μετεύαδεν		μέγ' εὐαδεν
	v. 340. ἐμπνείοντα		ἀμπνείοντα		v. 134. Ἰδομένη· αὐτόν,		Ἰδομένη· κλυτόν,
	v. 379. οἱ		οἱ γ'		v. 145. δῶη		δῶη
	v. 386. εὖτε		ἔσπε		v. 169. ἀνέρα, ὅντινα τῶνδε		ὀντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα
	v. 409. τ' αὖ		δ' αὖτ'		v. 176. ἐρατεινήν·		ἀλεγεινήν·

(1) V. 792 Struvius συγχεῖσθαι coniecit pro συγγεῖσθαι.

(2) V. 391 οἱ pro altero μοι scribendum esse coniecit.

(3) Olim τίσετε, Hermannus voluit τίσαιτ'. Suamne lectionem Tychsenius sine codice e iudicio suo, an e codice haurierit sine iudicio, nescimus.

(4) Spitzneri emendatio. Struvius et Bonitius maluerunt φρεσὶ μῆδεταί, Lehrsio κῆδεταί in mentem venit. Mox v. 168 ἔστατο Lobeckii coniectura est ad Aiace p. 156.

(5) Struvius, cui hæc emendatio debetur, αἶψα dubium esse ipse confitetur, Lehrsio αὖθι fortasse scribendum coniecit.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 212. ἔχεις	ἔχεις	v. 250. καρήχτα δ'	κάρη δέ οἱ.
v. 216. μ' ὑπόεικε	μοι ὑπείκε	v. 258. ἄλλοθεν	ἀλλυθίς
v. 240. οὔτιδανόν εἰ ἀργαλέον	ταρβαλέον οὔτιδανόν	v. 283. αὖ	αὖθ'
v. 249. ζεύγλης	ζεύγλης	v. 298. ἔωλπεν	έολπεν (1)
v. 256. εὐσθενέα	εὐσθενέος	v. 317. Πολυδάμαντα	Πουλυδάμαντα
v. 281. μητιόωντο	μητιόωνται	v. 329. αὐτῶν ἡδ'	αὐτῶν τ' ἡδ'
v. 299. καταβοσκομένοισιν	κάτα βοσκομένοισιν	v. 384. τῷ δ' ἐπι	τῷ δ' ἀρ' ἐπ'
v. 354. ἀλλά γ'	ἀλλ' ἀρ'	v. 388. σχέτλιε,	σχέτλιος,
v. 359. ὥς	ὥς	v. 392. δς	δ
v. 362. δρεξεν	ἔρεξεν	v. 418. ἔτι ἔλπη	ἔτ' ἔελπη
v. 386. ἡδὲ	ἡδὲ	v. 457. τετυγμένα	τετυμμένα
v. 388. βίη	βίη	v. 474. δ' ἐκεῖνο	δὲ ἐκεῖνο
v. 393. ὑπέβραχε	ἐπέβραχε	v. 485. τεταγμένη	τεταμμένη
v. 394. ὑπετρομέεσκον	ὑποτρομέεσκον	v. 500. δὴ τότε γ'	δὴ βα τότε
v. 399. ἐπεὶ	ὅτι	v. 526. ἐμπνείοντα	ἀμπνείοντα
v. 422. ἦκαχε	ἦκαφε	v. 532. ἡδὲ	ἡδὲ
v. 435. ὑποπτύσσουσι	ὑποπτύσσουσι	v. 533. ἀλλίσσως	ἀολλίσσως
v. 436. δτ'	ὅ δ'	v. 544. ἀρίδης	ἀτίδης
v. 444. κύων	κύον	v. 580. Ἐχέμμουνα δηϊοτῆτι	ἔλων ἀνά δηϊοτῆτα
v. 457. χόλον	δόλον	v. 592.	in uncis.
v. 460. ἐπιθήμεναι,	ἔτι βήμεναι,	v. 602. ἐπισσύμενος	ἐπισπόμενος
v. 469. χεῖρες	χερσὶν	v. 604. ἔνα	ἐνὶ
v. 470. δέ κεν	δὲ καὶ	v. 631. Μόνυσον	Μόσυνον
v. 492. ὀδυρομένοις εἰ δῖαν	ὀδυρομένων εἰ δῖαν	L.VII. v. 28. ὑπὸ	ὑπαὶ
v. 509. ἔδλαθεν	ἐδλάθη	v. 38. πόνου	γόου
v. 517. ὄφρα με	ὄφρ' ἐμὲ	v. 57. ἔξεεν	ἔβρεεν
v. 523. ἀπάντων	ἀνασσαν	v. 65. τεθνεότες	τεθνεώτες
v. 524. ἀνασσαν ἔμεν, δσων	ἀπάντων ἔμμεν, δσων	v. 71. θεῶν ἐν	θεῆς ἐνὶ
v. 550. νῦν μὲν	μὲν μοι	v. 77. πνοιῇ	πνοίης
v. 554. ἀνδρέσιν	ἀνδράσι οἱ	v. 78-79.	lacuna. (2)
v. 555. ἐπ'	ἐν	v. 79. οὔτοι εἰ ἄλλος	οὔτι εἰ σκολιός
v. 563. θεῆν,	θεᾶν,	v. 137. φάραγγας	φάραγγος
v. 587. καὶ	οἱ	v. 163. μίην	μίαν
v. 611. ἀμφιχάνωσιν	ἀμφιχάνωσιν	v. 175. προπάροιθε	τοπάροιθε
v. 619. περί δινήσαντο	περινήσαντο	v. 196. τεύχεα	τεύχεσι
v. 622. καὶ	οἱ	v. 247. ἄτροπος εἰ μοῖρα,	Ἄτροπος εἰ Μοῖρα, (3)
v. 649. πολύκμητος	πολυκμήτου	v. 248. ὑπέκλασε	ὑπέτμαγε
L.VI. v. 35. ἐκ	ὑπέκ	v. 254. ὄρνυτο	ᾠρνυτο
v. 54. ἀνέρας, ἡδ' ἵππους,	αὐτοῖς ἡδ' ἵπποις,	v. 261. πυμάτων	μυχάτων
v. 81. κεν	καὶ	v. 264. ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης,	κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας,
v. 99. βαλόντες,	βάλοντο,	v. 285. οὔνεκα	τοὔνεκα
v. 114. ἀποσκοπίαζον	ἀπὸ σκοπίαζον	v. 290. οὔνεκ'	εἵνεκ'
v. 126. ἦμενοι	ἦμεροι	v. 299-300.	lacuna. (4)
v. 131. ἔσπετο	ἔπλετο	v. 340. μεγάλας	ἑταλάς
v. 145. καθ'	καὶ	v. 348. λαοῦ	ἔλλοι
v. 149. ἤρετο	εἴρετο	v. 372. ἀρ'	ἀν'
v. 151. ἐνθ' ἀρα	ἐνθάδ' ἀρ'	v. 381. φέρων, καὶ δσ'	φέρων κλέος (5)
v. 183. πύχοντο	εὐχοντο	v. 395. πολυβρόθιοιο	πολυβρόθιοιο
v. 194. ἴσαν	δύσαν	v. 426. δὲ	δὴ
v. 209. ἐπὶ	ὑπὸ	v. 436. νεῶς	νεός
v. 214. μὲν	βα	v. 488. ἡ μὲν	ἡμὲν
v. 224. ἐτίνυτο	ἐσίνετο	v. 475. μὲν ἐπέπλετε	σφίσιν ἐπλετο
v. 225. χρυσοῖο	χρυσέοιο	v. 483. τε ἰδὲ	τ' ἡδὲ
v. 227. Στυμφαλίδες	Στυμφηλίδες,	v. 485. αἰψ'	ἄψ
v. 247. ὑπὸ	ἐπὶ	v. 498. ὀκρυόεσσαν	ὀκριόεσσαν
		v. 510. ἀνδρῶν,	αὐτῶν

(1) Idem mendum sæpius nobis tollendum erat, ut v. 21; VII, v. 692, etc.
(2) Lacunæ, quas in nostrum textum introduximus novas, solo spatio, quas Tychsenii editio iam habuit, asteriscis notantur.
(3) V. 224, quem Tychsenius primus exhibuit, παρατεκτῆσθαι vix recte habet. Coniicimus poetam scripsisse προ-
παροιθε τανύσσαι vel τιταίνειν vel τιτῆναι.
(4) Quam lacunam ex Homeri Od. λ. 129 facile explendam Lehrsius vidit.
(5) Spitznerus χάριν voluit. Nos Lobekii emendationem recepimus, nihil dubitantes, quin epici poetæ, qui ὀπάζειν
κλέος, κύδος φέρειν et κύδος ὀπάζειν (conf. noster XII, 252, 265, 273) dicebant, φέρειν κλέος dicere potuerint.

IN TYCHSENII EDITIONE.	IN EDITIONE NOSTRA:	IN TYCHSENII EDITIONE:	IN EDITIONE NOSTRA:
v. 532. ἀήρ·	αἰθήρ·	v. 301. ἐπέπνευσεν	ἐνέπνευσεν
v. 547. καναχῇ ἐτὶ περὶ πέτρῃ,	καναχῇ θὲ περὶ πέτρῃ,	v. 311. ἐρυμνῇ	ἐρεμνῇ
v. 549. βήμεναι	δύμεναι	v. 324. ἐπιτέρπετο	ἐπετέρπετο
v. 584. δῖον,	δεῖος,	v. 330. ἡγαθέοισιν ἐπέφρα-	ἡ βα θεοῖσιν ἐπεφρά-
v. 640. κύσεν	κύσσεν	σεν	σατ'
v. 650. φήσασκεν ἐτὶ ἔμμεν,	φαίης κεν ἐτὶ εἶναι	v. 336. οἱ	τοῖ
v. 653. ἄρ	ἄρα	v. 376. οὐνec' οἱ ἔλκος ἐμελ-	οὐνεκά οἱ μελαν ἔλκος
v. 656. κέκευθε	κεκεύθει	λεν ἐτὶ ἱκέσθαι,	εἰ ἱκανε, (3)
L.VIII. v. 4. περὶ	ποτὶ	v. 382. ὑπὸ βρωθέντα θαλάσ-	ὑποβρωθέντα θαλάσση·
v. 11. μαψιδίῃ	μαψιδίῃ	σης·	
v. 41-42.	lacuna.	v. 384. ἀπὸ στυφελοῖο,	ἀπο, στυφελοῖς —
v. 48. δῆ	δὲ	v. 392. παρέκειτο γε	παρεκέκλιτο
v. 79. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 409. ἤροντ'·	εἶροντ'·
v. 99. Ἐνθ'	Ἐν δ'	v. 420. μέγα	μάλα
v. 103. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 467. ἀμφὶς ἔχρισαν	ἀμφὶ ἔχρισαν
v. 137. δὲ	δέ ἐ	v. 469. οἱ	τοῖ
v. 157. ἀκρονύχων	ἄκρον ὕδωρ	v. 496. a Rhodomanno in-	lacuna.
v. 235. ὀχέεσσι	ὀχέεσσι	ventus.	
v. 303. ὃς τε πάροιθεν	ὃς τοπάρειθεν	v. 501. ἄλλῃ·	ἄλλῃ·
v. 304. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 502. αἶσαν,	αἶση,
v. 305. ἔδρακεν αἶαν.	ἔδρακε γαῖαν.	v. 519. εἶπου τίς	τῶν εἰ τίς
v. 332. περιβρίψῃ	περιβρίψῃ	v. 520. πέλεται νόος ἀνδρά-	νόος ἀνδράσι γίνεται
v. 333. θάττον	τυτθῇ	σιν ἐσθλοῖς,	ἐσθλοῖς,
v. 337. Τρῶας ἐτὶ ἄλλους	Τρῶσιν ἐτὶ ἄλλον (1)	L. X. v. 30. ἀλλὰ γ'	ἀλλ'
v. 338. λαὸν ἐπαίσσοντας·	λαοῦ ἐπαίσσοντος·	et ἀλευομένους	μέγ' ἀλευομένους
v. 339-340.	lacuna.	v. 32. ἔτι	ἐπὶ
v. 345. ἔδεισε·	ἔσεισε· (2)	v. 42. τοι ἐτὶ κἀκείνῳ	κεν ἐτὶ καὶ κείνῳ
v. 377. ἄρα	ἄφαρ	v. 54. ὥμοις	ὥμους
v. 378. τεύχεσσι	τείχεσσι	v. 64. ὀτρύνοντες	ἀρτύνοντες
v. 381. νεφέεσσι	νιφάδεσσι	v. 66. ὥς που	ὥς ἡ
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀμύνειν	ἀμύνειν ἤθελε θυμῷ	v. 67. εἶαρος	χείματος
v. 412. ἐτέρωθεν	ἐτέρωσε	v. 68-69. — φύει, ἡδ' ὥστε	— χέει, ἡ ὥς δτ' ἀν' ἄξα-
v. 436. ἐν	ἐνὶ	δι' ἀζαλέης ξυλόχοιο Πῦρ	λήν ξυλόχον πῦρ Αἰθό-
v. 438. κραδίῃ	κραδίῃ	βρέμει αἰθόμενον, ἡδ' ὥς—	μενον βρομέει, ἡ ὥς—
v. 459. πάντας ἐτὶ ἐπεὶ	παντ' ἐτὶ ἐπειῇ	v. 73. ἄλλον	ἄλλῳ
v. 484. ἀνέμβατον	ἀνάμβατον	v. 81. Ὑἶλλον, εὐγλώχινι	Ὑἶλλον, εὐγλώχινι
L.IX. v. 2. ἀπειρίτος	ἀπειρίτον	v. 87. Χεδιόν τε,	Σχεδιόν τε,
v. 55. οὐδὲ σ' ἐγὼ περ	οὔτε σ' ἐγωγε	v. 89. Γαληνόν,	Γαληνόν,
v. 81. αὐτὸν	αὐτοῦ	v. 91. ἅμα πῖονι	ἅμ' ἀπείρονι
v. 83. ὀλέσση·	ἐλάσση·	v. 126. ναιετάασκεν	ναιετάασκεν
v. 88. μοῦνος	μοῦνον	v. 131. πονέουσιν	περ εἴουσιν (4)
v. 110. ἐντύναντο	ἐντύνοντο	v. 132. δ' ἄρ'	γὰρ
v. 114. παρανήει	παρενήγει	v. 135. κείνο δ' ἴησι	εἰ δ' ἐπῆσθα,
v. 119. αὐτοῦ.	αὐτοῦ.	v. 136. ἱκῆται,	ἱκῆται,
v. 132. μή	μίγῃ	v. 139. καὶ μιν αἰετὶ σπαίρου-	καὶ ῥά μιν ἀσπαίρου-
v. 134. ἔγχεϊ	ἔγχεσι	σαν	σαν (5)
v. 160. ὑπέρχετο·	ὑπώχετο·	v. 143. Φύλαϊς εὐζωνος	Φύλλις εὐζωνος
v. 195. αὐθις	αἰέν	v. 155. ἀνευ	ἀνευθ'
v. 241. ἐτέρωθε	ἐτέρωθε	v. 172. πέτρης,	πέτρης,
v. 259. δόρυ	δορὶ	v. 194. ὥς ἐτεδὸν καύσαιτο,	ὥς ἐτεδὸν, κεκέδαστο
v. 260. ἥερα	omissum,	μέγας	μέλας
εἰ τοῖον φάτο μῦθον·	ποτὶ τοῖον μῦθον εἶπεν.	v. 241. ἔτ' ἔμιμνε	ἔτι μίμνε
v. 298. δὲ βοήσας	δ' ἐβόησε	v. 250. ἐννεσίῃ	ἐννεσίης
v. 299. Τρῶεσσι	Τρῶσιν δὲ	v. 276. βεβλημένος	βεβλημένος

(1) Lehrsius ad hunc versum: « ἐτίνωτο, fortasse ἐσίνετο. » Conf. VI, 224.

(2) Egregiam hanc coniecturam vir cl. C. Lachmannus communicavit cum Lehrsio, amico suo, qui ipse coniecerat ἔδρασε.

(3) Ad v. 347 Lehrsius: « ἀπαναίνεται fortasse ἀγριαίνεται. »

(4) Orellius in epistolis philologicis (pag. 407) præter hanc emendationem tres alias (X, 105; XII; 580; XIII, 159) proposuit, quas recepimus. — Quum in nonnullis codicibus huius versus lacuna verbo ἐτείρετο expleatur, ea- que, quæ sequuntur, cum præcedentibus vix cohæreant, cui malo Kœchlyi coniectura non medetur, plura excidisse suspicamur poetamque huiusmodi aliquid scripsisse:

ἀθανάτην περ εἴουσιν· ἐτείρετο δ' οἱ φίλον ἦτορ,
πρὶν κείνῳ φιλότῃ μιγήμεναι, ἥς ἐτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα κ. τ. λ.

(5) Kœchlyi coniectura. Lehrsius voluit μένει σπαίρουσαν vel μένει ἀσπαίρουσαν.

IN TYCHSENII EDITIONE :

IN EDITIONE NOSTRA :

V. 277. νοῦσφ, καὶ	νοῦσφ τε καὶ
V. 309. μεγάροισι, μεγ' ἀ- σπετα	μεγάροισιν ἀάσπετα
V. 357. ἔμπροσθεν εἰ ἐμβεβα- νίας	ἐντοσθεν εἰ ἐμβεβαυίας
V. 379. προπάρειθεν	τοπάρειθεν
V. 398. με ἀσπετον	μ' ἀάσπετον
V. 405. ἐδάμασσα	ἐδαμ' αἶσα
V. 406. οὐ γοῶσα εἰ τόσσον, ὅσον	οὔτι γοῶσα τόσσον, ὅσσον ἄρ'
V. 408. κείνη	κείνον
V. 409 et 410. ἡδὲ	αἱ δὲ
V. 413. κώκυσεν,	κώκυς,
V. 428. ὄφελόν ποτε	ὄφελον τότε
V. 431. ἥως	αἰών
V. 435. εὐπέπλους	εὐπέπλους
V. 459. μακρόν περὶ κωκύε- σκον.	μόρον περικωκύεσκον.
V. 465. βοήσατο	γοήσατο
L. XI. V. 6. ἡδὲ	οἱ δὲ
V. 9. ἱκελοι	εἰκελοι
V. 23. δὴ	δὴ
V. 25. ἀνίη	ἀνίης
V. 56. ἐς ὄρι	ἄορι
V. 59. ἅμα πέπτατο	ἅμ' ἀπέπτατο
V. 63. αἰνόν	αἰνοῦ
V. 66. ἐπὶ	τότε
V. 103. τῷ	τοῦ
V. 123. ὑπαὶ	ὑπὸ
V. 136. ῥοῆς	ῥοῆς
V. 161. δ' ἄρ' ἰαίνετο	δ' ἰαίνετο
V. 173. ἐσσυμένως	ἐσσυμένους
V. 194. λείπεν εἰ κραταιήν	λίπεν εἰ κρεμαστήν,
V. 195. ἐμπεφυῖαν εἰ εὐγνάμπτοισι χα- λινοῖς,	ἐκπεφυῖαν εὐγνάμπτοιο χαλινού,
V. 208. οὐς, ἄμοτον	οὐς τ' ἄμοτον
V. 209. κύψη ὑπαὶ	τύψεν ὑπὸ
V. 219. ἄγε θέσθ'	ἄζεσθ'
V. 249. ἀπρωτίσπον ὁμίχλην	ἀπρωτίσπος ὁμίχλη
V. 251. ἔλοντο	ἔλοιντο
V. 284. ἐπ'	ἄρ'
V. 286. μετ'	μέγ'
V. 324. αὐτεον.	αὐτευν.
V. 360. ἐντύναντο	ἐντύνοντο
V. 361. μίη—ἀρμη.	μῆη—ἀρμη.
V. 365. τοῖαι Ἀργείων	τοῖαι ἄρ' Ἀργείων
V. 367. ἀρτράμεναι	ἀρτράμενοι
V. 372. βελέμοις,	βοεῖαις,
V. 379. ὁρῶς et δ'	βρόμος et θ'
V. 432. πόλῃος, ἐὼν	πόλῃος ἑξ, (1)
V. 450. ἐπιδήσατο	ἐπεδήσατο
V. 472. συνηλοῖωτο	συνηλοῖητο
V. 495. καὶ	σύν
L. XII. V. 30. πάντα	πάντες
V. 31. ἐν κλισίης	ἐς κλισίας
V. 43. ἅμα	ἀνά
V. 53. οὐ γάρ	οὐχί
V. 55-56. ἄλλα Ζηνός· ἀ μὲν	ἄλλα· Ζηνός μὲν
V. 65. σφιν	σφισι
V. 76. πολλὰ	πάντα

IN TYCHSENII EDITIONE :

IN EDITIONE NOSTRA :

V. 99. κάρτεος	θάρτεος
V. 103. ἡ Διός	ἐκ Διός
V. 106. γένος ἀμφιλιποῦσα,	ἔξος αἰπὺ λιποῦσα
V. 111. ἐνδοθι	ἀγχόθι
V. 124. ἐς	ἀν'
V. 127. δεύοντο	δεύοντ' ἐκ
V. 135. ὀκρυόεντι	ὀκρυόεντι
V. 164. ἐπὶ	ποτὶ
V. 176. ὑπεσμαράγησε	ἐπεσμαράγησε
V. 186. οὐδεος	οὐρεος
V. 188. περὶ	ἀμφ'
V. 198. ἐν	ἐκ
V. 209. ἡμέας	ὑμέας
V. 212. γαίη ἀπειρεσίη· εἰ ἄμμιν	γαίη ἀπειρεσίη· ὑμμιν
V. 220. νῦν εἰ ἀκριτόμυθοι,	κλυτοὶ εἰ ὀδριμόθυμοι,
V. 224. τι	κα
V. 236. μίμνετα	μίμνεν
V. 257. τοι	που
V. 258. πολέμου	πολέμοιο
V. 260. αὖ	αὐθ'
V. 275. Νέστωρ	Νέστορ
V. 277. τις	τοι
V. 284. μὴν	τόν
V. 301. δ' ὑπ' Ἀρηί	κεν ὑπ' Ἀρει
V. 313. οὔρεϊ οὔτε	οὔρεϊ τ' οὔτε
V. 315. δ' ὁ	δὲ
V. 323. Ἀντίμαχος	Ἀμφίλοχος
V. 331. ἡ μὲν	ἡ μὲν
V. 333. αὖ	εὖ
V. 343. ἔργω εἰ ἀνακτας	ἔργον εἰ ἀνακτες
V. 394. γινώναι	γινώμεναι
V. 410. εἴβειν	εἴβεται
V. 414. θεή· λευκαὶ δὲ	θεά· γλαυκαὶ δ' ἄρ'
V. 430. περιστενάχουσι	περιστενάχοντο
V. 445. τῷ	τοῖ
V. 453. κικλήσκουσιν,	ἐπικλείουσιν,
V. 461. ἔξαν	ἔξον
V. 467. ἐνθα	ἐν δὲ
V. 476. δς	δγ'
V. 484. καὶ ἐπὶ	ἢ ἐπὶ
V. 488. ἀργαλίη	ἐν κραδίη (2)
V. 495. λυγρὸν	λυγρῷ
V. 496. ἐπὶ	περὶ
V. 515. ἀγλὺς ἄρ' ἀμφεκάλυψε	ἀγλὺς ἀμφεκάλυψε
V. 528. ἤεν,	αἰέν,
V. 544. ἄρα	ἅμα
V. 545. χαίρετε	χαίρετ' ἄρ'
V. 559. πού	γάρ
V. 564. οὐνεκά σφιν μέγα	οὐνεκ' ἄρα σφίσι
V. 580. οὔρεσι καγχαλώσα	οὔρεσιν ἀσχαλώσα
V. 583. ἀχθυμένη	ἐσσομένη
V. 585. φόνου· εἰ σφίσι	φόνω· εἰ μέγα
L. XIII. V. 4. περὶ	παρὰ
V. 19. φρένα	σρένας
V. 36. ἀτρεκέως	ἀτρεμέως
V. 42. ἐξανέδυσεν ἰδῶν	ἐξανέδου σανίδων
V. 54. ἀλλοθεν ἄλλοι	ἄλλος ἐπ' ἄλλω
V. 68. ἀτρομοι	ἄθρομοι
V. 70. ἀνίχαροι	αὐίαχοι
V. 73. ἐπιθρίσουσι	ἐπιθρίσωσι

(1) V. 404 interpretes in verbis ἄλλ' ὅσα πάντα offenduntur. Struvius ἄλσα πάντα tentavit, quod falsum esse Lehrsius videns requiri dicit huiusmodi aliquid : μηλονόμοι καὶ πῶεα πάντα. Kachlyus fortasse scribendum existimat αἰπόλοι αἰνά. Nonne sufficeret scribere : ἀλλ' ἅμα πάντα?

(2) Aut sic, aut ἀργαλίην scribi Lehrsius vult.

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 89. οἱ
v. 106. γε
v. 110. λυγρῆς,
v. 113. ἔχειν
v. 132-133. Τρῶες. ὥς δ' ὑπὸ
v. 139. ὀλέκουσι μένοντες
v. 152. τμηθέντες
v. 162. μεγάροϊν
v. 183. ἐνὶ
v. 192. γέροντι τεῶς
v. 241. κάρη.
v. 244. πολλὸν
v. 250. πολλῶν
v. 257. οὔτοι
v. 268. φίλου, αἰνὸν
v. 276. ἐνὶ
v. 295. ὅς
v. 345. οἱ, et ἄλλων ἐν
v. 348. μίη
v. 362. σ' ἐδέξατ'
v. 368. ἄρ' ἐμελλεν
v. 384. παρ'
v. 394. ἀρίζηλο
v. 401. θεῇ
v. 405. ἄρ' ἐθελγεν
v. 410. ἀναιρέμεν
v. 425. οὐδὲ ἦ
v. 428. ἔτρεσεν
v. 429. ἐπεὶ οἱ
v. 445. αὐτὸν
v. 452. ἤριπεν
v. 489. ὑπέκ
v. 518. οἱ
v. 522. ἀναμνήσαντο
v. 542. τι μυρομένων
et περιπίπτат'

IN EDITIONE NOSTRA :

τοὶ
ἐ
λυγρῆς,
ἐλεῖν
Τρῶες, ὥς ὑπὸ
ὀλέκουσιν ἔδοντες
δηθέντες
μεγάροιο
ἐπὶ
γέροντος ἑᾶς (1)
κάρην
πουλὺν
πάντων
οὐ πω
φίλου ἔνδον,
ἐνι
ὥς
καὶ et ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ
μὶ' ἦ
σε δέξατ'
ἄρα μέλλεν
καὶ
ἀρίδηλον
θεᾶ
ἄρα θελγεν
ἐναιρέμεν
οὐδ' ἦγ'
ἔτρεμεν
ὅτι οἱ
αὐτὸς (2)
ἔρριπεν
ὑπαὶ
τοὶ (3)
ἀνεμνήσαντο
κινυρομένων
περιπίπτат'

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 555. ἐπ' ὀφεί
L.XIV. v. 12. οἶο
v. 20. Κασσάνδραν
v. 53. ἀκοίτου
v. 92-93.
v. 113. καὶ οὐδεὸς
v. 121-122.
v. 142.
v. 159. πάρος μεμαυῖαν
v. 166. ἰσχομεν
v. 171. ἄρ'
v. 172. βλεφάρων ἤλειβετο
v. 178. συνέχοντο
v. 188. ἄδην ἐμόν
v. 198. ἀπήξηνθ'
v. 214 et 241. εὐπεπλον
v. 262. ἔκχυσο
v. 263. χεῖματι
v. 265. περιτρίζωσι
v. 269. στεναχῆσι
v. 281. ἀνωλύζεσκε
v. 283. σπαργεῦσα
v. 292. ἡδὲ et ἡδ'
v. 299. ἐνὶ μαίνεται
v. 302. βλεφάρων χεύοντο
v. 328. οἶδμα
v. 386. δὲ τὰ
v. 389. ἀπόπροθε
v. 402. αὐτοὶ
v. 444. οὔτι
v. 495. τις
v. 504. διέχευον
v. 507. πότμον
v. 557. μὲν
v. 590. Ὡς

IN EDITIONE NOSTRA :

ἐπόψιαι
ἀμφὶ
Κασσάνδρην
ἀκοίτεω
lacuna.
διειδέος
lacuna.
in uncis.
μέγ' ἐμμεμαυῖαν
ἰσχέμεν
ἄμ'
βλεφάροϊν ἔλειβετο
συνέχυντο
ἀρήϊον
ἐπήξηνθ'
εὐπεπλον
ἐκχυτο
χεῖματι
περιτρίζωσι
στοναχῆσι
ἀνωμώζεσκε
σπαργῶσα
ἡὲ et ἡ
ἔτ' ἰαίνεται
βλεφάροϊν ἔχυντο
χεῦμα
δ' ἑὰ (4)
ἀπόπροθι
παῦροι
οὔτοι
οἱ (5)
διέχευαν
πόντον
μέγ'
Ὡς

TRYPHIODORUM e Wernickii recensione imprimendum curavimus, nisi quod versus mendosos, quos ille asterisco notavit, e virorum doctorum coniecturis iis, quæ maxime probabiles nobis visæ sunt, emendavimus. Versum 301, magis corruptum, quam ut poetæ scripturam divines, dedimus, quomodo apud priores editores ipsumque Wernickium legitur.

TZETZES e Bekkeri recensione prodit, correctis levibus paucis sive editoris sive hypothetarum erroribus.

In *interpretationibus latinis*, quas nostris poetis addidimus, elegantiam frustra quæres, quum græca, quantum fieri potuit, ad verbum reddere statuerimus,

(1) In hoc versu a variis varie tentato αἰδεσθαι ἄντα γέροντος ἔχειν χέρας legendum olim coniecimus. Nunc tamen lectionem a nobis receptam bene habere putamus, neque Kœchlyus aliquid excidisse nobis persuadet.

(2) V. 432 Struvius et Bonitius mutata interpunctione αἰνὸς ὁμοῦ καίοντο legere voluerunt. Sed ὁμοῦ, quod Rhodomannus interposuit, ubi lacuna olim fuerat, mendosum est. Totum locum intento animo legentibus nobis suspicio movetur, duo henustichia inter αἰνὸς et καίοντο excidisse.

(3) V. 497 καίπερ ἐελδομένη vitiosum est. Lehrsius καὶ πρὶν ἐελδομένη, Kœchlyus καίπερ ἄλωμένη coniecit, uterque dubitanter.

(4) Versum 386 et 387, in quibus Pauwius verum iam viderat, melius ita disposuissimus :

καὶ ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ μέτωπα
* * * * * αἱ δ' ἑὰ τέκνα

ἄμπεχον κ. τ. λ.

(5) Miramur, cur Kœchlyo, quum v. 483 κανεῶν improbaret, κοινῶν potius quam κοίλῳ succurrerit.

quo consilio in Hesiodo magis etiam stetimus quam in reliquis auctoribus. Priorum versionum, quæ earum natura erat, modo plura, modo pauciora, interdum nulla reperies vestigia. Tzetzen etiam interpretatione donavimus, non quo operæ pretium esse putaremus, hunc laborem in poetillam impendere, sed ut æqualitatis legem editioni nostræ præscriptam observemus.

Indicibus nominum et rerum, quos singulis auctoribus subiunximus locupletissimos, lectorum commodo nos optime consuluisse eorumque approbationem meruisse confidimus.

Iam lectores harum rerum periti operam nostram benigne iudicent, reliqui iudicio abstineant velimus, valere iubemus omnes.

Parisiis, Kalendis Decembribus a. MDCCCXXXIX.

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΕΠΗ
ΚΑΙ ΕΠΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HESIODI
CARMINA ET FRAGMENTA.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰδεῖν,
αἶψ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
ὄρχευνται καὶ βωμὸν ἑρσθενέος Κρονίωνος·
6 καί τε λοεσσάμενα τέρενα χροά Περμησσοῖο,
ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπερβύσαντο δὲ ποσσίν.
Ἐνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμένοι ἡέρι πολλῇ,
10 ἐννύχαι στείχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιαν Ἥρην,
Ἀργεῖην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
κούρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
15 ἥ δὲ Ποσειδάω γαίηχρον, ἐννοσίγαιον,
καὶ Θέμιν αἰδοῖην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλὴν τε Λιώνην,
[Ἡὼ τ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,]
Λητώ τ' Ἰάπετόν τε ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
20 Γαῖάν τε Ὀκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μελαιναν,
ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων·
αἶ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν αἰοδῆν,
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρῶτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
25 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγίοχοιο·
Ποιμένες ἀγραυλοὶ, κῆκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
30 καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθλέος ὄζον
δρέψασθαι θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θείην, ὥς κλείοιμι τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
ἅπας δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰδεῖν.
35 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῶν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
εἰρεῦσθαι τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα,
φωνῇ ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
40 ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐγὶρδούποιο θεῶν ὅπῃ λειριοέσση
σκιδναμένη· ἡγεῖ δὲ κάρη νιφέντος Ὀλύμπου,
δώματά τ' ἀθηνάων. Αἶ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι
θεῶν γένος αἰδοίων πρῶτον κλείουσιν αἰοδῆ
45 ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἔτικτεν,

HESIODI THEOGONIA.

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
quæ Heliconis habitant montem magnumque divinumque,
atque circa fontem nigrum pedibus teneris
saltant, et aram præpotentis Saturnii,
atque ablutæ tenerum corpus aqua Permessi,
aut Hippocrenes, aut Olmii sacri,
summo in-Helicone choreas ducebant
pulchras, amabiles; tripudiabant vero pedibus:
Inde concitatae, velatae aere multo,
noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
celebrantes Jovemque ægida-tenentem et venerandam Juno-
nem] argivam, aureis calceamentis incedentem:
filiamque ægida-tenentis Jovis, caruleis-oculis Minervam,
Phœbumque Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
atque Neptunum terram-continentem, terram-moventem,
et Themis venerandam, et partis-oculis Venerem,
Hebenque aurea-corona, formosamque Dionem,
[Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,]
Latonamque, Japetumque et Saturnum versipellem,
Terramque, Oceanumque vastum et Noctem atram,
aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:
quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
agnos pascentem Helicone sub divino.
Hoc autem me primum Deæ sermone compellarunt,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis:
Pastores agrestes, mala probra, ventres solum,
scimus falsa multa dicere veris similia:
scimus autem, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ,
et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
ut-decerperem, mirandum. Inspirarunt autem mihi vocem
divinam, ut canerem futuraque præteritaque.
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
se vero ipsas primo et postremo semper canere.
Sed quo mihi hæc circa quercum aut circa petram?
O tu, a Musis ordiamur, quæ Jovi patri
canendo oblectant magnum animum in Olympo,
memorantes præsentiaque futuraque præteritaque,
voce concinentes. Earum vero indefessa fluit vox
ab ore suavis. Ridet autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce liliacea
dispersa. Resonat vero vertex nivosi Olympi,
domusque immortalium. Hæc vero immortalē vocem emit-
tentes,] deorum genus venerandorum primo celebrant canti-
lena] ab exordio, quos Tellus et Cælum latum genuerunt,

οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἑάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἥδ' ἐκ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεὰ λήγουσί τ' αἰοιδῆς,
 ὅσσην φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 60 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 ὑμνεῦσαι τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
 65 ληισμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσητο μητίετα Ζεὺς
 νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτός ἐην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
 70 ἥ δ' ἔτεκ' ἑννέα κοῦρας δμοφρονας, ἧσιν αἰοιδῇ
 μέμβλεται, ἐν στήθεσσι ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 [τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόντος Ὀλύμπου,
 ἐνθα ὅσιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 παρ δ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἱμερος οἴκι' ἔχουσιν,]
 75 ἐν θαλίσῃ ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὅσσην εἶσαι
 μέλποντα πάντων τε νόμους καὶ ἥθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσαι, ἐπήρατον ὅσσην εἶσαι.
 Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὀλυμπὸν ἀγαλλόμεναι ὅππῃ καλῇ,
 ἄμβροσιν ἡδύπῃ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 80 ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπο δοῦπος δρύρει,
 νισσομένων πατέρ' εἰς θν· δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἥδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
 κάρτεϊ νικῆσας πατέρα Κρόνον. Εὖ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμὰς.
 85 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι αἰεὶ δὴν Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 ἑννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι, [σαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'· ἥ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπάσῃων.
 90 Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ,
 ὄντινα τιμῇσιν Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 γεινόμενόν τ' ἐξίδωσι διοτρεφείων βασιλῆων,
 τῶ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖρυσιν ἔρσην,
 τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μελίχρα· οἳ δὲ νυ λαοὶ
 95 πάντες ἐς αὐτὸν δρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
 ἰθίῃσι δίκῃσιν· δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων
 αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε·
 τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορῇ μετὰ τροπὰ ἔργα τελεῦσι
 100 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῃ θεὸν ὥς ἰλάσκονται
 αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισι·
 οἷά τε Μουσῶν ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσῶν καὶ ἐκ ἡβόλου Ἀπόλλωνος
 105 ἄνδρες αἰοιδοὶ ἔασι ἐπὶ γῆν καὶ κιθαρισταί·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· δ' Ὀδυσσεύς, ὄντινα Μοῦσαι
 φίλωνται· γλυκερὴ οἳ ἀπὸ στόματος ῥεῖ αὐδῇ.
 Εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰοιδὸς

quique ex his prognati sunt Dii, datores honorum.
 Secundo etiam Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 Incipientesque celebrant Deae finiuntque carmine celebrare,
 quam praestantissimus sit Deorum imperioque maximus.
 Porro autem hominumque genus fortiumque gigantum
 celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo
 Musae Olympiades, filiae Jovis aegida-habentis :
 quas in Pieria Saturnio peperit patri mista
 Mnemosyne, arvis Eleutheris imperans,
 oblivionemque malorum solatiumque curarum.
 Novem enim cum-ea noctes mistus est prudens Jupiter,
 seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
 Sed cum jam annus esset, circumvolverentur vero tempesta-
 tes,] mensibus exactis, diesque multi transacti essent,
 ipsa peperit novem filias concordēs, quibus carmen
 curae est, in pectoribus securum animum habentibus,
 [paululum a summo vertice nivosi Olympi,
 ubi ipsis splendidique chori et aedes pulchrae.
 Juxta vero eas Gratiaeque et Cupido domos habitant,]
 in conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes,
 canunt omniumque leges et mores venerandos
 immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Illae tum ibant ad Olympum exsultantes voce pulchra,
 immortalī cantilena : circum vero resonabat terra atra
 canentibus : jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
 euntium patrem ad suum. Is autem in caelo regnat,
 ipse habens tonitru atque ardens fulmen,
 vi superato patre Saturno. Bene autem singula
 immortalibus disposuit simul, et ordinavit honores :
 Haec sane Musae canebant, celestes domos incolentes :
 Novem filiae magno e Jove prognatae :
 Clioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque,
 Terpsichoreque Eratoque, Polymniaque Uraniaque,
 Calliopeque : haec autem praestantissima est omnium.
 Haec enim et reges venerandos comitatur.
 Quemcunque honorarunt Jovis filiae magni,
 nascentemque adspexerunt a Jove-nutritorum regum,
 huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
 hujus vero verba ex ore fluunt suavia : at sane populi
 omnes ipsum respiciunt, reddentem jus
 rectis judiciis. Hic autem secure concionabundus
 statim etiam magnam contentionem scite dirimebat.
 Propterea enim reges prudentes sunt, ut populis
 laesis in-foro integras res restituant
 facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, tanquam Deum, venerantur
 reverentia blanda : eminet vero inter congregatos.
 Taleque Musarum sanctum munus hominibus.
 A Musis enim et eminus-feriente Apolline
 viri cantores sunt super terram et citharædi,
 ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Musae
 amant : suavis ei ab ore fluit vox.
 Si quis enim vel luctum habens recens-afflicto animo
 tristetur, animo dolens, sed cantor

100 Μουσᾶν θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
ὕμνησιν, μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεᾶων.

Χαίρετε, τέκνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

105 [Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ὄντων,
οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
νυκτὸς τε θνοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.]
Εἰπατε δ' ὡς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἷδαμι θυῶν,
110 ἄστρον τε λαμπετόωντα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
ὥς τ' ἀφενὸς δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
ἡδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.

Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι

115 ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαθ' ὃ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.

Ἦτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα

Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

[ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νυφόντος Ὀλύμπου,]

Τάρταρά τ' ἡρόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυοδείης,

120 ἡδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
λυσιμελὲς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
δαμναῖ τ' ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάος δ' Ἐρεβὸς τε μέλαινα τε Νύξ ἐγένοντο·

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἥμέρη ἐξεγένοντο,

125 οὗς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγεῖσα.

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ

Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,

ὅρρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

Γένετο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους,

130 Νυμφέων, αἱ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσέντα.

Ἦδὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἷδαμι θυῶν,

Πόντον, ἄτερ φιλότῃτος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκε' Ὀκεανὸν βαθυοδίνην,

Κοῖόν τε Κρίόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,

135 Θείην τε Πείην τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε,

Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Ἰηθύν τ' ἑρατεινήν.

Τοὺς δὲ μὲθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.

Γένετο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,

140 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀμβριμόθυμον,

οἳ Ζηνὶ βροντὴν τ' ἔδοσαν τεύξαν τε κεραυνόν.

Οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,

μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.

[Οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδέντες·

Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφρέων

145 κυκλωτερῆς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ·]

Ἰσχύς τ' ἡδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο

τρῆς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὀμβριμοὶ, οὐκ ὀνομαστοί,

Κόττος τ' Ὀβριάρεώς τε Γύης θ' ὑπερήφανα τέκνα.

150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο

ἄπλητοι, κεφαλὰὶ δὲ ἑκάστω πεντήχοντα

ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.

Musarum famulus gloriam priscorum hominum
celebraverit beatosque Deos, qui Olympum incolunt;
statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
meminit: cito vere deflexerunt eos dona Dearum.

Salvete, natae Jovis, date vero amabilem cantilenam.

[Celebrate autem immortalium sacrum genus, semper existi-
stentium,] qui tellure prognati sunt et caelo stellato,
nocteque caliginosa, quosque salsus nutrit pontus.]
Dicite autem, quomodo primum Dii et terra facti-sint
et flumina et pontus immensus, aestu furens,
astraque fulgentia et caelum latum superne:
et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum,
utque opes dividerint et quomodo honores distinxerint,
atque etiam quomodo primum multivarium tenuerint Olym-
pum:] haec mihi dicite, Musae, celestes domos inhabitantes,
ab initio, et dicite quidnam primum fuerit illorum.

Igitur primum quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato-pectore, omnium sedes tuta semper
[immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,]
Tartaraque tenebricosa in-recessu terrae spatiosae:
atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
solvens-curas omniumque Deorum omniumque hominum,
domat in pectoribus animum et prudens consilium.

Ex Chao vero Erebusque nigraque Nox editi-sunt.

Ex Nocte porro Aetherque et Dies prognati-sunt:

quos peperit, ubi-conceperat, Erebo concubitu mista.

Tellus vero primum quidem genuit aequalem sibi

Caelum stellatum, ut ipsam totam circumtegit,

ut esset beatis Diis sedes tuta semper.

Genuit vero Montes altos, Dearum grata domicilla

Nympharum, quae habitant per montes saltuosos.

Atque etiam infrugiferum pelagus peperit aestu furens,

Pontum, absque amore suavi: sed deinde

Caelo concumbens, peperit Oceanum profundis-vorticibus,

Cœumque Criumque, Hyperionemque Japetumque,

Theamque Rheamque, Theminqe Mnemosynenque,

Phœbenque aurea-corona, Tethynque amabilem.

Hos vero post natu-minimus natus-est Saturnus versutus,

sævissimus inter-liberos: floridum autem oderat parentem.

Vero etiam genuit Cyclopes superbum cor habentes,

Brontenque Steropenque et Argen forti-animo,

qui Jovi et tonitru dederunt et fabricarunt fulmen.

Hi autem sane caeterum quidem Diis similes erant,

unus vero oculus media positus-erat in-fronte.

[Hi vero ex immortalibus mortales evaserunt loquentes:

Cyclopes vero nomen erat impositum, eo quod ipsorum

orbiculatus oculus unus inerat fronti:]

roburque ac vires et variae-artes erant in operibus.

Alii vero etiam e Tellureque et Caelo prognati-sunt

tres filii magnique et praevalidi, nefandi,

Cottusque Briareusque Gyasque, superba proles.

Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpabant

inaccessae, capita vero unicuique quinquaginta

ex humeris prognata-erant super robustos artus.

Ἴσχυς δ' ἀπλητος κρατερὴ μεγάλη ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 155 δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχοντο τοκῆϊ
 ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίσκε,
 Γαίης ἐν κευθμοῖν, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
 160 στεينوμένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπετράσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
 τεύξε μέγα ὄρεπνον καὶ ἐπέπραδε παῖσι φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιμῆνι ἦτορ·
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἶψ' ἐθέλητε
 165 πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τισαίμεθα λώβην
 ὑμετέρου· πρότερος γὰρ αἰεκέα μήσατο ἔργα. [τῶν
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐ-
 σθέγξατο· θαρσύνσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἀψ' αὐτὶς μύθοισι προσήύδα μητέρα κεδνὴν·
 170 Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 ἡμετέρου· πρότερος γὰρ αἰεκέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
 Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
 175 ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 ἱμεύρων φιλότῃτος ἐπέσχετο καὶ ῥ' ἐτανύσθη
 πάντῃ· ὁ δ' ἐκ λογεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
 σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρός
 ἐσσυμένως ἤμυσε, πάλιν δ' ἐβρίμβε φέρεσθαι
 ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὐτὶ ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
 ὅσσαι γὰρ βροθὰμιγγες ἀπέσσυθεν αἵματόεσσαι,
 πᾶσας ἐδέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 185 γείνατ' Ἑρινύς τε κρατερὰς μεγάλους τε Γίγαντας,
 τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας ὅ' ἄς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 μήδεα δ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι
 κάθβαλ' ἀπ' Ἡπειροῖο πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 ὥς φέρετ' ἄμ πελάγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 ἀφρός ἀπ' ἀθανάτου χρόος ὠρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζωθεοῖσιν
 ἐπλητ'· ἐνθεν ἔπειτα περιβρύτον ἵκετο Κύπρον.
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίῃ καλῇ θεός, ἀμφὶ δὲ ποίῃ
 195 ποσσὶν ὑπο βραδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 ἀφρογενέα τε θεᾶν καὶ εὐστέρανον Κυθήρειαν
 κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 ὠρέφθη· ἀτὰρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.
 Κυπρογενέα δ' ὅτι γέντο πολυχλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 ἡ δὲ φιλομνηδέα, ὅτι μνηδῶν ἐξεπαάνθη.
 Τῇ δ' Ἔρως ὠμάρτησε, καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλὸς
 γεινομένη ταπρῶτα δεῶν τ' ἐς φύλον ἰούσῃ.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἡδὲ λέλογχε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 παρθενίους τ' ὁάρους μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε
 τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότῃτά τε μελιχίτην τε.

Robur autem inaccessum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellureque et Caelo procreati sunt,
 potentissimi sunt filiorum, a suo vero infestabantur parente
 ab initio. Et horum quidem ut quisque primum nascebatur,
 omnes occultabat, et in lucem non emittebat,
 Terræ in latebris malo autem oblectabatur opere
 Cælus, ipsa vero intus ingemiscebat Terra vasta,
 referta : dolosam vero malam excogitavit artem.
 Statim vero procreans genus cani ferri
 fabricavit magnam falcem et edixit liberis caris.
 Dixit autem animum-addens, suo mœrens corde :
 Filii mei et patris nefarii, si volueritis
 parere, patris malam ulciscemur contumeliam
 vestri. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit : illos vero sane omnes invasit metus, neque quis-
 quam eorum] locutus est. Confirmato animo tamen magnus
 Saturnus versutus] rursus verbis compellavit matrem vene-
 randam :] Mater, ego hoc certe in-me-recipiens peragam
 facinus, quoniam patrem detestabilem nihil curo
 nostrum. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit : gavisus est autem valde animo Tellus ingens.
 Collocavit autem ipsum celans in-insidiis : indidit vero manu
 harpen asperis-dentibus : dolum autem suppeditavit omnem.
 Venit autem Noctem inducens magnus Cælus : circum vero
 Telluri] cupiens amoris incumbibat, et sane extensus est
 undique : ex insidiis autem filius petiit manu
 sinistra, dextra vero immanem cepit harpen,
 longam, asperis-dentibus, suique genitalia patris
 festinanter demessuit, retro autem jecit ut-ferrentur
 pone. Illa quidem non incassum effugerunt manu :
 quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
 omnes suscepit Terra : inversis autem annis,
 produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes
 armis nitentes, longas hastas manibus tenentes :
 Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
 Genitalia autem ut prius resecta ferro
 projecerat ex Epiro in pontum undosum,
 sic ferebantur per pelagus longo tempore : circumcirca vero
 alba] spuma ab immortal corpore oriebatur : in ea autem
 puella] innutrita est : primum vero ad-Cythera divina
 vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad-Cyprum.
 Prodiit vero veneranda formosa Dea, circum vero herba
 pedibus sub mollibus crescebat : ipsam autem Aphroditen
 spumigenamque Deam et pulchre-coronatam Cytheream
 nominant Dique et homines, quia in spuma
 nutrita fuit : at Cytheream, quod appulit Cythera :
 Cyprigenam vero, quod nata est undosa in Cypro :
 atque amantem genitalia, quod e genitalibus emersit.
 Hanc vero Amor conitatus est, et Cupido sequebatur pulcher,
 natam primum Deorumque ad cœtum euntem.
 Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 sortem inter homines et immortales Deos,
 virgineasque confabulationes risusque fallaciasque
 oblectationemque suavem amoremque blanditiamque.

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλήσιν καλέεσκεν
 παῖδας νεκείων μέγας Οὐρανὸς οὗς τέκεν αὐτός.
 Φάσκει δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα βῆξαι
 210 ἔργον, τοῖο δ' ἐπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. [ναν
 Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαι-
 καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ὕπνον, ἔτικτε δὲ φύλον Ὀνει-
 οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή. [ρων·
 Δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζύν ἀλγινόεσσαν,
 215 Ἐσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
 χρύσεια καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπόν.
 [Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
 Κλωθὴν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον, αἵτε βροτοῖσι
 γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
 220 αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιδασίας ἐφέπουσιν,
 οὐδὲ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
 πρὶν γ' ἀπὸ τῶ δώκωσι κακὴν ὅπιν, ὅστις ἀμάρτη.]
 Τίχτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νὺξ ὁλόῃ μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
 225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα
 Λήθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
 Ὑσμίνας τε Φόνους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκεά τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,
 230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συντήθεας ἀλλήλησιν,
 Ὅρκον θ', ὅς δ' ἠ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση.
 Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 235 οὐνεκα νημερτὴς τε καὶ ἥπιος, οὐδὲ θεμιστέων
 λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δήνεα οἶδεν·
 αὐτὶς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα Φόρχυν
 Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῶ καλλιπάρηον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
 240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγάρητα τέκνα θεῶν
 πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
 κούρης Ὠκεανοῖο, τελέεντος ποταμοῖο,
 Πρωτῶ τ' Εὐκράντῃ τε, Σαῶ τ' Ἀμφιτρίτῃ τε,
 Εὐδῶρῃ τε Θέτις τε, Γαλήνῃ τε Γλαύκῃ τε,
 245 Κυμοδόῃ, Σπειῶ τε, Θόῃ θ' Ἀλίῃ τ' ἐρώεσσα,
 καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα καὶ Εὐλιμένη καὶ Ἀγαυῇ,
 Πασιθέῃ τ' Ἐρατῶ τε καὶ Εὐνείκῃ ῥοδόπηχυν,
 Δωτῶ τε Πρωτῶ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Νησαίῃ τε καὶ Ἀκταίῃ καὶ Πρωτομέδεια,
 250 Δωρίς καὶ Πανόπεια καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
 Ἴπποθόῃ τε ἐρώεσσα καὶ Ἴππονόῃ ῥοδόπηχυν,
 Κυμοδόκῃ θ', ἥ κύματ' ἐν ἡρωειδῇ πόντῳ
 πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ
 βεῖα πρηνῦναι καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
 255 Κυμῶ τ' Ἠϊόνῃ τε εὐστέφανός θ' Ἀλιμήδῃ,
 Γλαυκονόμῃ τε φιλομμειδῇ καὶ Ποντοπόρεια,
 Λειαγόρῃ τε καὶ Εὐαγόρῃ καὶ Λαομέδεια,
 Πουλυνόμῃ τε καὶ Αὐτονόῃ καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάρνῃ τε, φυήν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἁμωμος,
 260 καὶ Ψαμάθῃ, χαρίεσσα δέμας, οἷα τε Μενίππῃ,

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
 filios objurgans magnus Caelus, quos genuit ipse.
 Dictitabat autem eos tendentes-manus protervia magnum
 patrasse] facinus, cujus deinceps ultio in-posterum futura-sit.
 Nox vero peperit odiosumque Fatum et Parcam atram,
 et Mortem : peperit vero Somnum : peperit vero agmen S-
 mniorum : nemini concumbens Dea peperit Nox obscura.
 Deinde etiam Momum et Ærumnam dolore-plenam,
 Hesperidesque, quibus mala trans inclytum Oceanum
 aurea pulchra curæ-sunt, ferentesque arbores fructum :
 et Parcas et fatales-Deas genuit inexorabiles,
 Clothoque Lachesinque et Atropon, quæ mortalibus
 nascentibus dant habendum bonumque malumque,
 et quæ hominumque Deorumque delicta persequuntur,
 neque unquam deponunt Deæ vehementem iram,
 priusquam ab illo sumserint gravem pœnam, quisquis pec-
 carit.] Peperit autem et Nemesin, cladem mortalibus homi-
 nibus,] Nox pernicioſa ; post hanc vero Fraudem enixa-est et
 Concubitus] Seniumque perniciosum, et Contentionem pepe-
 rit pertinacem.] At Contentio odiosa peperit quidem Labo-
 rem molestum,] Oblivionemque Famemque et Dolores la-
 crimabiles,] Pugnasque Cædesque Præliaque Stragesque vi-
 rorum,] Jurgiasque mendacesque Sermones Disceptationes-
 que,] legum-contemptum Noxamque, familiares inter-se,
 Jusjurandumque, quod sane plurimum terrestres homines
 lædit, quando quispiam volens perjurium juraverit.
 Nereum vero veracem et ingenuum genuit Pontus,
 maximum-natu filiorum : sed vocant senem,
 eo quod verusque et placidus : nec legum
 obliviscitur, sed justa et moderata judicia novit ;
 rursum vero etiam Thaumantem magnum et fortem Phor-
 cyn,] Terræ commistus, et Ceto formosis-genis
 Eurybiamque, adamantis in pectore animum habentem.
 Ex-Nereo autem prognatæ sunt peramabiles filiae Dearum
 Ponto in infructuoso, et e-Doride pulcra,
 filia Oceani, ultimi fluvii,
 Protoque Eucrateque, Saoque Amphitriteque,
 Eudoraque Thetisque, Galeneque Glauceque,
 Cymothoë, Spioque, Thoëque Haliaque amabilis
 et Melita gratiosa et Eulimene et Agave,
 Pasitheaque Eratoque, et Eunice roseis-brachiis,
 Dotoque Protoque, Pherusaque Dynameneque,
 Nesæaque et Actæa et Protomedea,
 Doris et Panopia et formosa Galatea,
 Hippothoëque amabilis et Hipponoë roseis-brachiis,
 Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto
 flatusque divinorum ventorum una-cum Cymatolege
 facile mitigat et cum Amphitrite pulcris-talis,
 Cymoque, Ejoneque, pulchreque-coronata Halimede,
 Glauconomeque hilaris et Pontoporia,
 Liagoreque et Evagore et Laomedea,
 Polynomeque et Autonoe et Lysianasse
 Evarneque, indole grata et specie inculcata,
 et Psamathe, decora corpore, divaque Menippe,

Νησώ τ' Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἣ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αὔται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.

- 265 Θάύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυβρεῖταιο θύγατρα
 ἡγάγετ' Ἥλεκτριν· ἣ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριν,
 ἡύχομους θ' Ἄρπυϊας, Ἀελλώ τ' Ὀκυπέτην τε,
 αἱ δ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται
 ὠκείης πετερόγεσσι· μεταχρόναι γὰρ ἱαλλόν.
 270 Φόρκυϊ δ' αὖ Κητώ Γραίας τέκε καλλιπαρῆους
 ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
 ἀθάνατοι τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἄνθρωποι,
 Περφιδῶ τ' εὐπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
 Γοργούς θ', αἱ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο,
 275 ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἣν Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθεινώ τ' Εὐρυάλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
 Ἡ μὲν ἦν θνητὴ, ταὶ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης
 ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς
 γένθ', ὃ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
 Χῶ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μή-
 285 ἴκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει, [λων,
 βροντήν τε στεροπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα
 μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάρριξε βίῃ Ἡρακληεῖη
 290 βουσί παρ' εἰλιπόδεσσι περιβρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
 ἥματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ὀκεανοῖο,
 Ὀρθρον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτιῶνα
 σταθμῷ ἐν ἡρόεντι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 295 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἑοικὸς
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θεῖον κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδά, καλλιπάρηνον,
 ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 300 [ποικίλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεῦθεσι γαίης.
 Ἐνθα δὲ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοιλῇ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἐνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.]
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιδνᾷ,
 305 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῃ,
 δεινόν θ' ὕβριστήν τ' ἄνεμον ἐλικώπιδι κούρῃ·
 ἣ δ' ὑποχυσάμενη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Ὀρθρον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ·
 310 δεῦτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
 Κέρβερον, ὠμηστήν, Αἰδέω κύνα χαλκεόφωνον,
 πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
 τὸ τρίτον Ὑδρην αὖτις ἐγείνατο, λύγρ' εἰδυῖαν,

Nesoque Eupompeque, Themistoque Pronoëque,
 Nemertesque, quæ patris habet mentem immortalis.
 Hæ quidem ex-Nereo inculpato procreatæ-sunt
 filiæ quinquaginta, inculcata opera callentes.

Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
 duxit Electram : hæc autem celerem peperit Irim,
 pulchricomasque Harpyias, Aëllouque Ocypetenque,
 quæ sane ventorum flamina et aves una comitantur
 perniciousis aliis : similes-tempori enim volitant.

Phorco vero dein Ceto Græas peperit formosas
 a partu canas, quas inde Græas vocant
 immortalesque Dii humique incedentes homines,
 Pephredoque pulchro-peplo, Enyoque croceo-peplo,
 Gorgonesque, quæ habitant trans celebrem Oceanum,
 in-extrema-parte ad noctem, ubi Hesperides argutæ,
 Sthenoque Euryaleque Medusaque gravia perpessa.
 Illa quidem erat mortalis, hæc autem immortales et senii ex-
 pertes] duæ : cum una vero concubuit cærulea-cæsarie Ne-
 ptunus] in molli prato et floribus vernis.

Ejus autem quum jam Perseus caput amputasset,
 exsiluit Chrysaorque magnus et Pegasus equus.
 Huic quidem cognomen erat, quoniam Oceani apud fontes
 natus-erat, ille vero ense aureum tenebat manibus suis.
 Et-ille quidem cum-avolasset, relicta terra matre pecorum,
 pervenit ad immortales : Jovis vero in domo habitat,
 tonitruque fulgurque ferens Jovi prudenti.

Chrysaor autem genuit tricipitem Geryonem,
 mistus Calliroë filia nobilis Oceani.
 Illum quidem armis-exuit vis Herculeæ,
 boves apud flexipedes circumflua in Erythia :
 die illo, ubi boves egit latas-frontes-habentes
 Tirynthum in sacram, trajecto Oceano
 Orthroque interfecto et bubulco Eurytione,
 stabulo in obscuro, trans inclytum Oceanum.

Ipsa autem peperit aliud monstrum, intractabile, nihil si-
 mile] mortalibus hominibus neque immortalibus Diis,
 specu in concavo, divinam infracto-animo Echidnam :
 dimidiam quidem nympham nigris-oculis, pulcris-genis,
 dimidiam contra ingentem serpentem, horrendumque ma-
 gnumque,] [varium, crudivorum, divina sub cavernis terræ.
 Illic vero ei specus est in-imo cava sub petra,
 procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus :
 ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.]
 At coërcebatur apud Arimos sub terra misera Echidna,
 immortalis nympa et senii-expers diebus omnibus.

Huic vero Typhaonem aiunt mistum-esse concubitu,
 vehementemque violentumque ventum, nigris-oculis puellæ :
 ea vero gravida-facta peperit truces liberos :
 Orthrum quidem primo canem peperit Geryoni.
 Secundo iterum edidit-partu intractabilem, haud effabilem
 Cerberum, crudivorum, Plutonis canem anea-voce,
 quinquaginta-capitum, impudentemque fortemque.
 Tertio Hydram rursus genuit perniciose scientem,

Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 318 ἀπληστον κοτέουσα βίη Ἡρακλῆϊ.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀμφιτρωνιάδης σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ
 Ἡρακλῆς βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσιν ἀμαιμάχετον πῦρ,
 320 δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
 ἡ δὲ χμαίρης, ἡ δ' ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος.
 [Πρόσθε λέων, ὅπθιν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.]
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Φύξ ὅλοθ' ἐκέχθη, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
 Ὀρθρῷ ὑποδυθεῖσα, Νεμειαῖόν τε λέοντα,
 τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδὴν παράκοιτις,
 γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φύλ' ἀνθρώπων,
 κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἡδ' Ἀπέσαντος
 ἀλλὰ ἐξ ἐδάμασσε βίης Ἡρακλῆϊς.
 Κητὼ δ' ὀπλότατον Φόρκυι φιλότῃ μιγεῖσα
 γέινατο δεινὸν ὄφιν, δς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
 335 πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ Ποταμούς τέκε δινήεντας,
 Νειλὸν τ' Ἀλφειὸν τε καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἰστρον καλλιρέεθρον,
 340 Φᾶσιν τε Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην
 Νέσσον τε, Ῥοδίον θ' Ἀλιάκμονά θ' Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε καὶ Αἰσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
 Πηνειὸν τε καὶ Ἑρμόν, εὐρβρείτην τε Κάϊκον,
 Σαγγάριόν τε μέγαν, Λαδωνά τε Παρθενίον τε,
 345 Εὐνὸν τε καὶ Ἀρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
 Τίττε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἶ κατὰ γαίαν
 ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἀνακτι
 καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθῷ τ' Ἀδμήτῃ τε, Ἰάνθῃ τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 350 Δωρίς τε Πρυμνῷ τε καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς,
 Ἰππῷ τε Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε Καλλιρόῃ τε,
 Ζευξῷ τε Κλυτίῃ τε, Ἰδυίᾳ τε Πασιθόῃ τε,
 Πηξαύρῃ τε Γαλαξάυρῃ τ', ἐρατῇ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσί τε, Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 355 Κερκῆϊς τε, φυὴν ἐρατῇ, Πλουτῷ τε βοῶπις,
 Περσηΐς τ' Ἰάνειρά τ', Ἀκάστῃ τε Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρόεσσα, Μενεστῷ τ' Εὐρώπῃ τε,
 Μῆτις τ' Εὐρυνόμῃ τε, Τελεστῷ τε κροκόπεπλος
 Χρυσῆϊς τ', Ἀσίῃ τε καὶ ἱμερόεσσα Καλυψῷ,
 360 Εὐδωρῇ τε, Τύχῃ τε καὶ Ἀμφιρῷ Ὀκυρόῃ τε,
 καὶ Στύξ, ἡ δὲ σφῶν προφερεστάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 πρεσβύταται κοῦραι. Πολλαί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
 365 αἶ ῥα πολυσπερέες γαίαν καὶ βένθεα λίμνης
 πάντῃ δμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.

Lernæam, quam enutrivit Dea albis-ulnis Juno,
 implacabiliter irascens robori Herculeo.
 Atque eam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
 Amphitryoniades cum bellicoso Jolao,
 Hercules, ex-consiliis Minervæ prædatrix.
 Illa vero Chimæram peperit, spirantem inexpugnabilem ig-
 nem,] truce[m]que magnamque, pernicemque validamque.
 Hujus autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 alterum capellæ, tertium vero serpentis, robusti draconis.
 [Ante leo, pone vero draco, in-medio autem capra,
 horrende efflans ignis vim ardentis.]
 hanc quidem Pegasus occidit et strenuus Bellerophontes.
 At ea sane Sphingem perniciosam peperit, Cadmeis perniciem,
 ab-Orthro compressa, Nemeæumque leonem,
 quem sane Juno cum-enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
 in arvis collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 ibi sane hic commorans damno-affliciebat genera hominum,
 dominans Treto Nemeæ monte atque Apesanti:
 sed ipsum vis domuit roboris Herculei.
 Ceto vero minimum-natu cum-Phorcynæ concubitu mista
 peperit sævum serpentem, qui obscuræ in-latibulis terræ
 finibus in amplis aurea mala custodit.
 Hæc quidem Cetus et Phorcynis soboles est.

Tethys autem Oceano Flumina peperit vorticosa,
 Nilumque Alpheumque et Eridanum profundis-vorticibus,
 Strymonem, Mæandrumque et Istrum pulchris-flumibus,
 Phasinque Rhesumque, Acheloum argenteis-vorticibus
 Nessumque, Rhodiumque Haliacmonemque, Heptaporum-
 que] Granicumque et Æsepum, divumque Simoenta,
 Peneumque et Hermum, amœneque-fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque Partheniumque,
 Evenumque et Ardescum, divumque Scamandrum.
 Peperit autem filiarum sacrum genus, quæ per terram
 viros tondent, cum Apolline rege,
 et Fluminibus: hanc vero a Jove sortem habent,
 Pithoque Admeteque, Jantheque Electraque,
 Dorisque Prymnoque et Urania Deæ-similis,
 Hippoque Clymeneque, Rhodiaque Calliroëque,
 Zeuxoque Clytieque, Idyiaque Pasithoëque,
 Plexaureque Galaxaureque, amabilisque Dione
 Melobosisque, Thoëque et formosa Polydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque magnis-oculis,
 Perseisque Janiraque, Acasteque Xantheque,
 Petraeque amabilis, Menestoque Europaque,
 Metisque Eurynomeque, Telestoque croceo-peplo
 Chryseisque, Asiaque et amabilis Calypso,
 Eudoreque, Tycheque et Amphiro Ocyroëque,
 et Styx, quæ sane ipsarum excellentissima est omnium.
 Hæc vero Oceano et Tethye prognatæ sunt,
 majores-natu filiae. Multæ quidem sunt et aliæ.
 Ter mille enim sunt teneris-malleolis Oceanitides,
 quæ sane multum-dispersæ terram et profunditates lacus
 undique pariter obeunt, Dearum splendida proles.

Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ βέοντες,
 υἱέες Ὀκεανοῦ, τοὺς γέινατο πότνια Τηθύς·
 τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπείν,
 370 οἱ δὲ ἕκαστοι Ἰσασιν, ὅσοι περιναίεταόυσι.

Θεὴ δ' Ἡελίον τε μέγαν λαμπρὰν τε Σελήην
 Ἡῷ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει
 ἀθανάτοισι τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 γέινανθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.

375 Κρίω δ' Εὐρυδίῃ τέκεν ἐν φιλότῃ μιγείσα
 Ἀστράϊόν τε μέγαν Πάλλαντά τε διὰ θεῶν
 Πέρσην θ', ὃς πάσῃσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.

Ἀστράϊω δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
 Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
 390 καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεὰ θεῶ εὐνηθεῖσα.

Τοὺς δὲ μέτ' ἀστέρα τίχτεν Ἑωσφόρον Ἠριγένεια
 ἀστέρα τε λαμπετόωντα, τὰτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στύξ δ' ἔτεκε Ὀκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεῖ-
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι· [σα
 385 καὶ Κράτος ἦδε Βίην ἀριδείκετα γέινατο τέκνα,
 τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδὲ τις ἔδρη,
 οὐδ' ὁδὸς ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ,
 ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.

Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἀφθιτος Ὀκεανίην
 390 ἡματι τῷ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἶο θεῶν Τιτῇσι μάχοιτο,
 μή τιν' ἀπορῥάισειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
 ἐξέμεν ἦν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

395 Τὸν δ' ἔφαθ', ὃς τις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἢ δ' ἀγέραςτος,
 τιμῆς καὶ γεράων ἐπιθησέμεν ἢ θέμις ἐστίν.

Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἀφθιτος Οὐλυμπόνδε
 σὺν σφοῖσιν παίδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός.

Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.

400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρχον,
 παῖδας δ' ἡμάτα πάντα εὐὸς μεταναιέτας εἶναι.

Ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διαμπερές, ὥσπερ ὑπέστη,
 ἐξετέλεσε· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.

Φοῖβη δ' αὖ Κοῖου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν·
 405 κυσαμένη δὴ ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῃ

Λητῷ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μελιχὸν αἰεὶ,
 ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,

[μελιχὸν ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.]

Γέινατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
 410 ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκληῖσθαι ἀχοῖτιν.

[Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
 415 ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.

[Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
 κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἔσπετο τιμὴ
 βεῖα μάλ', ὧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέχεται εὐχάς·

Tot vero etiam alii fluvii cum-strepitu fluentes,
 filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys :
 quorum nomina difficile est omnium mortalem virum pro-
 loqui,] sed singuli noverunt, quicumque circum-habitant.

Thia autem Solemque magnum lucidamque Lunam
 Auroramque, quæ omnibus terrestribus lumen-præbet
 immortalibusque Diis, qui cælum latum tenent,
 peperit, compressa Hyperionis in concubitu.

Crio autem Eurybia peperit in concubitu mista,
 Astræumque magnum Pallantemque diva Dearum,]
 Persenque, qui omni eminebat peritia.

Astræo vero Aurora ventos peperit validos,
 Argesten, Zephyrum, Boreamque velocem-viatorem
 et Notum, in concubitu Dea cum-Deo congressa.
 Post hos vero Aurora stellam peperit Luciferum mane-genita,
 astraque fulgentia, quibus cælum cinctum-est.

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mista,
 Zelum et Nicen pulcris-malleolis, in ædibus;
 et Robur atque Vim, præclaros peperit filios,
 quorum non est seorsim a-Jove domus, neque ulla sedes,
 nec via, quin illis Deus præeat,

sed semper prope Jovem graviter-tonantem sedent.
 Sic enim consuluit Styx, incorruptibilis Oceanitis,
 die illo, quando omnes Olympius fulgurator
 immortales vocavit Deos ad latum Olympum :
 dixit autem, quisquis una secum Deorum contra-Titanas
 pugnet,] nulli se ademturum præmia, sed honorem quemque
 habiturum, quem antea inter immortales Deos.

Illum vero dixit, qui honoris-expers fuerit sub Saturno et
 immunis,] ad honores ac præmia se provecturum, ut æquum
 est.] Venit autem sane prima Styx incorruptibilis in-Olym-
 pum] cum suis filiis sui per consilia patris.

Eam vero Jupiter honoravit, eximiaque dona dedit.
 Ipsam enim quidem constituit, Deorum magnum ut-sit jus-
 jurandum,] filii autem diebus omnibus sui inquilini ut-sint.
 Similiter vero omnibus continuo, sicuti pollicitus-erat,
 perfecit : ipse autem prævalet atque imperat.

Phœbe vero etiam Cœi perjucundum venit ad torum;
 gravis-facta autem deinde Dea Dei in concubitu,
 Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam semper,
 mitem hominibus atque immortalibus Diis,
 [blandam ab initio, suavissimam in Olympo.]
 Peperit vero Asteriam claram, quam olim Perses
 duxit in amplam domum, sua ut-vocaretur uxor.

[Illa autem gravis-facta Hecaten peperit, quam præ omnibus
 Jupiter Saturnius honoravit : dedit vero ei splendida dona,
 potestatem ut-habeat terræque et infructuosi maris.

Ea autem etiam stellato sub cœlo sortita-est honorem,
 immortalibusque Diis honorata est maxime.

[Etenim nunc, quando alicubi aliquis terrestrium hominum
 faciens sacra pulchra secundum ritum expiat,
 invocat Hecaten : ingensque eum sequitur honor
 facillime, cui benevola certe Dea suscipit preces :

καί τέ οἱ ὄλβον ὀπάζει, ἐπεὶ δυνάμεις γε πάρεστί·]
 Ὅσοι γάρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων,
 οὐδὲ τί μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδὲ τ' ἀπηύρα
 ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῇσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἐπλετο ὀασμός.
 Οὐδ', ὅτι μουνογενῆς, ἥσσαν θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 [καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἡδὲ θαλάσῃ·]
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ἡ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησιν·
 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει δν κ' ἐθέλησιν·
 ἡ δ' ὀπότ' ἐς πολέμον φθισήνορα θωρήσσωνται
 ἄνδρες, ἐνθα θεὰ παραγίγνεται, οἷς κ' ἐθέλῃσι
 νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι·
 ἐν τε δίκῃ βασιλεύει παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
 ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὀπότ' ἄνδρες ἀγωνίᾳ ἀεθλεύουσιν,
 ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησι.
 Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτεϊ καλὸν ἀέθλον
 ῥεῖα φέρει χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
 Ἐσθλὴ δ' ἱππῆεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·
 εὐχονται δ' Ἐκάτῃ καὶ ἑρικτύῳ Ἐννοσιγίῳ.
 Ῥηιδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
 ῥεῖα δ' ἀρείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν·
 βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 ποιμένας τ' εἰροπόκων δόων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
 ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μουνογενῆς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 ὅττι δὲ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνην
 ὀφθαλμοῖσι ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἡοῦς.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἶδε τε τιμαί.]

Ῥεῖα δ' ὑποδμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
 Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 ἱφθιμόν τ' Αἰδὼν, δς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
 νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἑρικτυπὸν Ἐννοσιγίῳ,
 Ζῆνὰ τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, δς τις ἕκαστος
 νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἔκοιτο,
 τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανίωνων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμὴν.
 Πεύθετο γάρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἐπὶ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς·
 τῷ καὶ ὄγ' οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεῖων
 παῖδας ἐοὺς κατέπινε· Ῥεῖν δ' ἔχε πένθος ἀλαστον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἐμελλε θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 τεῖεσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
 τοὺς αὐτῆς, Γαίαν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 μήτιν συμφράσσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
 παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινῦς πατρὸς ἐοῖο

atque illi divitias largitur, quoniam facultas sane ei adest.]
 Quotquot enim Terra Coeloque prognati sunt
 et honorem sorte-acceperunt, illorum habet sortem omnium,
 neque quidquam ei Saturnius per-vim-ademit, neque abstulit,
 quaecumque sortita est Titanas inter priores Deos,
 sed habet, sicut primum ab initio facta est distributio.
 Nec, quia unigenita est, minus Dea sortita est honoris,
 [et potestatem in terraque et caelo atque in mari:]
 sed insuper etiam multo plus, quoniam Jupiter honorat eam.
 Cui vero vult, magnifice praesto est atque eum juvat:
 inque concione inter-homines eminet, quem voluerit:
 quando autem ad bellum exitiosum armantur
 viri, tum Dea adest, quibus voluerit,
 victoriam benevole ut-praebeat et laudem porrigat:
 inque iudicio reges apud venerandos sedet:
 eximia vero etiam, quando viri in-certamine colluctantur,
 ibi dea et his praesto est atque eos juvat.
 Qui-vicerit vero virtute et robore, pulcrum praemium
 facile fert, gaudensque parentibus gloriam parat.
 Bona autem equitibus adesse, quibus voluerit:
 et his qui caeruleum mare trajectu-difficile exercent:
 vota-faciunt vero Hecatae, et valde-sonanti Neptuno.
 Facile etiam praedam inclyta Dea dedit copiosam;
 facile autem abstulit apparentem, volens animo.
 Bona item in stabulis cum Mercurio pecus ad-augendum;
 armenta-que-boum gregesque et greges magnos caprarum,
 gregesque lanigerarum ovium, animo certe volens,
 ex paucis copiosos-reddit et ex multis pauciores reddit.
 Ita sane etiam unigenita ex matre (exsistens)
 omnes inter immortales honorata est muneribus.
 Fecit autem eam Saturnius altricem-juvenum, qui post eam
 oculis adspexerunt lumen multa-contuentis Aurorae.
 Sic ab initio nutrix-puerorum est: hi igitur sunt honores.

Rhea autem compressa a-Saturno peperit illustres liberos,
 Vestam, Cererem, et Junonem aureis-calceamentis,
 fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
 immite cor habens, et valde-sonantem Neptunum,
 Jovemque sapientem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 cujus etiam a tonitru concutitur lata terra.
 Et illos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicumque
 utero ex sacro matris ad genua venerat,
 haec agitans, ne quis clarorum Coeli-filiorum
 alius inter immortales haberet regium decus.
 Audierat enim ex-Terraque et Coelo stelligero,
 quod sibi fatale-esset suo a filio domari,
 quamvis robusto (exsistenti), Jovis magni per consilia:
 ideoque hic non vanam-speculationem habuit, sed insidias-
 struens] filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus
 gravis.] Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque
 etiam virorum] paritura, tum tandem caris supplicabat paren-
 tibus] suis, Terraque et Coelo stellato,
 consilium ut-conferrent, quo-pacto clam pareret
 filium carum, ulcisceretur vero furias patris sui

παίδων οὐς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο,
 475 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσαπερ πέπρωτο γενέσθαι
 ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῇ καὶ υἱεὶ καρτεροθύμῳ.
 Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πῖονα δῆμον,
 ὁππότ' ἄρ' ἐπλότατον παίδων ἤμελλε τελέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναι τε.
 [Ἐνθα μιν ἔκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 πρῶτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δὲ ἐ χειρὶ λαβοῦσα
 ἄνθρωπ' ἐν ἡλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, πεπυκασμένῳ, ὕληντι.]
 485 Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
 Οὐρανίδῃ μέγ' ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῇ·
 τὸν τότ' ἔλῳν χεῖρεσσιν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,
 σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσίν, ὥς οἱ ὀπίσσω
 ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδῆς
 490 λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε, βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσας,
 τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 ῥῖξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς
 495 θν γόνον ἅψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 νικηθεὶς τέχνῃσι βίῃφ' τε παιδὸς ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον, πύματον καταπίνων·
 τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο
 500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὐς δῆσε πατὴρ ἀσειφροσύνησιν·
 οἳ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν,
 δῶκαν δὲ βροντὴν ἡδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 505 καὶ στεροπὴν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκευθεῖ
 τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὀκεανίην
 ἡγάγετο Κλυμένην καὶ δμὸν λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 510 τίχτε δ' ὑπερκύδαντα Μενόιτιον ἡδὲ Προμηθέα
 ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
 ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφιστῆσι·
 πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
 παρθένον. Ὑβριστὴν δὲ Μενόιτιον εὐρύοπα Ζεὺς
 515 εἰς Ἐρεβος κατέπεμψε βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
 εἵνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἡνορέης ὑπερόπλου.
 Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πείρασιν ἐν γαίῃ, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων,
 ἐστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.
 520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλόν
 δεσμοῖς ἀργαλέοις μέσον διὰ χίον' ἐλάσσας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὥρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἦπαρ
 ἥσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέζετο ἶσον ἀπάντῃ
 525 νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἡμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱὸς

contra-filios, quos devoraverat ingens Saturnus versutus.
 Illi vero filiae dilectae bene quidem auscultaunt atque no-
 rem-gesserunt,] et ei commemorarunt, quaecumque consti-
 tutum-esset fieri] circa Saturnum regem et filium magnani-
 mum.] Miserunt autem in Lyctum, Cretae in pinguem tra-
 ctum] cum minimum-natu filiorum esset paritura,
 Jovem magnum: hunc quidem sibi suscepit Terra vasta
 Creta in lata educandum enutriendumque.
 [Tum eum pervenit ferens celerem per noctem nigram,
 primum ad Lyctum: abscondit autem ipsum manibus pre-
 hensum] antro in excelsio, divinae sub latebris terrae,
 Aegeo in monte, denso, silvoso.]
 Illi autem fasciis-involutum magnum lapidem in-manus-de-
 dit] Caeli-filio, praepotenti, Deorum priori regi:
 quem tum arreptum manibus suam condidit in-alvum
 miser, nec cogitavit animo, quod sibi in-posterum
 pro lapide suus filius invictus et securus
 superesset, qui ipsum mox esset vi et manibus domitum
 honore expulsurus, ipse vero inter immortales regnaturus.
 Celeriter autem deinde robur et splendida membra
 crescebant illius regis: inversis vero annis,
 Terrae consilio astuto circumventus,
 suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
 victus artibus vique filii sui.
 Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum:
 hunc quidem Jupiter defixit in terram spatiosam
 Pytho in divina, sub amfractibus Parnassi,
 monumentum ut-sit in posterum, miraculum mortalibus
 hominibus.] Solvit vero patruos perniciosos a vinculis
 Caeligenos, quos vinxerat pater ex-amentia:
 qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
 dederuntque tonitru atque candens fulmen
 et fulgur; antea vero immanis Terra ea occultaverat:
 quibus confisus, mortalibus et immortalibus imperat.
 Puellam vero Japetus pulcris-malleolis Oceanidem
 duxit Clymenen et eundem lectum conscendit.
 Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
 peperit praeterea praeclarum Menoetium atque Prometheum
 varium, versutum, amentemque Epimetheum,
 qui noxa ab-initio fuit hominibus inventoribus:
 primus enim sane Jovis fictam suscepit mulierem
 virginem. Flagitiosum vero Menoetium late-videns Jupiter
 in Erebum demisit feriens ardente fulmine,
 propter improbitatemque et fortitudinem insolentem.
 Atlas vero caelum latum sustinet dura ex necessitate,
 finibus in terrae, e-regione Hesperidum argutarum,
 stans, capiteque et indefessis manibus.
 Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
 Ligavit vero indissolubilibus-compedibus Promethea ver-
 sutum,] vinculis duris mediam in columnam affligens.
 Et ei aquilam inmisit expansis-alis: at haec hepar
 comedebat immortale; id autem crescebat tantum ubique
 noctu, quantum toto die edisset extensis-alis avis.
 Hunc quidem sane Alcmenae formosis-malleolis fortis filius

Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλχεν
 Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
 οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 530 ὅρρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
 πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
 Ταῦτ' ἄρ' ὅγ' ἄζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 καίπερ χωόμενος παύθη χόλου δν πρὶν ἔχεσκεν,
 σῶνεν ἑρίζετο βουλὰς ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 535 Καὶ γὰρ δὲ ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι
 Μηκώνῃ, τότε ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
 δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
 ἐν βίνῳ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ,
 540 τῷ δ' αὖτ' ὁστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 ὦ πέπον, ὥς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοίρας.
 545 Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδῶς.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦ καὶ ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετῶν,
 τῶνδ' ἔλευ ὀπποτέρῃν σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 Φῆ ῥα δολοφρονέων· Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδῶς
 550 γῶν ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ πάλῃ σθαι ἔμελλε.
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἀλειψα.
 [Χύσατο δὲ φρένας, ἀμφιχόλος δὲ μιν ἔκετο θυμὸν,
 555 ὥς ἴδεν ὁστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.]
 Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 καίουσ' ὁστέα λευκὰ θυθέντων ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδῶς,
 560 ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδῶς·
 ἐκ τούτου δὲ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 565 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο,
 κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 ὥς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν.
 570 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκλεον Κρονίδεω διὰ βουλᾶς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυρῇ ἐσθῆτι· κατακρήθην δὲ καλύπτρην
 575 διαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θάῤῥμα ἰδέσθαι·
 [ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἀνθεσι ποίης,
 ἱμερτοῦς, περέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·]
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποιήσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 580 ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.

Hercules occidit, malam vero pestem profligavit
 ab-Japetionida, et liberavit eum ab agritudine :
 non invito Jove Olympio in-alto-imperante,
 quo Herculis Thebis-geniti gloria esset
 major etiam quam antea super terram multos-pascentem.
 His igitur is venerabundus honorabat præclarum filium :
 quamvis iratus remisit iram, quam prius habuerat,
 eo-quod certasset consilio cum præpotente Saturnio.
 Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque ho-
 mines] Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
 divisum proposuit, Jovis mentem fallens.
 Ille enim carnesque et intestina cum pingui adipo
 in pelle deposuit, tegens ventre bubulo ;
 illic rursum ossa alba bovis dolosa arte
 rite-disponens deposuit, tegens candida arvina.
 Jam tum ipsum allocutus-est pater hominumque Deorumque :
 Japetionida, omnium illustrissime regum,
 o amice, quam inique partitus-es portiones !
 Sic dixit eum carpens Jupiter perpetua consilia sciens.
 Hunc vero vicissim allocutus-est Prometheus vaser,
 leniter arridens ; dolosæ autem non obliviscebatur artis :
 Jupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
 harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.
 Dixit igitur dolosa-cogitans. Jupiter autem æterna consilia
 sciens] cognovit certe nec ignoravit dolum : mala autem spe-
 ctabat animo] hominibus mortalibus, quæ etiam perficienda
 erant.] Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
 [Irascebatur autem mente : ira vero ejus circumvenit ani-
 mum,] ut vidit ossa alba bovis disposita dolosa arte.]
 Ex illo vero tempore immortalibus super terram genera
 hominum] adolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est nubicognus Jupi-
 ter :] Japetionida super omnibus rebus consilia sciens,
 o amice, nondum sane dolosæ oblitus-es artis.
 Sic dixit irascens Jupiter æterna consilia sciens :
 ex illo tempore sane deinceps, doli memor semper,
 non dabat miseris ignis vim insatiabilis
 mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
 Sed ipsum decepit egregius filius Japeti,
 furatus indomiti ignis eminens-apparentem splendorem
 in concava ferula : momordit vero sane intus-in animo
 Jovem in-alto-tonantem, et ad-iram-commovit eum carum
 cor,] ubi vidit inter-homines ignis procul-apparentem splen-
 dorem.] Prolinus autem pro igne struxit malum hominibus.
 E-terra enim conformavit perceleber Vulcanus
 virginis pudicæ simulacrum Saturnii per consilia.
 Cinxit vero et adornavit Dea lucidis-oculis Minerva
 candida veste : capiti vero calyptram
 artificiosam manibus imposuit, mirum visu :
 [circum vero ei sarta, recens-florentis floribus herbeæ
 amœna, imposuit capiti Pallas Minerva :]
 circum vero ei coronam auream caput posuit,
 quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
 elaborans manibus, gratificans Jovi patri.

Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχματο, θαῦμα ἰδέσθαι,
κνύδαλ', ὅσ' ἡπειρος πολλὰ τρέφει ἡδὲ θάλασσα.
Τῶν οὖγε πολλ' ἐνέθηκε, (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολ-
θαυμάσια, ζωοῖσιν εἰκότα φωνήεσσιν. [λῆ,])

685 Αὐτὰρ ἐπεὶ τεῦξεν καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
ἐξάγαγ' ἐνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἡδ' ἄνθρωποι
κόσμῳ ἀγαλλομένην Γλαυκώπιδος ὀμβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώ-
ως εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν. [πους,

690 { Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων. }
Τῆς γὰρ δλωϊὸν ἐστὶ γένος καὶ φῦλα γυναικῶν,
πῆμα μέγ', αἱ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.

Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
695 κηρῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων·
αἱ μὲν τε πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
[ἡμάτια] σπεύδουσι, τιθεῖσιν τε κηρία λευκά,
οἱ δ' ἐντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·

600 ὥς δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης ὦηκε, ξυνήοντας ἔργων
ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
μὴ γῆμαι ἐθέλη, δλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,

605 χήτει γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς
ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ ετῆσιν δατέονται
χρησσταί· ὧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
κεδὼν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
τῷ δὲ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει

610 ἔμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
ζῶει ἐνὶ στήθεσσι γῶν ἀλίσστον ἀνίην
θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνῆκεστον κακὸν ἐστίν.

Ὡς οὐκ ἐστὶ Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
615 τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
καὶ πολυῖδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.

Ἵθριάρειω δ' ὥς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
Κόττω τ' ἡδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
ἡνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἡδὲ καὶ εἶδος
620 καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
ἐνὸ' οἴγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
εἶατ' ἐπ' ἐσχатиῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
δῆλὰ μάλ', ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες,
ἀλλὰ σφας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

625 οὓς τέκεν ἡύκομος Πείη Κρόνου ἐν φιλότῃ,
Γαίης φραδοῦσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλὰν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,

630 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
οἱ μὲν ἄφ' ὕψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
οὓς τέκεν ἡύκομος Πείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα·

In hac autem artificiosa multa caelata-erant, mira visu,
belluae, quales continens multas alit atque mare.

Harum ille multas in-ea-posuit, (gratia vero resplendebat
magna,) mirabiles, animantibus similes vocalibus.

At postquam effecit pulchrum malum pro bono,
eduxit, ubi alii erant Dii atque homines,
ornatu gestientem *Palladis* splendidis-oculis, forti-patre-
prognatae.] Admiratio autem cepit immortalesque Deos
mortalesque homines,] ubi viderunt dolum exitiosum,
inexplicabilem hominibus.] [Ex illa enim genus est mulierum
feminearum.] Illius enim perniciosum est genus & gens mulie-
rum,] clades ingens, quæ mortales inter homines habitant,
perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.

Veluti vero cum in alveariis tectis apes
fucos pascunt, malorum participes operum;
illæque quidem *per* totum diem ad solem occidentem
[diurnæ] laborant, finguntque favos albos,
hi vero intus permanentes coopertis in alveariis,
alienum laborem suum in ventrem metunt:

ita vero similiter viris rem-malam mortalibus mulieres
Jupiter altitonans dedit, participes operum
molestorum: alterum autem præbuit malum pro bono:
qui nuptias refugiens et anxia opera mulierum,
non uxorem-ducere velit, gravemque attigerit senectutem,
ob-inopiam senectutem-foventis, is autem non victus indi-
gens] vivit, mortui tamen possessionem *inter se* dividunt
remoti-cognati. Cui vero contra nuptiarum conditio conti-
gerit,] pudicam autem habuerit conjugem, firmam in-mente,
huic tamen etiam post hominum-memoriā malum cum-bono
certat,] ut-adsit: qui vero adeptus-fuerit noxium genus *mu-
lierum*,] vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
animo et cordi, et immedicabile malum est.

Adeo non licet Jovis fallere consilium neque effugere.
Neque enim Japetionides innocens Prometheus
illius evitavit gravem iram, sed per necessitatem *eum*,
quamvis multiscium (exsistentem), magnum vinculum coer-
cet.] Briareo vero ubi primum pater iratus-erat animo
Cottoque atque Gyæ, ligavit forti vinculo,
fortitudinem immanem admirans atque etiam formam
et magnitudinem: collocavit autem eos sub terram latam:
ibi illi dolores habentes sub terra habitantes,
sedent in extrema-plaga, magnæ in finibus terræ,
usque valde, mœrentes, corde magnum luctum habentes;
sed ipsos Saturniusque et immortales Dii alii,
quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum:
ipsa enim eis cuncta longius recensuit,
cum illis victoriamque et splendidam gloriam eos acceptu-
ros-esse.] Diu enim pugnarunt, laborem animum-crucian-
tem habentes,] Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-
sunt,] contra sese-invicem per validas pugnas:
hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
illi vero sane ab Olympo, Dii datores bonorum:
quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.

65 αἶ ῥα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ ἔχοντες
 συνεύχους ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτῇ
 οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 640 νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 [πάντων ἐν στήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρτεινήν,]
 δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 645 ὅρ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδ' ἔγ' ἄρ' ἔπειτα μάλ' ὀτρύνει ἀλλήλοισι
 νίκης καὶ κράτους πέρι μαρνάμεθ' ἡμίαινα πάντα
 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 φαίνετε Τιτῆνες ἐναντίοι ἐν δαί λυγρῇ,
 μνησάμενοι φιλοτῆτος ἐνθέος, ὅσσα παθόντες
 ἐς ράος ἂψ ἀνέχεσθε, δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 ἡμετέρης διὰ βουλᾶς ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμον·
 655 δαιμόνι, οὐκ ἀδάητα πιφάσκειαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἴδμεν ὅ τοι περὶ μὲν πρᾶπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
 ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένοο κρυεροῖο.
 Ἀφορβὸν δ' ἐξαῦτις, ἀμειλίχτων ἀπὸ δεσμῶν,
 σῆσιν ἐπιπροσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος
 660 ἧλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 βυσόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ, δωτηῆρες ἑάων,
 665 μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δὲ λιλαίετο θυμὸς
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάρουθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
 πάντες, θήλειά τε καὶ ἄρσενες, ἡμίαινα κείνω,
 [Τιτῆνες τε θεοὶ· ἢ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγόμενοι,]
 οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἔχε φώϊοςδε,
 670 δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσαντο
 πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλὰὶ δὲ ἑκάστω πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνες κατέσταθεν ἐν δαί λυγρῇ,
 675 πῖτρας ἡλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες
 [Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἑκαρτύναντο φάλαγγας]
 προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 ἀμρότεροι, δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων,
 γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 680 σείόμενος, πεδόθεν δὲ τινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος
 ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἔκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἡρόεντα, ποδῶν τ' αἰπεία ἰωή
 ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολᾶων τε κρατερῶν·
 ὥς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόεντα.
 685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἔχετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
 κεχλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐδ' ἄρ' ἐτι Ζεὺς ἴσχειν ἐδὸν μένος· ἀλλὰ νῦν τοῦγε
 ἔλθω μὲν μένος πλῆντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν

illi igitur tum inter-se pugnam animum-excruciantem habentes,] continenter pugnabant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis gravis exitus neque finis alterutris; æqualiter autem finis extendebatur belli.
 Sed quando jam illis præbuit congruentia omnia,
 nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
 [omnium in pectoribus augebatur animus generosus.
 Ubi vero nectar gustarunt et ambrosiam amabilem,]
 jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque :
 Audite me, Terræque et Cæli inclyti liberi,
 ut dicam quæ me animus in pectore jubet.
 Jam enim admodum diu adversi nobis invicem
 victoriæ et imperii gratia pugnavimus dies omnes,
 Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-sumus.
 Vos vero magnamque vim et manus invictas
 ostendite Titanibus contrarii in pugna tristi,
 memores amicitiae placidæ, quam multa perpessi
 ad lucem redieritis, molesto a vinculo,
 nostra per consilia, e caligine obscura.
 Sic dixit : hunc vero rursum excepit Cottus egregius :
 venerande, non ignota loqueris : sed et ipsi
 scimus, quod tibi excellat quidem mens, excellat autem intellectus,] depulsor vero immortalibus damni sis horrendi.
 Retro vero acerbis a vinculis,
 tua providentia e caligine tenebrosa
 venimus, Saturni fili rex, insperata passi.
 Ideo et nunc intentoque animo et prudenti consilio
 vindicabimus imperium vestrum in gravi conflictu,
 pugnantes cum-Titanibus in acribus præliis.
 Sic dixit : collaudarunt vero Dii, datores bonorum,
 sermone audito : bellumque cupiebat animus
 magis etiam quam antea : pugnam vero lugubrem ciebant
 omnes, feminaeque et mares, die illo,
 [Titanesque Dii et quotquot Saturno prognati-sunt,]
 quosque Jupiter ex-Erebo sub terra misit ad lucem,
 acresque fortesque, vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris erumpebant
 omnibus simul, capita vero unicuique quinquaginta
 ex humeris enata-erant in robustis artubus.
 Hi tum Titanibus oppositi-fuere in pugna luctuosa,
 rupes ingentes validis in manibus gestantes
 [Titanes vero ab-altera-parte confirmabant phalanges]
 alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant
 utrique; horrende vero insonuit pontus immensus,
 terra autem valde stridebat, ingemiscebat vero cælum latum
 quassatum, penitusque concutiebatur amplius Olympus
 ab impetu immortalium, concussio vero pervenit gravis
 ad Tartarum tenebricosum, pedumque acris fragor,
 immodici tumultus ictuumque fortium :
 ita igitur in sese-mutuo jaciebant tela lamentabilia.
 Vox autem utrorumque pervenit ad cælum stellatum
 adhortantium : at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque sane amplius Jupiter cohibebat suum robur, sed jam
 ipsius] statim quidem robore implebatur animus, atque etiam

φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμ-
 690 ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ [που
 ἱκταρ ἄμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ εὖ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες,
 ταρφέες, ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἔσμαράγιζεν
 καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἀσπετος ὕλη.
 695 Ἐξεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἀμφεπε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους, φλὸξ δ' ἡέρα δι' αἶαν ἔκτανεν
 ἀσπετος, ὅσσε δ' ἀμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
 αὐγῇ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἰσατο δ' ἄντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἡδ' οὐασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι
 αὐτως, ὥς εἰ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
 πῖλναντο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὁρώρει
 τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
 705 Τόσσος δοῦπος ἐγέντο θεῶν ἐριδι ξυνόντων.
 Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίιν τε κόνιν θ' ἄμα ἐσφαράγιζον
 βροντῇ τε στεροπῇ τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κῆλα Διὸς μέγαλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπὴν τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἀτλητος ὁρώρει
 710 σμερδαλέης ἐρίδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων,
 ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες
 ἐμμένεως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὕμνινας,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν
 Κόττος τ' Ὀβριάρεως τε Γῆης τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσχίσαν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
 720 τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 οὐρανόθεν κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 725 ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἵκοι.
 Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
 τριστοιχεῖ χέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 γῆς ῥίξαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
 730 κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 [χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξίτον ἔστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδέων
 χαλκείας, τοῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γῆης, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάθυμος
 735 ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

· Ἐνθα δὲ γῆς ἐνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλέ, εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
 740 χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.

omnem] ostendebat vim : simul vero sane a caelo atque ab
 Olympo] fulgurans incodebat continuo : fulmina autem
 confertim una-cum tonitruque et fulgure volabant
 manu a robusta, sacram flammam circumvolventia,
 crebra; circum vero terra alma reboabat
 ardens, crepitabatque undique igne valde immensa silva.
 Fervebatque terra tota, et Oceani fluentia,
 pontusque immensus : illos autem circumdedit calidus vapor
 Titanes terrestres; flamma vero *ad* aërem divinum pervenit
 ingens : oculos vero visu-privabat quantumvis fortium
 splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem ingens corripuit chaos : videbatur vero co-
 ram] oculis adspicienti atque auribus vocem audienti
 eodem-modo, ac si terra et caelum latum superne
 miscebantur : talis enim maximus trepitus excitabatur
 illius quidem dirutæ, hujus autem ex-alto proruentis.
 Tantus fragor erat Deorum certamine confligentium.
 Simul vero venti motumque pulveremque una cum-strepitu-
 excitabant] tonitruque fulgurque et ardens fulmen,
 tela Jovis magni, ferebantque fremitum clamoremque
 in medium utrorumque : strepitus igitur intolerabilis exci-
 tabatur] horrendi certaminis; robur autem apparebat operum.
 Inclinata vero est pugna : prius autem sibi-mutuo imminen-
 tes,] constanter pugnant in forti praelio.
 Illi vero sane inter primos pugnam acrem ciebant,
 Cottusque Briareusque Gyasque insatiabilis belli.
 Hi igitur trecentas petras robustis e manibus
 mittebant frequentes, obumbrarunt autem jaculis
 Titanas', atque hos quidem sub terram late-patentem
 miserunt et vinculis molestis alligarunt,
 cum-vicissent manibus superbi licet essent,
 tantum infra sub terram, quantum caelum distat a terra :
 par enim *spatium* a terra ad Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctesque et dies aërea incus
 coelitus delabens decimo *die* ad terram perveniret :
 novem vero rursus noctesque et dies aërea incus
 ex terra descendens decimo *die* ad Tartarum perveniret.
 Quem circa acreum septum ductum-est : circum vero ipsum
 nox] tripliciter fusa-est circa collum : sed superne
 terræ radices sunt et infructuosi maris :
 illic Dii Titanes sub caligine tenebrosa
 absconditi-sunt consiliis Jovis nubicogi.
 [loco in putrido, *ubi* vastæ ultima *loca sunt* terræ.]
 His non exeundum est, portas enim imposuit Neptunus
 æreas, murusque circuit utrinque.
 Illic Gyas Cottusque et Briareus magnanimus
 habitant, custodes fidi Jovis regida-tenentis.

Ibi vero terræ tenebrosæ et Tartari caliginosi
 pontique infructuosi et cœli stelligeri
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii quidem,
 hiatus ingens, nec *quisquam* toto integro anno
 solum attingeret, ubi primum portas intra venisset.

Ἄλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλη
[ἀργαλέῃ· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
745 ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.]

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἐστηνῶς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν,
ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
750 χάλκεον, ἥ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἥ δὲ θύραζε
ἔρχεται, οὐδὲ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἔργει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρῃ γε δόμων ἔκτοσθεν ἰοῦσα
γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἥ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἰοῦσα
μῖμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἴκηται,
755 [ἥ μὲν ἐπιχθονίοισι φῶς πολυδερκέες ἔχουσα,
ἥ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροειδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδὲ ποτ' αὐτοὺς
760 Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν
οὐρανὸν εἰσανὼν οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ῥηυχὸς ἀνστρέφεται καὶ μελιχρὸς ἀνθρώποισι,
τοῦ δὲ σιδηρὴν μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
765 νηλεὲς ἐν στήθεσσι· ἔχει δ' ἐν πρῶτα λάβησιν
ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχήμεντες,
Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
770 νηλεῆς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν,
ἐξελεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐξ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
ἑσθίει ἐν κε λάβῃσι πυλῶν ἔκτοσθεν ἰόντα
[Ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

775 Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὀκεανοῖο
πρεσβυτάτη. Νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
μακρῇσιν πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κίουσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.

780 Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκεία Ἴρις
ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ὀππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,
καὶ ῥ' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων·
Ζεὺς δὲ τε Ἴριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι

785 τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχώῳ, πολυώνυμον ὕδωρ,
ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.

790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει,
ἥ δὲ μὲν ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολείψας ἐπομόσση
ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόντος Ὀλύμπου,
795 κείται νήϊτος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,

Sed sane huc et illuc ferret antea procella procellae
[molesta : horrendum vero etiam immortalibus Diis
hoc monstrum : et noctis obscurae domus horrenda
stat, nubibus oblecta nigris.]

Has ante portas Japeti filius sustinet caelum latum
stans, capiteque et indefessis manibus,
firmiter, ubi Noxque et Dies prope euntes
sese-mutuo compellabant, alternis-subeuntes magnum limen
aereum : haec quidem intus itura-est, illa vero foras
egreditur, neque unquam utrasque domus intus colibet ;
sed semper altera saltem extra domum (existens)
super terram versatur ; altera rursum intra domum (existens)
exspectat sui tempus itineris, donec veniat.

[Haec quidem terrestribus lumen multa-cernens habens,
illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta caliginosa.]

Ibi autem Noctis filii obscurae domus habent,
Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
caelum scandens, nec coelitus descendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorsa maris
quietus percurrit et placidus hominibus ;
alterius vero ferreum quidem cor, aeneum vero ei pectus
crudelē in praecordiis : tenet autem quem primum arripuerit
hominum : hostis vero etiam immortalibus Diis.

Illic dei inferi in-anteriore-parte sedes resonantes,
fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ,
stant : horrendus autem canis foris custodit,
saevus, artemque malam habet : introeuntibus quidem
adulatur pariter caudaque et auribus ambabus ;
exire vero non iterum permittit retro, sed observans
devorat, quemcunque prenderit extra portas euntem
[fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ.]

Ibidem vero habitat abominanda dea immortalibus,
horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
maxima-natu. Seorsum vero a diis inclytas aedes incolit
ingentibus saxis supertectas : circum autem quaque
columnis argenteis ad caelum firmatae-sunt.
Raro vero Thaumantis filia, pedibus velox Iris,
nuntii causa versatur super lata dorsa maris,
quando lis et contentio inter Deos exorta-fuerit,
et sane quisquis mentiatur caelestes domos tenentium :
Jupiter vero Irim misit Deorum magnum jusjurandum ut-fe-
rat] e-longinquo in aureo vase, multum-celebratam aquam,
frigidam, quae e petra destillat excelsa,
alta : multum vero etiam subtus terram spatiosam
e sacro flumine fluit per noctem nigram
Oceani cornu : decima vero pars secreta-est.
Novem quidem circa terramque et lata dorsa maris
vorticibus argenteis volvens in mare cadit ;
illa vero una e saxo profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
jacet spiritus-expers integrum per annum,

οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδός
 στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τέλεσθι μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 800 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄθλος.
 Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
 οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
 ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 εἴραις ἀθανάτων οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἀφθιτον ὕδωρ,
 ὠγύγιον, τό θ' ἴησι καταστυφελου διὰ χώρου.
 [Ἐνθα δὲ γῆς ὀνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡρόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 810 ἀργαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 ἀστεμφής, ῥίξῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρὺς,
 αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην Χάος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρῖσμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
 δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὀκεανοῖο θεμέλοις,
 Κόττος τ' ἠδὲ Γύης· Βριάρεών γε μὲν ἦν ἐόντα
 γαμβρὸν ἐὼν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
 δῶκε δὲ Κυμοπολίαν ὀπιλεῖν, θυγατέρα ἦν.]

820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 δπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσήν Ἀφροδίτῃν.
 Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυῖ ἔργματ' ἔχουσαι,
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δὲ οἱ ὦμων
 825 ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
 γλώσσησι δονοφερῇσι λελειχμότες, ἐν δὲ οἱ ὄσων
 θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 [πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο,]
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
 830 παντοῖν ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. Ἄλλοτε μὲν γὰρ
 φρέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ταύρου ἐριβρύχει, μένος ἀστέτου, ὄσαν ἀγαύρου,
 ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάχεσσιν εἰοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
 835 ἄλλοτε δ' αὖ ροῖζεσχ', ὑπὸ δ' ἤχεν οὔρεα μακρά.
 Καὶ νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμύχανον ἡματι κείνῳ,
 καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάξεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὀμβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
 840 σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν,
 πόντος τ' Ὀκεανὸς τε βοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσι δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 ὀρνυμένοιο ἀνακτος· ὑπαστενάχιζε δὲ γαῖα.
 Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῦ πελώρου,
 845 [πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.]
 ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
 θυε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ

neque unquam ambrosiae et nectaris accedit propius
 cibum, sed jacet non-respirans et mutus
 stratis in lectis, malus autem sopor eum oblegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
 alia ex alia excipit molestior ærumna.
 Novennio autem a Diis separatur æternis,
 neque unquam ad concilium miscetur neque ad epulas,
 novem totis annis: decimo vero miscetur iterum
 cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaque jusjurandum constituerunt Dii Stygis perennem
 aquam,] priscam, quæ fluit valde-asperum per locum.

Ibi autem terræ caliginosæ et Tartari obscuri
 pontique infructuosi et cœli stellati,
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii ipsi.
 Illic autem splendidæque portæ et æreum limen
 immotum, radicibus longis compactum,
 sua-sponte-natum: ante-illud vero deos extra omnes
 Titans habitant, ultra Chaos caliginosum.
 Ceterum valde-crepantis Jovis inclyti auxiliarii
 domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottusque atque Gyas. Briareum quippe fortem (existentem)
 generum suum fecit graviter-fremens Neptunus; [suam.
 dedit autem Cymopoliam in-matrimonium-ducendam, filiam

Ast nbi Titans e Cœlo expulerat Jupiter,
 minimum-natu peperit filium Typhœum Terra ingens
 Tartari in concubitu per auream Venerem.
 Cujus manus quidem sunt ob robur laboribus aptæ
 et pedes indefessi robusti Dei: ex humeris vero ei
 erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
 linguis nigris lambentia; hujus autem in oculorum
 admirandis capitibus sub superciliis ignis micabat:
 [omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,]
 voces autem in omnibus erant horrendis capitibus,
 omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem. Interdum enim
 quidem] sonabant, ut Diis intelligendum-esset, interdum vero
 etiam] tauri valde-mugientis, robore indomiti, vocem ferocis,
 interdum vero etiam leonis sævum animum habentis,
 interdum vero etiam catulis similia, mira auditu,
 interdum vero stridebat, resonabant autem montes alti.
 Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
 et hic mortalibus et immortalibus imperasset,
 nisi sane bene intellexisset pater hominumque Deorumque.
 Graviter autem intouuit atque fortiter, circum vero terra
 horrende edidit-fragorem et cælum latum superne,
 pontusque Oceanique fluctus et tartara terræ.
 Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
 insurgente rege: ingemiscebat autem tellus.
 Ardor vero ab utroque occupabat cæruleum pontum
 tonitruque fulgurisque, ignisque ab illo monstro,
 [flammisque ventisque fulmineque ardenti:]
 fervebat autem terra omnis et cælum atque mare:
 furebant vero sane circum littora undique fluctus magni

850 ριπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἀσβεστος ὀρώρει·
 Τρεῖς δ' Αἰδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν,
 Τιτῆνες δ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶ ἐόντες,
 [ἀσβέστου κελεύδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.]
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἐόν μένος, εἴλετο δ' ὅπλα,
 βροντὴν τε σπεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 865 πληξεν ἀπ' Οὐλύμπιοι ἐπάλμενος ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
 ἤριπε γυυθεῖς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἀνακτος
 880 οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδῶνι, παιπαλοέσσης,
 πληγέντος πολλῇ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσύτερος ὥς,
 τέχνη ὑπ' αἰζηῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο
 θαλαβείας, ἥ ἐ σιδήρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
 885 [οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ
 τήκεται ἐν χθονὶ δῖῃ ὑπ' Ἡφαίστου καλάμησιν.]
 ὥς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 ῥίψε δὲ μιν θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
 Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 890 νόσφι Νότου Βορέῳ τε, καὶ Ἀργέστῳ Ζεφύρου τε
 οἳ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μὲν αὖραι ἐπιπνεύουσι θάλασσαν.
 Αἱ δ' ἦτοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
 895 ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἀεῖσι, διασιδὼσά τε νῆας,
 ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἄλκη
 ἀνδράσιν, οἳ κείνησι συνάντωνται κατὰ πόντον·
 αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ἀνθεμόεσσαν,
 900 ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάχαιρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,
 Τιτῆνες δὲ τιμῶν κρίναντο βίῃφι,
 δὴ ῥα τότε ὥτρυνον βασιλευμένῃ δὲ ἀνάσσειν
 Γαίης φραδομοσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν'
 885 ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμὰς·
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρῶτην ἀλοχὸν ἐτό Μῆτιν,
 πλείστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεῶν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
 τέξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
 890 αἰμυλίοισι λόγοισιν ἔην ἐγκάτθετο νηδὺν
 Γαίης φραδομοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
 ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων.
 Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέχνα γενέσθαι·
 895 πρῶτην μὲν κούρην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν
 ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπιφρονα βουλήν·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,
 900 ὥς οἱ συμφράσσαιτο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Δεύτερον ἡγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀρας,

ab impetu Deorum, concussioque non-sedanda oriebatur :
 expavit Pluto, inferis mortuis imperans,
 Titanesque sub-tartarum circa Saturnum (exsistentes),
 [ob inextinguibilem fremitum et gravem conflictum.]
 Jupiter vero postquam jam incitavit suum robur sumpsitque
 arma,] tonitruque fulgurque et coruscans fulmen,
 percussit ab Olympo insiliens : circum vero omnia
 combussit ingentia capita sævi monstri.
 Ast ubi jam hoc vicit ictibus percutiens,
 id cecidit mutilatum, ingemiscebat autem terra vasta :
 flamma vero fulminato prosiliebat a-rege
 montis in saltibus opacis, asperis,
 percusso : multaque vasta ardebat terra
 vapore ingenti et liquescebat velut stannum
 per artem juvenum, inque bene-forato catino
 calefactum, vel ferrum, quod solidissimum est,
 [montis in saltibus victum igne flammeo,
 liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus.]
 Sic igitur liquescebat terra jubare ignis ardentis.
 Abjecit autem illum animo mæstus in Tartarum vastum.

Ex Typhoëo autem est ventorum vis humide flantium,
 excepto Noto Boreaque, et Argeste Zephyroque.
 Qui quidem ex Diis sunt natum genus, hominibus magna
 utilitas.] Alii vero sine-usu venti inspirant mare.
 Hi sane incidentes in obscurum pontum,
 clades magna hominibus, gravi sævunt turbine ;
 alibi autem alii flant, dissipantque naves,
 nautasque perdunt : mali autem non est remedium
 viris, qui illis occurrerint in ponto :
 illi rursum etiam per terram immensam, floridam,
 opera jucunda corrumpunt humi-prognatorum hominum,
 replentes pulvereque et molesto tumultu.

Sed postquam sane laborem beati Dii perfecerunt,
 cum-Titanibus autem honorum causa certarunt vi,
 jam tum jubebant regnare atque imperare,
 Terræ ex-consilio, Olympium late-cernentem Jovem
 immortalibus. Hic vero ipsis bene distribuit honores.

Jupiter autem Deorum rex primam uxorem duxit Metidem,
 plurimum ex-Diis edoctam atque mortalibus hominibus.
 Sed cum jam esset Deam splendidis-oculis Minervam
 paritura, tum jam dolose animo decepto
 blandis sermonibus, in suam condidit alvum Jupiter,
 Telluris consiliis et Cœli stellati.
 Sic enim ei suaserunt, ne regium honorem
 alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in-fatis-erat prudentes liberos nasci :
 primam quidem virginem splendidis-oculis Tritonidem
 par habentem patri robur et prudens consilium :
 sed deinde sane filium Deorum regem et virorum
 erat paritura, superbum animum habentem :
 sed sane illam Jupiter ante in suum condidit ventrem,
 ut sibi indicaret Dea bonumque malumque.

Postea duxit splendidam Themidem, quæ peperit Horas,

Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
αἵτ' ἔργ' ὤρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
906 Κλωθὴν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον, αἵτε διδοῦσι
θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους,
Ὠκεανοῦ κόρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
910 τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβeto δερκομενάων
λυσιμελῆς· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιδῶνται.

Αὐτὰρ δὲ Δήμητρος πολυφόβῃς ἐς λέχος ἦλθεν,
ἥ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀἰδωνεὺς
ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.
915 Μνημοσύνης δ' ἐξαυτίς ἐράσσατο καλλιχόμοιο,
ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
ἐννέα, τῇσι ἄδον θαλῖαι καὶ τέρψις αἰοιδῆς.

Λητώ δ' Ἀπολλῶνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων Οὐρανιῶνων,
920 γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃ μιγεῖσα.

Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Ἥ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε
μιχθεῖς ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν·
αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
925 δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
πότνιαν, ἥ κέλαδοι τε ἄδον πόλεμοι τε μάχαι τε.

Ἥρῃ δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃ μιγεῖσα
γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισε νῦν παρακοίτῃ,
ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Οὐρανιῶνων.

930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαιῶν
Τρίτων εὐρυβίης γένητο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
πυθμὲν' ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακτι
ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. Αὐτὰρ Ἄρῃ
ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτε
935 δεινούς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
ἐν πολέμῳ χρυόεντι σὺν Ἀρῇ πτολιπόρῳ,
Ἄρμονιην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.

Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίῃ τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
κέρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.

940 Καδμεΐῃ δ' ἄρα οἱ Σεμελῇ τέκε φαίδιμον υἱὸν
μιχθεῖς ἐν φιλότῃ Διώνυσον πολυγυθέα,
ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέρω θεοὶ εἰσιν.
Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλεΐην
μιχθεῖς ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέταο.

945 Ἀγλαίην δ' Ἥφαιστος, ἀγακλυτὸς ἀμφιγυθής,
δπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσόχομης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
κούρην Μίνως, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρῳ θῆκε Κρονίων.

950 Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱός,
ἱὲ Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας αἰέλους,
παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῖλου,
αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι,
ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας
955 νείει ἀπῆμαντος καὶ ἀγήραος ἡμᾶτα πάντα.

Eunomiamque Dicenque et Irenen florentem,
quæ opera curant mortalium hominum;
Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothoque Lachesinque et Atropon, quæ dant
mortalibus hominibus habendum bonumque malumque.

Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulcris-genis,
Oceani filla, peroptabilem formam habens,
Aglajamque et Euphrosynen Thaliamque amabilem:
harum etiam e palpebris amor destillabat spectantium
solvens-membra: jucundum vero sub superciliis spectant.

Ceterum hic Cereris multorum-altrici ad lectum venit,
quæ peperit Proserpinam candidis-ulnis, quam Pluto
rapuit sua a matre; dedit autem sapiens Jupiter.

Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
ex qua ipsi Musæ aureis-diadematis natæ-sunt
novem, quibus placent convivia, et oblectatio cantus.

Latona autem Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
suavissimam prolem præ omnibus Cœlitibus,
peperit sane, ægida-tenanti Jovi concubitu mista.

Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben et Martem et Lucinam peperit,
mista in concubitu Deorum regi et hominum;
ipse vero ex capite splendidis-oculis Tritonidem,
acrem, tumultus-excitantem, ducem-exercitus, indomitam,
venerandam, cui clamoresque placuerunt bellaque pugna-
que.] Juno autem Vulcanum inclytum, concubitu non mis-
ta,] peperit, (ac succensuit et contendit cum suo marito,) præ
omnibus artibus ornatum Cœlitibus.

Ex Amphitrite autem et valde-resonante Neptuno
Trito late-potens natus-est magnus, qui maris
fundum tenens apud matrem caram et patrem regem
incolit aureas ædes, sævus Deus. Sed Marti
clypeos-dissecanti Cytherea Terrorem et Pavorem peperit
sævos, qui virorum densas turbant phalanges
in bello horrido cum Marte urbes-devastanti,
Harmoniamque, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.

Jovi vero Atlantis Maja peperit gloriosum Mercurium,
præconem Deorum, sacrum lectum conscendens.
Cadmea vero ei Semele peperit clarum filium,
mixta in concubitu, Bacchum multum-hilarantem,
immortalem mortalis: nunc veroambo Dii sunt.
Alcmene vero peperit vim Herculeam,
mixta in concubitu Jovi nubes-cogenti.

Aglajam vero Vulcanus, percelebris utrimque-claudus,
minimam-natu Gratiarum floridam duxit uxorem.
Aureo-crine autem Bacchus flavam Ariadnen,
filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque-senii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulcris-talis fortis filius,
vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
filiam Jovis magni et Junonis aureis-calceamentis,
pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
felix, qui magno facinore inter Deos confectus,
habitat illæsus et expers-senii omnibus diebus.

Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸς Ὀκεανίνη
 Περσηΐς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φαειμβρότου Ἡελίοιο
 κούρην Ὀκεανοῖο τελέντος ποταμοῖο
 960 γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυίαν καλλιπάρηον.
 Ἡ δὲ νύ οἱ Μῆδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ
 γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 [νῆσοι τ' ἤπειροί τε καὶ ἄλμυρὸς ἐνδοθι πόντος.]
 965 Νῦν δὲ θεῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο, διὰ θεῶν,
 970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃ
 νεῶν ἐν τριπόλῳ Κρήτης ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ἐσθλὸν, ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 πᾶσιν· τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἔχεται
 τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὥπασεν ὄλβον.
 975 Κάδμῳ δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσέης Ἀφροδίτης,
 Ἰνώ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγαθῇ καλλιπάρηον,
 Αὐτόνοῖν θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
 γείνατο καὶ Πολύδωρον εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 [Κούρῃ δ' Ὀκεανοῦ, Χρυσάορι καρτεροθυμῷ
 980 μιγείσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
 Καλλιρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,
 Γηρυονῇ, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακληεῖ
 βοῶν ἔνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιβρύτῳ ἐν Ἐρυθρίῃ.]
 Τιθωνῷ δ' Ἡὸς τέκε Μέμνονα χαλκοχορυστήν,
 985 Αἰθιοπῶν βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
 Αὐτὰρ τοὶ Κεφάλῳ φητύσατο φαίδιμον υἱὸν,
 Ἰφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
 Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥθης
 παῖδ' ἀταλά φρονέοντα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 990 ὥρτ' ἀνερειψαμένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
 νηοπόλιν νύχιον ποιήσατο, δαίμονα διον.

Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
 Αἰσονίδης βουλῇσι θεῶν αἰετιγενετῶν
 ἦγε παρ' Αἰήτῳ, τελέσας στονόνοντας ἀέθλους,
 995 τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
 ὕβριστῃς Πελῆϊς καὶ ἀτάσθαλος, ὁμβριμοεργός.
 Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην
 Αἰσονίδης, καὶ μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἀκοῖτιν.
 1000 Καὶ ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν
 Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὖρεσιν ἔτρεφε Χείρων
 Φιλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.

Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι, ἄλαιο γέροντος,
 ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε διὰ θεῶν
 1005 Αἰακοῦ ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην,
 Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 γείνατ' Ἀχιλλῆα βῆξήνορα, θυμολέοντα.

Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis
 Perseis Circenque et Æetem regem.

Æetes autem filius mortales-illuminantis Solis
 filiam Oceani, extremi fluvii,
 duxit Deorum ex-consilii, Idyiam pulcris-genis.
 Hæc autem ei Medeam pulcris-talis in concubitu
 peperit subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valete, Olympias domos tenentes,
 [insulaeque continentesque-terræ et salsus intus pontus.]
 Nunc autem Dearum genus cantate, blandiloquæ
 Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis,
 quacunque quidem mortales apud viros cubantes
 immortales pepererunt Diis similes liberos.

Ceres quidem Plutum peperit, diva Dearum,
 Jasio heroi mista jucundo amore
 novali in ter-proscisso, Cretæ in pingui tractu,
 egregium, qui vadit super terramque et lata dorsa maris
 omnibus (ut prosit) : occurrenti vero et cujus ad manus ve-
 nerit,] illum locupletem reddidit, multasque ei præbuit for-
 tunas.] Cadmo autem Harmonia, filia aureæ Veneris,
 Ino et Semelen et Agaven pulcris-genis,
 Autoenque, quam duxit Aristæus densa-cæsarie,
 peperit et Polydorum pulchre-cinctis (in) Thebis.

[Filia vero Oceani, Chrysaori magnanimo
 mixta in concubitu aureæ Veneris,
 Calliroë, peperit filium mortalium robustissimum omnium,
 Geryonem, quem interfecit vis Herculeæ
 boves propter flexipedes circumflua in Erythea.]
 Tithono vero Aurora peperit Memnona ære-armatum,
 Æthiopum regem, et Hemathionem regem.
 Verum Cephalo sevit inclytum filium,
 fortem Phaëthontem, Diis similem virum :
 Hunc sane juvenem, tenerum florem habentem gloriosæ pu-
 bertatis,] puerum juvenilia cogitantem amans-risum Venus
 aufugit quum-abripuisset, et ipsum sacris in templis
 templi-custodem nocturnum fecit, dæmonem divinum.

Filiam vero Ætææ a Jove-nutriti regis
 Æsonides, voluntate Deorum æternorum,
 abduxit ab Ætæa, peractis luctuosis certaminibus,
 quæ multa imperabat magnus rex superbus,
 injurius Pelias et impius, fortium-facinarum-patrator.
 His peractis ad Jolcum rediit, multa perpessus,
 veloci in nave vehens patris-oculis puellam,
 Æsonides, et ipsam floridam fecit uxorem.
 Et hæc quidem subacta ab Jasone, pastore popolorum,
 Medæum peperit filium, quem in-montibus educabat Chiron
 Philyrides : magni vero Jovis voluntas perficiebatur.

At Nerei filiæ, marini senis,
 nimirum Phocum quidem Psamathe peperit, diva Dearum,
 Æaci in amore per auream Venerem,
 Peleo autem subacta Dea Thetis argenteis-pedibus
 peperit Achillem prosternentem-viros, animo-leonino.

Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐστέφανος Κυθήρεια
 Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἔρατῇ φιλότῃτι
 1010 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
 Κίρκῃ δ' Ἡελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 γείνατ' Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃτι
 Ἀγρίον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Τηλέγονόν τε ἔτικτε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 1015 Οἱ δ' ἦτοι μάλα τῆλε μυχῶ νήσων ἱεράων
 παῖσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσι ἀνασσόν.
 Νausithoou δ' Ὀδυσσῆϊ Καλυψὼ δια θεάων
 γείνατο Νausinoou τε μιγεῖσ' ἔρατῇ φιλότῃτι.
 [Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 1020 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.]

Æneam vero peperit pulchre-coronata Cytherea
 Anchisæ heroï mixta jucundo concubitu,
 Idæ in verticibus multicavæ, silvosæ.
 Circe vero, Solis filia, Hyperionis,
 peperit Ulixis ærumnosi in amore
 Agrium atque Latinum inculpatumque fortemque,
 Telegonumque peperit per auream Venerem.
 Hi vero sane valde procul in-recessu insularum sacrarum
 omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
 Nausithoum vero Ulixi Calypso, diva Dearum,
 peperit Nausinoumque, mista amabili concubitu.
 [Hæ quidem, mortales apud viros cubantes,
 immortales pepererunt Diis pares liberos.
 Nunc vero feminarum genus cantate, suaviloquæ
 Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis.]

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἷη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαίαν
 ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρώωνος.
 Ἡ βα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 εἶδε' τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
 τάνων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν βλεφάρων τ' ἀπο κυανεάων
 τοῖον ἄθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὥς κατὰ θυμὸν ἐὼν τίσκεν ἀκοίτην,
 10 ὥς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων·
 ἥ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἱρι δαμάσσας,
 χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὄγε πατρίδα γαίαν
 ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
 Ἐνθ' ὄγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
 15 νόσφιν ἄτερ φιλότῃτος ἐπιμέρῳ, οὐδέ οἱ ἦεν
 πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρώωνῃς,
 πρὶν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 ἥς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξει πυρὶ κώμας
 ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 20 Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν
 τῶν δγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπαίγετο δ' ὅ τι τάχιστα
 ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακῶν πνεύοντες,
 25 Λοκροὶ τ' ἀγχεμάχοι καὶ Φωκῆες μεγάλθυμοι
 ἔσποντ'· ἤρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 κυδίων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ἔφαινε μετὰ φρεσὶν, ὅφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφειοῖσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
 30 Ὡρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἱμεύων φιλότῃτος εὐζώνοιο γυναικός,
 ἐννύχιος· τάχα δ' ἔξε Τυφάονιον, τότε δ' αὖτις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐνθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 35 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἡλεκτρώωνῃς
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρώων λαοσσός, ἀγλαὸς ἥρως,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο θνδε δόμονδε.
 Οὐδ' ὄγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
 40 ὥρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῇς·
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
 νόσου ἔπ' ἀργαλέης ἥ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὥς βα τότ' Ἀμφιτρώων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας
 45 ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὼν δόμον εἰσαφίκανε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ περακοίτι,
 τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεῶν δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
 Θήδῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
 50 οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦσθην·

SCUTUM HERCULIS.

Aut qualis, relicta domo ac patria terra,
 venit Thebas secuta martium Amphitryonem
 Alcmena, filia populorum-incitatoris Electryonis
 Ea sane mulierum genus superabat feminearum
 Forma^{que} proceritate^{que} : prudentia quidem nulla *cum ea*
 certabat] earum, quas mortales mortalibus peperere concum-
 bentes.] Ejus et a vertice palpebrisque a nigricantibus
 tale *quiddam* spirabat, quale etiam *ab* aureæ Veneris.
 Hæc vero etiam sic in animo suum colebat conjugem,
 quomodo numquam ulla coluit mulierum feminearum :
 quamquam ille ei patrem præstantem occiderat, vidomitum,
 iratus propter boves : relicta autem idem patria terra
 Thebas venit-supplicans scutatis Cadmeis.
 Ibi is domum habitabat cum veneranda conjuge,
 seorsim absque concubitu desiderabili ; neque-enim ei lice-
 bat] ante lectum conscendere pulchris-talis Electryonidis,
 quam eadem ultus-esset fratrum magnanimorum
 suæ conjugis valido^{que} combussisset igne vicos
 virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
 Ita enim ipsi constitutum-erat, dii vero testes erant :
 eorum ille verebatur iram, festinabat autem quam celerrime
 exsequi magnum opus, quod ei divinitus fas erat.
 Hunc autem una, cupidi bellicque præli^{que},
 Boëotii equorum-domitores, super clypeos (*robur*) spirantes,
 Locrique cominus-pugnantes et Phocenses magnanimi
 sequebantur : ducebat autem eos egregius filius Alcai,
 glorians populis. At pater hominum^{que} Deorum^{que}
 aliud consilium texebat in animo, ut Diis
 hominibus^{que} inventoribus damni depulso^{rem} generaret.
 Profectus-est autem ab Olympo dolum mente intus-struens,
 desiderans concubitus pulchre-cinctæ mulieris,
 nocturnus : celeriter autem venit in Typhaonium, inde rur-
 sum] Phicium summum accessit prudens Jupiter.
 Ubi sedens mente meditabatur divina opera :
 nam eadem quidem nocte teneris-talis Electryonidi
 lecto et concubitu mistus-est, perfecit^{que} sane desiderium ;
 eadem autem Amphitryo populorum-incitator, splendidus he-
 ros,] perfecto magno opere, rediit suam domum.
 Neque is ad famulos et pastores agrestes
 festinabat ire anteaquam suæ conjugis conscendisset lectum.
 Tale enim corde desiderium ceperat pastorem populorum.
 Sicut autem quando vir voluptuose subterfugit malum
 morbo ex gravi aut etiam validis ex vinculis ;
 ita sane tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
 voluptuose lubenter^{que} suam domum reversus-est.
 Tota-nocte vero concubuit cum veneranda uxore,
 se-oblactans muneribus aureæ Veneris.
 Illa autem a-Deo compressa et viro longe optimo,
 Thebis septem-portis geminos peperit pueros,
 non-amplius consentientes ; fratres quamquam erant :

τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῦτα,
δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἑρακληΐην·
τὸν μὲν ὑποδηθεῖσα κελαινεφεΐ Κρονίῳνι,
αὐτὰρ Ἴφικλῇ λαοσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
65 κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
τὸν δὲ Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σημάντορι πάντων.

Ὅς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάλυμον.
Εὖρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
αὐτὸν καὶ πατέρα δν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
60 τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο,
ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκείες ἵπποι,
νύσσοντες χηλῆσι, κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδέηι
κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμφοράδιζον,
65 ἵππων ἱμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
χαλκῶ δηώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῴρσε βίην Ἑρακληΐην.
70 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
πῦρ δ' ὥς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι
πλὴν Ἑρακλῆος καὶ κυδαλίου Ἰολάου;
75 κείνῳ γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄσπτοι
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλαον·

Ἥρωες ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πυλὺ φιλάτε πάντων,
ἧ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας τοὶ Ὀλύμπων ἔχουσιν
80 ἦλτεν Ἀμφιτρύων, δτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην
ἦλθε λιπὼν Τίρυνθον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
κτείνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων·
ἔκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρείχον,
85 ἧ δίκῃ ἐσθ' ἱκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ,
ἧ ἀλόχῳ· τάχα δ' ἀμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
γαινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
σός τε πατήρ καὶ ἐγώ. Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
90 δς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
ῥέκετο, τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
σχέτλιος ἦπου πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω·
ἦν ἄτην ἀχέων· ἧ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόνετα
ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέζων
ἰθὺς ἔχειν ὁδὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
μηδὲν ὑποδδείςας χτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
δς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
100 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβελέταο ἀνακτος·
ἧ μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἄσπαι πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος.

alterum quidem deteriorem, alterum autem contra longe
præstantiorem virum,] Validum ac fortem, vim Herculeam :
hunc quidem compressa a nubilo Saturnio,
contra Iphicleum ab hastarum-concussore Amphitryone,
diversam sobolem : hunc quidem mortali viro mixta,
illum autem Jovi Saturnio, Deorum imperatori omnium.

Is et Cycnum occidit, Martis-filium magnanimum.
Invenit enim in luco longe-jaculantis Apollinis
ipsum et patrem ejus, Martem, insatiabilem bello,
armis fulgentes, ceu jubar ignis ardentis,
stantes in curru : terram autem pulsabant veloces equi,
ferientes-ungulis ; pulvisque circa ipsos fervebat,
excitatus compacto sub curru et pedibus equorum.
Currus autem fabrefactus et rotæ circum-resonabant,
equis festinantibus : gaudebat vero Cycnus egregius,
sperans se Jovis filium bellicosum aurigamque
ferro interemturum-esse, et inclytis armis exuturum .
Sed ei vota non exaudivit Phœbus Apollo :
ipse enim illi concitavit vim Herculeam.
Totus vero lucus et ara Apollinis Pagasæi
collucebat (a) sævi Dei armisque et ipso ;
ignis autem instar oculis effulgebat. Quis illi
sustinisset mortalis (exsistens) obviam ferri,
præter Herculem et præclarum Iolaum ?
illi enim magnaue vis et manus invictæ
ex humeris crescebant in robustis membris.
Is igitur tunc aurigam allocutus-est fortem Iolaum :

Heros, o Iolæ, mortalium longe carissime omnium,
utique aliquid magnum in immortales beatos, qui Olympum
tenent,] deliquit Amphitryo, ubi bene-cinctas (ad) Thebas
abiit relicta Tiryntho, bene-condita urbe,
occiso Electryone bonum causalatis-frontibus :
venitque ad Creontem et Heniochen longo-peplo,
qui eum comiter-exceperunt et grata omnia ei præbuerunt,
ut æquum est supplicibus, coluerunt autem ex-animo magis.
Vivebat vero exultabundus cum formosa Electryonide,
sua conjuge : mox autem nos inverso anno
nati-sumus, neque statura similes, neque ingenio,
paterque tuus et ego. Ejus quidem mentem sustulit Jupiter,
qui relictis suaque domo suisque parentibus,
abiit honoraturus nefarium Eurystheum,
temerarius : certo multum ingemiscebat postea
sue culpæ, lugens : ea vero non revocabilis est.
Sed mihi Deus difficiles imperavit labores.
O amice, sed tu cito arripe habenas purpureas
equorum celeripedum : magnamque in mente fiduciam au-
gens] recta dirige velocem currum et celeripedum robur
equorum,] nihil veritus strepitum Martis homicidæ,
qui nunc crepitans furit-circum sacrum nemus
Phœbi Apollinis, longe-jaculantis Regis :
enimvero quamvis validus (exsistens) satiatur bello.
Hunc autem contra allocutus-est egregius Iolaus :

Ἦθεϊ*, ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 τιμῇ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἑννοσίγαιος,
 105 δὲ Θήβης κρήδεμνον ἔχει ρύεταί τε πόλιν·
 οἷον δὲ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 σὰς εἰς χεῖρας ἀγούσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 Ἄλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὅφρα τάχιστα
 δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε
 110 μαρνώμεσθ', ἐπεὶ οὗτοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
 οἷδ' Ἴφικλίδην δειδίξεται, ἀλλὰ μιν οἷω
 φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
 οἳ δὲ σφι σχεδὸν εἰσὶ, λιλαιόμενοι πολέμοιο
 φυλόπιδα στήσειν, τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
 115 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
 θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρωες ὦ Ἰόλαε, διοτρεφεῖς, οὐκέτι τηλοῦ
 ὑσμίνῃ τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
 120 ὥς καὶ νῦν μέγαν Ἴππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
 πάντῃ ἀναστρωφᾷν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνῃαι.
 Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὀρεγχαλκοιο φαεινοῦ,
 Ἡραίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
 125 καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὅπποτ' ἐμῆλλε
 τοπρῶτον στονόνοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σιδήρον
 δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φάρετρήν
 130 καβδαλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν οἴστοι
 ῥιγῆλοι, θανάτοιο λαθιφθόγγιο δοτῆρες.
 Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον,
 μέσσοι δὲ ἔστοι, περιμήχεες, αὐτὰρ ὅπισθεν
 μόρφονιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.
 135 Ἐὐλετο δ' ὁμβριμον ἔγχος ἀπαχμένον αἰθοπι χαλκῷ·
 κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκε,
 δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ χροτάφοις ἀραρυῖαν,
 ἥ τ' εἰρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

Χερσὶ γὰρ μὲν σάκος εἶλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ
 140 οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
 ἡλέκτρῳ θ' ὑπολαμπές ἦν, χρυσῷ τε φαεινῷ
 λαμπόμενον, κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἡλῆλαντο.
 * Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἦν φόβος οὔτι φατειός,
 145 ἐμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς·
 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
 δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἵνυτο φωτῶν,
 150 οἵτινες ἀντιβίην πολεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ψυχὰι μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
 αὐτῶν, ὅστιά δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σακείσης
 Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴη,
 Ἐν δὲ Προίωξίς τε Παλῖωξίς τε τέτυκτο,

* Ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος ἦν Φόβος, οὔτι φατειός,

Carissime, certo valde pater hominumque Deorumque
 honorat tuum caput et taurinus Neptunus,
 qui Thebarum moenia tenet tueturque civitatem :
 sicut jam et hunc mortalem validumque magnumque
 tuas in manus adducunt, ut gloriam eximiam auferas.
 Sed age, indue arma Mavortia, ut celerrime
 currus committentes, Martisque nostrumque,
 decertemus, quoniam non-sane intrepidum Jovis filium,
 neque Iphiclidem perterrebit : sed ipsum puto
 fugiturum duos filios inculpati Alcidae,
 qui jam ei prope sunt, cupientes belli
 praelium conserere : quæ ipsis multo gratiora sunt epulis.

Sic ait : arrisit autem vis Hercules,
 animo oblectatus : admodum enim ipsi grata dixerat :
 et eum excipiens verbis volucris allocutus est :

Heros, o Iolae, Jovis-alumne, non-jam procul
 pugna aspera. Tu vero quomodo antea fuisti bellicosus,
 ita et nunc magnum equum Arionem nigris-jubis
 quoquo-versum converte, et auxiliare, quomodo poteris.

Sic locutus, ocreas orichalci splendidi,
 Vulcani inclyta dona, circum tibias posuit ;
 deinde etiam thoracem pectori induit
 pulchrum, aureum, valde-arteficiosum, quem ipsi dederat
 Pallas Minerva, filia Jovis, ubi erat
 primum luctuosa aggressurus certamina.
 Posuit autem circa humeros exitii depulsorem ferrum
 fortis vir : cavam autem circa pectora pharetram
 rejecit in-tergum : multæ vero intus erant sagittæ
 horrendæ, mortis vocem-eripientis datrices.
 Ab-anteriori-parte quidem mortem habebant et lacrymis ma-
 debant ;] mediæ autem politæ erant, perlongæ, sed a-tergo
 nigræ aquilæ contextæ pennis.

Corripuit autem validam hastam acutam corusco aere :
 capiti vero in robusto galeam fabrefactam posuit,
 artificiosam, ferream, ad tempora aptatam,
 quæ muniebat caput Herculis divini.

Manibus quidem clypeum cepit undique-varium : nec quis-
 quam eum] perrupisset jaciendo neque comminuisset, mirum
 visu.] Nam totus quidem circum gypso candidoque ebore
 et electro lucidus erat, auroque fulgido
 splendens ; chalybis vero laminæ erant-ductæ.

*) In medio autem draconis erat terror haudquaquam effabilis,
 retro oculis igne lucentibus spectans :
 hujus etiam dentibus quidem repletum-erat os candide dis-
 positis,] sævis, inaccessis ; supra terribilem autem frontem
 sæva contentio volitabat, parans pugnam virorum,
 tetra, quæ sane mentemque et præcordia eximebat viris,
 quicumque bellum adversus Jovis filium gererent.
 Horum et animæ quidem sub terram submerguntur ad-Or-
 cum intro] ipsorum ; ossa autem eorum, circum pelle putre-
 facta,] Sirio torrido, in nigra putrescunt terra.
 In eo autem Propulsatioque Repulsioque factæ-erant ;

* In medio autem e chalybe (factus) erat Timor, haudquaquam
 effabilis. [Vid. præfat.]

155 ἐν δ' Ὀμαδὸς τε Φόνος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδήκει.
 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλῃ Κῆρ
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν.
 Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,
 160 δεινὸν δερκομένη καναχῇσι τε βεβρυχίᾳ.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
 δώδεκα, ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
 ὅτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὲ φέροιεν
 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὔτε μάχοιτο
 165 Ἀμφιτρωνιάδης, τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα·
 στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι,
 κυάνεοι κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἡδὲ λεόντων
 ἐς σφῆας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἦσαν· οὐδὲ νυ τοίγῃς
 οὐδέτεροι τρέτῃ· φρίσσόν γε μὲν αὐχένας ἀμφω.
 Ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
 δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχᾶς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
 αἶμ' ἀπελείβει· ἔραζ'· οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπόντες,
 175 κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι·
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 ἀμφοτέροι, χλοῦναι τε σύες χαροποί τε λέοντες.
 Ἐν δ' ἦν ὑσμίνῃ Λαπιθάων αἰχμητῶν
 Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα Δρύαντά τε Πειρίθοόν τε
 180 Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
 Μόφον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὅζον Ἄρης,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἡγερέβοντο
 185 ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἀσβόλον οἰωνιστήν
 Ἄρκτον τ' Οὐρεῖόν τε μελαγχλαίτην τε Μίμαντα
 καὶ δύο Πευκίδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
 ἀργύρεοι, χρυσᾶς ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναγῆδην ὥσει ζωοὶ περ ἐόντες
 190 ἔγχεσιν ἡδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
 χρύσειοι, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλῖος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πυρλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φοινικέεις, ὥσει ζωὸς ἐναρίζων,
 195 δίφρῳ ἐπεμβεβῶς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
 ἕστασαν ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῇ ἱκέλη ὥσει τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσα· ἐν χερσὶν ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν,
 200 αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὥχετο φύλοπιν αἰνὴν.
 Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 χρυσεὴ φόρμιγγι θεῶν δ' ἔδος ἄγνος Ὀλυμπος
 [ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὀλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο]
 205 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελομένης εἰκυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος ἀμαίμακτοιο θαλάσσης
 κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέριοι,

in eo Tumultusque Nexque Homicidiumque ardebant.
 In eo Contentio Turbaque furebant, in eo perniciosa Mors,
 alium virum tenens recens-vulneratum, alium illaesum,
 alium mortuum per pugnam trahebat pedibus.
 Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine
 virorum,] saevum intuens clamoribusque vociferans.
 In eo autem serpentum capita saevorum erant, haudquaquam
 effabilem,] duodecim, quae perterrefaciebant super terram ge-
 nera hominum,] quicumque bellum contra Jovis filium gere-
 rent;] eorum et dentium quidem crepitus erat, quoties pugna-
 bat] Amphitryoniades: haec autem fulgurabant miranda ope-
 ra:] punctorum vero instar apparebant conspicuae saevis dra-
 conibus,] (qui erant) caerulei per terga, quorum vero nigrica-
 bant maxillae.] In eo autem suum greges agrestium erant at-
 que leonum] sese adspicientium, irascentiumque cupien-
 tiumque.] Quorum etiam turmatim ordines incedebant; ne-
 que sane hi] neutri tremebant; horrebant tamen colla utri-
 que.] Jam enim ipsis jacebat magnus leo, circum autem apri
 duo, spoliati anima, deorsumque iis niger
 cruor destillabat in terram: ipsi autem, cervicibus dejectis,
 jacebant mortui sub terribilibus leonibus.
 Hi vero etiam magis excitabantur, incensi ad-pugnandum,
 utrique, agrestesque sues trucesque leones.
 In eo autem erat pugna Lapitharum bellatorum
 Caneumque circa regem Dryantemque Pirithoumque
 Hopleumque Exadiumque Phalerumque Prolochumque
 Mopsiumque Ampyciden, Titaresium, prolem Martis,
 Theseumque Aegiden, similem immortalibus:
 (qui erant) argentei, aurea circum corpus arma habentes.
 Centauri autem ex altera parte adversi congregabantur
 circum magnum Petraeum atque Asbolum augurem
 Arctumque Huriumque, nigrisque-pilis Mimantem
 et duos Peucidas, Perimedeum Dryalumque,
 argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Atque simul-impetu-facto tanquam (exsistentes) vivi
 lanceis atque abietibus cominus contendebant.
 In eo autem Martis terribilis celeripedes stabant equi
 aurei, in eo vero etiam ipse spoliator perniciosus Mars,
 hastam in manibus habens, milites exhortans,
 sanguine cruentus, quasi vivos spolians,
 currui insistens: juxta autem Pavorque Terrorque
 stabant cupientes bellum subire virorum.
 In eo autem Jovis filia praedatrix Tritogenia,
 ei similis quasque pugnam volens parare,
 hastam habens in manibus atque auream galeam,
 aegidemque circum humeros: ingrediebatur autem praelium
 saevum.] In eo autem erat immortalium sacer chorus; in me-
 dio vero] dulce citharizabat Jovis et Latonae filius
 aurea lyra: Deorum autem sedes, sanctus Olympus
 [in eo autem forum, circum vero opes immensae fusae erant]
 immortalium in certamine: Deae autem incipiebant cantum
 Musae Pierides, acute canentibus similes.
 In eo autem portus appulsu-facilis immensi maris
 rotundus factus erat purissimo e stauno,

κλυζομένῳ ἱκελος πολλοὶ γε μὲν ἄμ' μέσον αὐτοῦ
 210 δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνον ἰχθυόοντες,
 νηχομένοις ἱκελοι· δοιοὶ δ' ἀναφυσίωντες
 ἀργύρεοι δελφίνες ἐφοίτων Ἐλλοπας ἰχθύς.
 Τῶν δ' ὑπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 ἦστο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 ἰχθύσιν ἀμφίβλητρον, ἀπορρίποντι ἰοικώς.
 Ἐν δ' ἦν ἡϊκόμου Δανάης τέκος, ἱππότης Περσεύς,
 οὗτ' ἄρ' ἐπιψάων σάκεος ποσὶν οὐθ' ἐκὰς αὐτοῦ,
 θαῦμα μέγα φράσσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυθείς
 220 χρύσειον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὡμοισιν δ' ὁ μὲν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτάτο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργοῦς· ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 ἀργυρέῃ· θύσανοι δὲ κατηρωεῦντο φαεινοὶ
 χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἀνακτος
 κεῖτ' Ἀἰδὸς κυνέη νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἰοικώς
 Περσεύς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φатаὶ ἐρρώοντο,
 ἰέμεναι μαπέειν. Ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαίνουσέων ἰάχεσκα σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 ὀξεία καὶ λιγέως ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες
 δοῶν ἀπηρωεῦντ' ἐπικυρτώντες κάρηνα.
 235 Λίχμαζον δ' ἄρα τῷγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 ἄγρια δερκομένω. Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθησαν πολεμῆϊα τεύχε' ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 240 λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἐπὶ δῆριν ἔχοντες
 μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων,
 χαλκῶν, ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύνοντο παρειάς,
 ζωῆσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
 245 Ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τ' ἐμέμαρπεν,
 ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 250 δεινῶποιο βλοσυροὶ τε, δαφοινοὶ τ' ἀπλητοὶ τε
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἔντο
 αἶμα μέλαν πίειν· θν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 βάλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἀἰδόςδε κατεῖεν
 255 Τάρταρον ἐς χροῦένθ'. Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
 αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν βρίπτασκον ὀπίσσω,
 ἅψ δ' ὀμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνον αὐτὶς ἰοῦσαι.
 Κλωθὴ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφῆσσαν
 Ἄτροπος οὕτι πέλεν μαγάλη θεός, ἀλλ' ἄρα ἤγε
 260 τῶν γε μὲν ἀλλῶν προφερέας τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὀρμασι θυμήνασαι,

undanti similis : multi vero per medium ipsius
 delphines hac et illac ferebantur piscantes ,
 natantibus similes : duo autem flando-excitantes
 argentei delphines natabant mutos pisces.
 Sub his vero aerei trepidabant pisces : at in ripis
 sedebat vir piscator observans ; habebat autem manibus
 piscium rete, projecturo similis.
 In eo autem erat pulcricomæ Danaës filius , eques Perseus ,
 neque sane contingens clypeum pedibus, neque procul ab eo,
 miraculum magnum dictu, quoniam nusquam nitebatur.
 Ita enim hunc manibus fecerat inclytus Vulcanus
 aureum ; circum autem pedes habebat alata talaria.
 Et humeros quidem circum nigre-munitum ensen suspensum
 habebat] æreum e loro : ipse autem velut cogitatio volabat.
 Totum vero tergum ejus tenebat caput sævi monstri
 Gorgonis : circum autem ipsum pera complectebatur, mirum
 visu,] argentea, fimbriæque dependebant lucidæ
 aureæ : terribilis autem circum tempora regis
 posita-erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
 Ipse vero fugienti et formidanti similis
 Perseus Danaides protendebatur. At post eum
 Gorgones inaccessæ neque effabiles ruebant,
 cupientes apprehendere. In pallido autem chalybe
 euntium resonabat clypeus magno strepitu
 acutum et tinnulum : in zonis autem dracones
 duo dependebant incurvantes capita.
 Lambebant vero illi, iraque acuebant dentes,
 sævum tuentes. Supra sæva autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror : sed supra ipsas
 viri pugnabant, bellica arma habentes,
 hi quidem a sua civitate suisque parentibus
 pestem depellentes, illi autem devastare studentes.
 Multi quidem jacebant, plures autem sustinentes pugnam
 dimicabant : mulieres autem bene-constructis in turribus,
 æreis, acute clamabant, lacerabantque genas,
 vivis similes, opera inclyti Vulcani.
 Viri autem, qui seniores erant, et quos senectus arripuerat,
 conferti extra portas erant, sursumque Diis
 manus tendebant beatīs, pro suis liberis
 metuentes : illi vero contra pugnam sustinebant : at post ipsos
 Fatales-Deæ nigræ candidis crepantes dentibus,
 torvæ terribilesque, cruentæque inaccessæque
 pugnam sustinebant de cadentibus. Omnes enim cupiebant
 cruorem nigrum bibere : quem vero primum forte-ceperant
 jacentem vel cadentem recens-saucium, ei quidem
 injiciebat una ungues magnos : anima vero ad Orcum de-
 scendebat,] Tartarum in frigidum. Illæ autem animum quum
 satiassent] sanguine humano, hunc hominem quidem abjicie-
 bant post-tergum,] retro autem in tumultum et stragem
 festinabant iterum euntes.] Clotho et Lachesis iis adsta-
 bant ; debilior quidem] Atropos nequaquam erat, magna Dea :
 sed sane hæc] aliis quidem præstantiorque erat maxima-
 que-natu.] Omnes circa unum virum pugnam acerbam com-
 mittebant :] truculente vero se-mutuo adspiciebant oculis

ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασεῖας ἰσώσαντο.
 Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰσθήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
 265 χλωρῇ, αὔσταλῇ, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
 γουνοπαγής, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 αἶμα' ἀπελείβει· ἔραζ'· ἡ δ' ἀπληστον σεσαρυῖα
 εἰσθήκει, πολλῇ δὲ κόνις κατενένοθεν ὤμους,
 270 δάκρυσι μυδαλέῃ. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν·
 χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερθυροῖς ἀραρυῖαι
 ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαταῖς τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσωτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολλὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 275 τῇλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε
 χερσὶν ἐνὶ δμῶν. Ταὶ δ' ἀγλαίῃ τεθαλυῖαι
 πρόσθ' ἔκιο· τοῖσιν δὲ ροὶ πχολίζοντες ἔποντο.
 Ταὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴσαν αὐδὴν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἀγνυτο ἡχώ.
 280 Οἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 Ἔνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ αἰοδῇ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ γελοῶντες ὑπ' αὐλητῇρι δ' ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκιο· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλάιαι τε χοροὶ τε
 285 ἀγλαταὶ τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλης
 κῶθ' ἵππων ἐπιδάντες ἐθύνεον. Οἱ δ' ἀροτῆρες
 ἤρεικον χθόνα διὰν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἱστάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 αἰχμῆς ὀξείῃσι κορυμβιόεντα πέτῃλα
 290 βριθόμενα σταχύων, ὥσπερ Δημήτερος ἀκτῆν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον καὶ ἐπιτνον ἀλώην,
 οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας ὀρεσπᾶνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῶν
 λευκοῦς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὀρχων,
 295 βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρῆς ἐλίκεσσιν·
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. Παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος
 χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
 σιόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρῇσι κάμαξι,
 [τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῇρι ἕκαστος]
 300 βριθόμενος σταφυλῇσι μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 πύξ τε καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντες κύνας πρὸς,
 ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 πᾶρ δ' αὐτοῖς ἵππῃς ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοισι
 δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. Ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 ἡνίοχοι βεβαῶντες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
 ῥυτὰ χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίων εἶχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἀκριτον εἶχον ἀέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προύκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὀκεανὸς πλῆθοντι ἑοικώς·
 315 πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

succensentes,] unguis vero manusque audaces conserebant.
 Juxta autem Tristitia stabat foedaque et misera,
 pallida, arida, fame oppressa,
 rigidis-genibus : longi vero unguis manibus insidebant.
 Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
 cruor destillabat in-terram : hæc vero immense dentes-stru-
 gens,] stabat, multus autem pulvis inspersus-erat humeris,
 lacrymis madens. Juxta vero turrita urbs hominum :
 aureæ autem eam tenebant superliminaribus adaptatæ
 septem portæ : homines vero in voluptatibusque choreisque
 oblectationem capiebant : nam alii quidem bene-rotati in
 rheda] ducebant viro uxorem, multusque hymenæus excita-
 batur :] procul autem ab ardentibus facibus fulgor resplende-
 bat] in manibus famularum. Hæc vero venustate florentes
 præibant : illos autem chori saltantes sequebantur.
 Hæc quidem ad canoras fistulas emittebant cantum
 ex teneris oribus, circumque eas frangebatur echo.
 Illi vero ad citharas ducebant chorum amabilem.
 Inde rursum ex-alia-parte juvenes comissabantur ad tibiam,
 alii quidem etiam ludentes inter saltationem et cantum,
 alii vero etiam ridentes : sub tibicine autem singuli
 procedebant : totam vero urbem voluptatesque choreæque
 festivitatesque tenebant. Alii autem rursus extra oppidum
 tergis equorum conscensis currebant. Aratores vero
 proscindebant terram divam, succinctisque tunicis
 cincti-erant : sed erat profunda seges : alii quidem metebant
 mucronibus acutis cauliculata folia,
 gravidas spicis, tamquam Cereris donum.
 Alii autem (in) restibus ligabant et sternerant aream :
 alii vero vindemiabant vinum, falces in manibus habentes :
 alii vero etiam in qualos ferebant a vindemiatoribus
 albos et nigros racemos magnis ex vineis,
 gravidis foliis et argenteis capreolis :
 alii vero etiam in qualos ferebant. Juxtaque illos vinca
 aurea erat, inclyta opera prudentis Vulcani,
 agitata foliis et argenteis perticis,
 [alii quidem etiam ludentes sub tibicine singuli]
 onerata uvis ; nigritabant tamen ipsæ.
 Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant ; alii autem di-
 micabant] pugilandoque et luctando : alii vero celeripedes
 lepores venabantur] viri venatores, et asperis-dentibus ca-
 nes-duo ante eos,] cupientes capere, illi vero cupientes ef-
 fugere :] juxta ipsos autem equites habebant laborem, pro-
 que præmiis] certamen habebant et pugnam : bene-contextis
 vero in curribus] aurigæ stantes immittebant veloces equos,
 habenas laxantes, illi autem crepitantes volabant
 currus compacti, et modioli valde resonabant.
 Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque un-
 quam iis] victoria expedita-erat, sed anceps habebant cer-
 tamen.] Illis autem etiam propositus-erat magnus tripus in
 stadio,] aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
 Circa vero marginem manabat Oceanus, turgenti similis ;
 totum autem amplectebatur clypeum artificiosissimum. At per

κύκνοι ἀερσιπτόται μεγάλ' ἤπυον, οἳ βρά τε πολλοὶ
 νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς
 Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 320 ἀρσάμενος παλάμῃσι. Τὸ μὲν Διὸς Ἀλκιμος υἱὸς
 πᾶλλον ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππέλου θόρε δῖφρου,
 εἰκελὸς ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 κοῦφα βιδάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴδλαος
 δῖφρου ἐπεμδεβαῶς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 325 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 καὶ σφεας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρετε, Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὑμῖν διδοῖ μαχάρεσσιν ἀνάσσειν,
 Κύκνον τ' ἐξαναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 330 Ἄλλο δέ τοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
 εὖτ' ἂν δὲ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρτης,
 τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 ἐνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 335 ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ·
 ἂψ δ' ἀναχάσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσιμὸν ἔστιν
 οὐθ' ἱπποὺς ἑλέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 Ὡς εἰποῦσ' ἐς δῖφρον ἐθήσατο διὰ θεάων,
 νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 ἰσοσυμένως. Τότε δὲ βρά διόγνητος Ἴδλαος
 σμερδαλέον ἱπποῖσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλής
 βίμψ' ἔφερον θοὸν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γάρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγίδ' ἀνασσεῖσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγέγονε· ἱκελοὶ πυρὶ ἡδὲ θυέλλῃ,
 Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀχόρητος αὐτῆς.
 Τῶν ἱπποὶ μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δὲ ἄγνυτο ἡχώ.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βῆναι Ἥρακληεῖ·
 350 Κύκνε πέπον, τί νυν νῶϊν ἐπίσχετον ὠκείας ἱπποὺς,
 ἀνδράσιν οἳ τε πόνου καὶ οὐζύος ἰδριέες εἰμεν;
 ἀλλὰ παρέξ ἔχε δῖφρον ἐύζοον ἡδὲ κελεύθου
 εἶχε παρέξ ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω
 ἐς Κήρυκα ἀνακτα· ὃ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχίνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν.
 Ὡς πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
 ἀρκέσει, εἰ δὲ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
 Ἦδη μὲν τί ἔφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 ἀντίος ἔστη ἐμῷ, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
 Τρεῖς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἡρείσατο γαίῃ,
 οὐταμένον σάκεος, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρὸν,
 παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξ·
 365 πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὀρμῇ.
 Ἐνθα κε δὲ λωδητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 χερσὶν ὕψ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἐναρα βροτόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμεμελὴς ἐμενοίνα

ipsum] cygni altivolantes magnum clangebant, qui sane multi
 natabant in summa aqua, juxta autem pisces lasciviebant.
 Mirum visu etiam Jovi gravitonanti, cujus per consilia
 Vulcanus fecit clypeum magnum validumque
 aptans manibus. Hunc quidem Jovis fortis filius
 vibrabat violenter : in equinum autem insiliit currum,
 similis fulguri patris Jovis ægida-tenentis,
 leviter ingrediens : huic autem auriga, fortis Iolaus,
 bigis insistens regebat curvum currum.
 Prope autem his advenit Dea splendidis-oculis Minerva,
 atque ipsos confirmans verbis volucris allocuta est :
 Salvete, Lyncei progenies longe inclyti :
 nunc itaque Jupiter robur vobis dat beatis (deis) imperans,
 Cycnumque interficiendi et inclyta arma despoliandi.
 Aliud autem tibi verbum dicam, multo fortissime hominum :
 postquam enim Cycnum dulci vita spoliaveris,
 illum quidem tum ibidem relinque et arma ejus :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 ubi nudatum clypeo (ab) artificioso
 oculis videris, ibi vulnera acuto ferro :
 retro autem te-recipe, quoniam non sane tibi in-fatis est
 neque equos capere, neque inclyta arma illius.
 Sic locuta in currum adscendit diva Dearum,
 victoriam immortalibus manibus et gloriam tenens,
 celeriter. Tunc jam igitur Jove-natus Iolaus
 horrendum equos increpuit : hi autem ex adhortatione
 raptim ferebant celerem currum pulverem-cientes per-cam-
 pum.] Nam iis animum addiderat Dea splendidis-oculis Mi-
 nerva,] ægide concussa : circum-ingemiscebat autem tellus.
 Illi autem simul procedebant, similes igni sive procellæ,
 Cycnusque equum-domitor et Mars insatiabilis belli.
 Horum equi quidem deinde obvii sibi-mutuo
 acutum hinnivere, circaque eos resonabat echo.
 Hunc prior alloquebatur vis Herculeæ :
 Cycne ignave, cur jam nobis immittitis veloces equos,
 viris, qui laboris et ærumnæ experti sumus ?
 agedum præterage currum bene-politum, atque e-via
 cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
 ad Ceycem regem : is enim potentiaque et reverentia
 Trachini præest : tu vero satis bene scis etiam ipse :
 ejus enim uxorem-habes filiam Themistonoën nigris-oculis.
 O ignave, non quidem enim tibi neque Mars mortis exitium
 prohibebit, si jam nos congressi-fuerimus ad-pugnandum.
 Jam quidem ipsum aio etiam alias periculum-fecisse
 hastæ nostræ, quando pro Pylo arenosa
 adversus stetit mihi, pugnam insatiabiliter cupiens.
 Ter quidem mea ab hasta percussus nixus-est terra,
 vulnerato clypeo : quarto autem transadegi femur
 omnibus viribus incumbens, magnumque clypeum perforavi·
 pronus autem in pulveribus humi cecidit hastæ impetu.
 Ibi jam infamis inter immortales fuit,
 manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.
 Sic dixit : neque tamen Cycnus bene-hastatus volebat,

τῷ ἐπιπειθόμενος ἔχμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
 370 Δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἴψ' ἐπὶ γαίαν
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίοιο ἀνακτος.
 Ἡνίοχοι δ' ἐμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 τῶν δ' ὑπο σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 375 πέτραι ἀποθρώσκουσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 πολλαὶ δὲ δρυὲς ὑφίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι
 αἰγειροὶ τε τανύβριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 ῥίμφα κυλινδομένων, εἰως πεδιὸνδ' ἀφίκωνται,
 ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλκός,
 Ἄρνη τ' ἡδ' Ἑλίκη Ἀνθεία τε ποιήσσσα
 φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἰαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἵματοέσσας,
 385 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἐῷ μεγαθαρεῖ παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προῖδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι
 390 λείβεται, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην,
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν·
 τῷ ἱκελὸς Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
 Ἥμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἡχέτα τέττιξ
 ὄζω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰδεῖν
 395 ἄρχεται, ὥτε πόσις καὶ βρώσις θῆλυς ἔερση,
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 ἰδεὶ ἐν αἰνστάτῳ, ὁπότε χροῖα Σείριος ἄζει·
 (τῆμος δὲ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
 τούστε θέρει σπεύρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
 400 ὅα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,)
 τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 [Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοισι κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ ἀραβὸς θ' αἶμα γίγνεται ὀδόντων·]
 405 οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρη ἐφ' ὑψηλῇ μέγαλα κλάζοντε μάχησθον
 αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο,
 πίονος, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
 ἰῶ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη,
 410 χώρου αἰδρις ἑὼν, οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 ἐσσυμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην ὀριμεῖαν ἔθεντο,
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ἐνθ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινέμεναι μεμαῶς σάκει ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 415 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ, βίη Ἡρακλεΐη,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχρ' μακρῷ
 αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
 ἤλασ' ἐπικρατέως ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε
 420 ἀνδροφόνοιο μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὲς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη

huic obtemperans, retinere trahentes-currum equos.
 Jam tunc a bene-compacto curru desilierunt celeriter in ter-
 ram,] filiusque Jovis magni et Enyalii regis.
 Aurigæ autem propius egerunt pulcricomos equos :
 illis autem sub irruentibus sonabat pedibus lata terra.
 Ut autem quando ab alto vertice montis magni
 rupes desiliunt, super alias-alia vero cadunt,
 multæque quercus alticomæ, multæque et piceæ,
 populique radicibus-altis franguntur ab ipsis
 raptim volventibus, donec in-campum perveniant :
 ita illi in se-mutuo ruebant, magnum crepantes.
 Tota autem Myrmidonumque civitas celebrisque Iolcus,
 Arneque atque Helice Anthæaque herbosa
 (sub) voce utriusque valde resonabant : ii autem cum clamore
 mirando congressi-sunt : valde autem intonuit prudens Jupi-
 ter,] deorsumque sane a cælo guttas jecit sanguinolentas,
 signum ponens belli suo magnanimo filio.
 Qualis autem in saltibus montis sævus aspectu
 aper dentibus-exsertis meditatur animo pugnare
 cum-viris venatoribus, acuitque candidum dentem
 incurvatus, spuma autem circa os mandenti
 destillat, oculique ejus igni splendenti similes-sunt,
 erectis autem in dorso horret setis circaque collum :
 huic similis Jovis filius ab equino desiliit curru.
 Quando autem viridi nigris-alis sonora cicada
 ramo insidens æstatem hominibus canere
 incipit, cui potus et cibus secundus ros est,
 atque per-totum-diem et matutina fundit vocem
 æstu in gravissimo, quando cutem Sirius exsiccat :
 (tum jam milio circum aristæ nascuntur,
 quod æstate seminant, cum uvæ-acerbæ variegantur,
 qualia Bacchus dedit hominibus lætitiā et laborem;)
 ea tempestate pugnabant, magnus autem tumultus excitaba-
 tur.][Ut vero leones duo pro occiso cervo
 sibi-mutuo irati in se-ipsos irruunt,
 sævusque ipsis rugitus strepitusque exoritur dentium :]
 hi autem, sicut vultures incurvis-unguibus, repandis-rostris,
 rupe in excelsa magnum clangentes dimicaverunt
 capræ montivagæ gratia aut feræ cervæ,
 pinguis, quam interfecit jaculans juvenis vir
 sagitta e nervo, ipse autem aberravit alibi
 loci ignarus (exsistens) : at illi celeriter animadvertunt,
 rapideque pro ea pugnam acrem instituunt :
 sic hi clamantes contra se-mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cynus quidem potentis Jovis filium
 occidere cupiens, clypeo adegit æream hastam,
 neque perrupit res : defendebant enim dona Dei.
 Amphitryoniades autem, vis Herculeæ,
 inter galeamque et scutum hasta longa
 cervicem nudatam celeriter infra mentum
 percussit violenter ; at ambos abscidit nervos
 homicida fraxinus : magnum enim robur inciderat viri.
 Cecidit autem, veluti quum aliqua quercus, aut quum rupes

ἡλίβατος, πληγεῖσα Διὸς φοβόεντι κεραυνῷ·
 ὥς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
 125 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 δεινὸν ὄρων ὄσσοισι, λέων ὥς σώματι κύρσας,
 ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς δνύχεσσι
 σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 ἐμὲ μένεος δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ·
 130 γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
 οὐρῇ μαστίων ποσσὶ γλάφει, οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἔτλη ἐσάντα ἰδὼν σχεδὸν ἄλθειν οὐδὲ μάχεσθαι·
 τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρωνιάδης, ἀκόρητος αὐτῆς,
 ἀντίος ἔστη Ἄρης, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 135 ἐσσυμένως δὲ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ,
 ἀμφοτέροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ἔτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρῃ πρηνῶνος ὀρούσῃ,
 μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλινδεται, ἥ δέ τε ἡχῇ
 ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
 140 ὕψηλός· τῷ δὲ συνενέικεται· ἐνθα μιν ἴσχει·
 ὄσση δὲ μὲν ἰαχῇ, βρισάρματος οὐλῖος Ἄρης,
 κεκληγὼς ἐπόρουσεν· δ' ὅτ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀντίῃ ἤλθεν Ἄρης ἐρεμνὴν αἰγὶδ' ἔχουσα·
 145 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρες, ἐπισχεμένος κρατερόν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἄλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο.
 150 Ὡς ἔφατ'· ἄλλ' οὐ πείθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων
 καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,
 κακτάμεναι μεμαώς· καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος
 σπερχνόν, εὐὸ παιδὸς κοτέων πέρι τεθνηῶτος,
 155 ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. Ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔγχος ὀρμὴν ἔτραπ' ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ δῆλ' ἔσσυτ'
 ἐφ' Ἡρακλέα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης, δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 160 μῆρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 οὔτας ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
 δούρατι ωιμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 ἔλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 165 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
 ἵππους μαστιέτην ἔκοντο δὲ μακρὸν Ὀλυμπον.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἴολαος
 Κύνων συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρῆχινος ἔκοντο
 170 ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔεικετ' Ὀλύμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύνων δ' αὖ Κήϋξ θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
 οἳ ῥ' ἐγγύς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
 Ἀνθὴν Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτὴν τ' Ἰωλκὸν

Excelsa, icta Jovis fumanti fulmine :
 sic cecidit : circum ipsum autem resonabant arma variata
 aere.] Hunc quidem dein reliquit Jovis ærumnosus filius :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 sævum videns oculis, ut leo corpus *aliquod* forte-nactus,
 qui admodum avide pelle validis unguibus
 dissecta quam celerrime dulcem animam abstulit :
 ferocia autem sane hujus nigrum intumuit cor :
 splendidis-spectans vero oculis sævum costasque et humeros
 cauda flagellans pedibus fodit, neque quisquam ipsum
 sustinuit ex-adverso adspiciens prope ire, neque pugnare :
 talis igitur Amphitryoniades insatiabilis belli
 adversus stetit Marti in præcordiis audaciam augens,
 celeriter : is autem ipsi prope accessit mæsto corde ;
 utrique autem clamantes se-invicem invaserunt.
 Ut autem, quando a magno rupes cacumine præcipitarit,
 longe vero insiliendo volvitur, atque cum fragore
 venit irruens, collis autem huic obviis-fuit
 altus : huic iam concucurrit ; ibi *is* eam retinet :
 tanto ille quidem fremitu, gravans-currum perniciosus Mars,
 vociferans irrui ; ille autem prompte *eum* excepit.
 Ast Minerva, filia Jovis ægida-tenentis,
 obviam venit Marti, tenebrosam ægidem habens :
 sæva autem torve intuens verbis volucris allocuta-est :
 Mars, inhihe animos fortes et manus invictas.
 Neque enim tibi fas est inclytis armis spoliare
 Herculem occisum, Jovis magnanimum filium.
 Sed age, desine pugna, neve adversus sta mihi.
 Sic ait : sed non persuasit Martis magnanimi animo ;
 sed magnum crepans flammæ similia arma vibrans,
 celeriter invasit vim Herculeam,
 occidere cupiens : et igitur conjecit æratam hastam
 vehementer, sui filii irascens gratia mortui,
 in clypeum magnum : at splendidis-oculis Minerva
 hastæ impetum avertit, protendens-se a curru.
 Acerbus autem Martem dolor cepit : extracto vero gladio
 acuto] irrui contra Herculem magnanimum : at hunc acce-
 dentem] Amphitryoniades, sævi insatiabilis belli,
 femore nudatum clypeo sub artificioso
 vulneravit violenter : at valde carnem perscudit
 hastâ jaculans, inque terram *eum* prostravit mediam.
 Huic autem Terror et Pavor bene-rotalem currum et equos
 adegerunt celeriter propius, et a terra spatiosa
 in currum posuerunt artificiosissimum : celeriter autem
 deinde] equos flagellabant : venerunt vero *in* magnum
 Olympum.] Filius autem Alcmenæ et gloriosus Iolaus,
 Cycno detractis ab humeris armis pulcris
 revertēbantur : mox autem exinde *ad* urbem Trachinis vene-
 runt] equis celeripedibus. At splendidis-oculis Minerva
 pervenit *in* Olympumque magnum et domos patris.
 Cycnum autem contra Ceyx sepelivit et populus innumerus,
 qui prope urbem habitabant inclyti regis
 Anthen Myrmidonumque urbem celebremque Iolcum,

475 Ἄρνην τ' ἥδ' Ἑλικην· πολλὰς δ' ἡγείρετο λαὸς,
 τιμῶντες Κήρυκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 δμβρῷ χειμερίῳ πλήθων. Τὸς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
 480 ἔστις ἄγοι Πυθῶδε βίη σύλασκε δοκεύων.

Arnenque atque Helicen : multus autem congregabatur po-
 pulus,] honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
 Illius vero sepulcrum et monumentum invisibile reddidit
 Anaurus,] imbre hyemali inundans. Ita enim eum Apollo
 Latonæ-filius jussit, quoniam (*Cycnus*), inclytas hecatombas
 quicumque ageret Delphos, *eum* vi spoliabat insidiatus.

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
 δεῦτε, Δί' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσαι·
 ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε
 ῥητοὶ τ' ἀρρητοὶ τε, Διὸς μέγαλοιο ἔκχρη.
 5 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
 ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ δῶλον ἀέξει,
 ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σχολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, δς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
 Κλυθὶ ἰδὼν αἶων τε, δίκη δ' ἰθυνη θέμιστας.
 10 Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἑρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν
 εἰσὶ δύο· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσεις νοήσας,
 ἣ δ' ἐπιμωμητὴ διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν.
 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 15 σχετλίη· οὗτις τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 ἀθανάτων βουλήσιν Ἑριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 Τὴν δ' ἐτέρην προτέρην μὲν ἐγένετο Νυξ ἑρεβεννῇ,
 θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
 20 ἦτε καὶ ἀπάλαμόν περ θυμὸς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
 Εἰς ἕτερον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 πλούσιον, ὃ σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἢ δὲ φυτεύειν,
 οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
 εἰς ἄρενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἑρις ἦδε βροτοῖσι.
 25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων,
 καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ,
 μηδέ σ' Ἑρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 νεῖκε' ὀπιπτεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
 30 Ὡρῃ γάρ τ' ὀλίγῃ πέλεται νεϊκέων τ' ἀγορέων τε
 ῥῆνι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
 ὠραίος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν.

Τοῦ κε χορεσσάμενος νεῖκεα καὶ δῆριν ὀφείλεις
 κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
 35 ὥδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
 ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἀρισται.

Ἡδὴ μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ', ἀλλὰ τε πολλὰ
 ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 δωροτάγους, οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

40 Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὅσῃ πλέον ἥμισυ παντὸς,
 οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσαίτο,
 ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἔοντα·
 45 αἰψὰ κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
 ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἥσιν,
 ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

Musæ, ex-Pieria carminibus celebrantes,
 adeste, Jovem dicite, vestrum patrem canentes,
 per quem mortales homines pariter obscurique clarique sunt,
 nobilesque ignobilesque, Jovis magni voluntate.
 Nam facile quidem extollit, facile vero elatum deprimat,
 facileque præclarum minuit et obscurum auget,
 facileque corrigit pravum et superbum attenuat
 Jupiter altitonans, qui suprimas aedes incolit.
 Audi intuens auscultansque, juste autem rege judicia.
 Agedum, ego vero, Persa, vera dixerim.

Non igitur unumerat Contentionum genus, sed super terram
 sunt duo: alteram quidem probaverit prudens,
 altera vero vituperanda; diversam autem mentem habent.
 Nam hæc quidem bellumque malum et discordiam fovet,
 noxia: nemo hanc sane amat mortalis, sed necessario
 immortalium consiliis Contentionem colunt molestam.
 Alteram vero priorem quidem genuit nox obscura,
 posuit vero eam Saturnius altithronus, in-æthere habitans,
 terræque in radicibus et inter homines, longe meliorem.
 Hæc quamvis inertem tamen ad opus excitat.
 In alium enim quispiam intuens opere vacans
 divitem, ipse festinat quidem arare atque plantare,
 domumque bene instituere: æmulsatur enim vicinum vicinus,
 ad divitias contendendam: bona autem Contentio hæc homi-
 nibus.] Et figulus figulo succenset et fabro faber,
 et mendicus mendico invidet et cantor cantori.

O Persa, tu vero hæc tuo reponere in animo:
 neve tibi Contentio malis-gaudens ab opere animum abdu-
 cat,] lites spectanti fori auditori (exsistenti).
 Tempus enim raro litiumque est forique,
 cuicumque non victus domi in-annum repositus est,
 tempestivus, quem terra fert, Cereris munus.

Hoc satius lites ac tixam moveas
 de facultatibus alienis: tibi vero non-amplius secunda-vicē
 licebit] sic facere: sed extemplo dirimamus litem
 rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
 Nam jam quidem patrimonium divisimus, aliaque multa
 rapiens auferebas, valde adulans reges
 donivoros, qui hoc jus volunt iudicasse.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
 neque quam in malvaque et asphodelo magna utilitas.

Absconditum enim habent Dii victum hominibus.
 Facile enim vel uno die acquisivisses,
 ut tu in annum haberes, etiam otiosus (exsistens):
 statim gubernaculum quidem super fumo poneress,
 opera boum vero cessarent et mulorum laboris-patientium.
 Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
 quod ipsum decepit Prometheus versutus.

- Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 60 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις εὖς παῖς Ἰαπετοῖο
 ἔκλειψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 ἐν κοίῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ γολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
 - 65 χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσας,
 σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι·
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν ᾧ κεν ἅπαντες
 τέρπωνται κατὰ θυμὸν ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 60 Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὃ τι τάχιστα
 γαίαν ὕδρι φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὤπα εἴσκειν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 ἔργα διδάσκειν, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 65 καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην,
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείαν ἥνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ Ἰκελόν, Κρονίδεω διὰ βουλὰς·
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
 δρμους χρυσείους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήγχε
 75 ὦραι καλλίκομοι στέφον ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι·
 [πάντα δὲ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 ψεύδεά θ' αἰμυλίου τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 τεύξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 80 θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδώραν, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δῶρον ἐδώρησαν, πῆμα ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
 85 δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
 ἐφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
 δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὃ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 [Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσι.]
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμα ἀφελούσα
 95 ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἑλπις ἐν ἀρρήχτοισι δόμοισιν
 ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 100 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
 Πλεῖη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλεῖη δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ

- Idcirco igitur hominibus machinatus est molestias tristes.
 Abscondit vero ignem : hunc quidem rursus egregius fidius
 Japeti] furatus est hominibus *dandum* Jove a prudenti
 in cava ferula, fallens Jovem fulmine-gaudentem.
 Hunc autem indignatus affatus est nubicogus Jupiter :
 Japetionide, prae omnibus consilia sciens,
 gaudes ignem furatus et meam mentem quod-deceperis,
 tibi que ipsi magnum exitium et posteris.
 Ipsi vero pro igne dabo malum, quo omnes
 Oblectentur (in) animo, suum malum amore-amplercntes.
 Sic ait : risitque pater hominumque Deorumque.
 Vulcanum vero jussit inclytum quam celerrime
 terram aqua miscere, et hominis indere vocem
 et robur, immortalibus vero Deabus facie assimilare
 virginis pulcrum speciem, peramabilem : at Minervam
 opera docere, artificiose telam texere :
 et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
 et desiderium grave, et membra-rodentes curas :
 indere vero impudentem mentem et fallaces mores
 Mercurium jussit nuntium Argicidam.
 Sic dixit : illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.
 Statim vero ex terra finxit inclytus Vulcanus
 virgini verecundae similem, Saturnii ex consiliis :
 cinxit vero et ornavit Dea splendidis-oculis Minerva :
 circum autem (huic) Charitesque Deae et veneranda Suada
 monilia aurea posuerunt corpori : circumque eam
 Horae pulcricomae coronarunt floribus vernis :
 [omnem vero ejus corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.]
 At ipsi in pectore nuntius Argicida
 mendaciaque blandosque sermones et dolosos mores
 condidit Jovis consilio graviter-tonantis ; ac nomen
 imposuit Deorum praeco ; appellavit autem hanc mulierem
 Pandoram, quia omnes Olympias domos habentes
 donum donarunt, detrimentum hominibus inventoribus.
 At postquam dolum perniciosum inevitabilem absolvit,
 ad Epimetheum misit pater inclytus Argicidam
 munus ferentem, Deorum celerem nuntium : neque Epime-
 theus] cogitavit, quod ipsi dixisset Prometheus, ne quando
 munus] acciperet a Jove Olympio, sed remitteret
 retro, ne forte quidquam mali mortalibus eveniret.
 Verum ille recepto-eo, cum jam malum haberet, sensit.
 Prius enim quidem vivebant in terra genera hominum
 procul absque malis et sine difficili labore,
 morbisque molestis, qui hominibus mortem dederunt.
 [Mox enim in miseria mortales consenescent.]
 Sed mulier manibus amphorae magnum operculum cum-di-
 movisset,] dispersit ; hominibus autem paravit curas tristes.
 Sola vero illic Spes in illaeso domicilio
 intus mansit dolii sub labris, neque foras
 evolavit : prius enim injecit operculum dolii,
 aegida-tenentis consiliis Jovis nubes-cogentis.
 Alia vero innumera mala inter homines vagantur.
 Plena enim quidem terra est malis, plenum vero mare :
 morbi autem hominibus interdum atque noctu

αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξεῖλετο μητίετα Ζεὺς.
108 [Οὐτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.]

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκχορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
[ὥς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]

Χρῦσεον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
110 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, δὲ οὐρανῷ ἐμβασιλευεν
ὅς τε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόστιν ἄτερ τε πόνων καὶ διζύος οὐδὲ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοιοί

115 τέρποντ' ἐν θαλῆσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θνησκον δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτῃ, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελημοὶ
ἥσυχαι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν,
- 120 [ἄφνειοι μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]

(120) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς
ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἳ βα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
125 ἥερα ἐσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἴαν,
(125) πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἄργυρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσῷ οὔτε φυτὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.

130 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρῃ κεδνῇ
(130) ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
ἀλλ' ὅτ' ἂν ἡβήσειε καὶ ἡβης μέτρον ἴκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἀφραδίας· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο

135 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
(135) ἡβελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἧ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἥθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὐνεκα τιμὰς
οὐκ ἐδίδουσαν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.

140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
(140) τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
δεύτεροι, ἀλλ' ἐμψυχοὶ τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀνηδεῖ. [πῶν
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώ-

χάλκειον ποίησ', οὐκ ἄργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,

145 ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ δμβριμον· οἷσιν Ἄρης
(145) ἔργ' ἐμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδὲ τι σῖτον
ἥσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
ἀπλητοὶ· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀπτοὶ
ἐξ ὤμων ἐπέφυκιν ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.

150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἴκοι,
(150) χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφετέρῃσι δαμέντες
βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον χρυεροῦ Ἀΐδαο,
νόνημοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔοντας

155 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡλίοιο.

spontanei ventitant, mala mortalibus ferentes
tacite; nam vocem exemit prudens Jupiter.
[Sic non usquam licet Jovis voluntatem evitare.]

Si autem volueris, alium tibi ego sermonem summatim fa-
ciam] belle ac scienter : tu vero menti inflige tuæ :

[quomodo ex-eadem-origine nati sunt Dii mortalesque homi-
nes.] Aureum quidem primo genus loquentium hominum
immortales fecerunt Olympias domos habentes.

Hi quidem sub Saturno erant, cum in cœlo regnaret :
sicut Dii autem vivebant securum animum habentes,
procul absque et laboribus et ærumna : neque misera
senectus aderat, semper vero pedibus ac manibus sibi similes
oblectabantur in conviviis mala extra omnia ;
moriebantur autem tamquam somno obruti : bona vero omnia
illis erant ; fructumque ferebat fertile arvom
sponte-sua multumque et copiosum : hi vero lubentes
quieti operibus fruebantur cum bonis multis.

[abundantes pomis, cari beatis Diis.]

Verum postquam hoc genus terra abscondit,
hi quidem dæmones sunt, Jovis magni ex consiliis,
boni, in-terra-versantes, custodes mortalium hominum :
qui sane custodiunt et justitiam et prava opera,
aère induti ubique oberrantes per terram,
opum-datores : et hoc munus regium obtinebant.

Secundum inde genus multo deterius postea
argentœum fecerunt Olympias domos habentes,
aureo neque forma simile, neque ingenio.

Sed centum quidem puer annis apud matrem sedulam
educabatur crescens valde rudis sua in domo :
sed quum pubuisset et pubertatis metam advenisset,
pauillum vivebant ad tempus, dolores habentes
ob-stultitias : injuriam enim temerariam non poterant
a-se-mutuo abstinere, neque immortales colere
volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
uti fas est hominibus ex-more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus, quia honores
non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.

At postquam et hoc genus terra occultavit,
hi quidem subterranei beati mortales vocantur,
secundi ; sed tamen honor etiam hos comitatur.

Jupiter vero pater tertium aliud genus loquentium homi-
num] æneum fecit, omnino argenteo nihil simile,
e fraxinis, violensque et robustum : quibus Martis
opera curæ-erant luctuosa et injuriæ : neque ullum frumen-
tum] edebant, sed adamantis habebant durum animum,
inaccessi : magna autem vis et manus invictæ
ex humeris nascebantur in validis membris.

His autem erant ænea quidem arma, æneæ vero etiam domus ;
æreque operabantur : nigrum enim non erat ferrum.

Et hi quidem manibus sub suis domiti
abierunt in putridam domum horribilis Plutonis,
ignobiles : mors autem eos, terribiles quamvis (existentes),
cepit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

- (155) Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὔτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ λουλοβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
(160) ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
(160) Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ
τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἔνεκ' Οἰδιπόδῃ,
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
(165) ἔς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἔνεκ' ἠϋκόμοιο.
(165) Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφοκάλυψε·
τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἔς πείρατα γαίης,
τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.
(170) Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
(170) ὀλβιοὶ ἦρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

- Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοιςι μετεῖναι
(175) ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
(175) παύσσονται καμάτου καὶ διζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
ἀλλ' ἔμψης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
(180) Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὔτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκόταφοι τελέθωσιν.
(180) Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
(185) Αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντες ἔπεισαι,
(185) σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες οὐδέ κεν οἷγε
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτῆρια δοῖεν,
χειροδίκα· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
(190) Οὐδέ τις εὐόρχου χάρις ἔσσεται οὔτε δικαίου
οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ρεκτῆρα καὶ ὕβριν
(190) ἀνέρα τιμήσουσι· δίχῃ δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
μῦθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμείται.
(195) Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν
δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ, στυγερώπης.
(195) Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φῶλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους
(200) Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ
θητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

- (200) Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὡδ' ἱρήξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
ἔψι μάλ' ἐν νεφέεσσιν φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπῶς·
(205) ἢ δ' ἐλεὸν γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι
μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
(205) Δαιμονίη, τί λέλῃκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·

Sed postquam et hoc genus terra operuit,
rursum etiam aliud quartum super terram multorum-altricem
Jupiter Saturnius fecit, justius et melius,
virorum heroum divinum genus, qui vocantur
semidei priore ætate per immensam terram.
Et hos quidem bellumque malum et pugna gravis,
alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmea in terra,
perdidit pugnautes propter oves Œdipodæ;
alios vero etiam in navibus trans magnam latitudinem maris
ad Trojam ducens Helenæ gratia pulcricomæ.
Ibi sane eos quidem mortis exitium occultavit:
iis autem seorsum ab-hominibus vitam et sedem tribuens
Jupiter Saturnius constituit pater ad fines terræ
procul ab immortalibus: horum Saturnus rex-est.
Et ii quidem habitant securum animum habentes
in beatorum insulis juxta Oceanum vorticosum,
felices heroes, quibus mellitum fructum
ter quotannis florentem fert secundus ager.

Utinam non jam debuisssem ego quintis interesse
hominibus, sed aut prius mori, aut postea nasci!
Nunc enim jam genus est ferreum: neque unquam interdiu
cessabunt a-labore et miseria, neque noctu,
corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen et hisce admiscebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus loquentium hominum,
postquam nati cani-circum-tempora facti-fuerint.
Neque pater liberis concordans, neque liberi patri,
neque hospes hospiti, neque amicus amico,
neque frater carus erit, ut antehac certe.
Celeriter vero senescentes dehonestabunt parentes;
incusabunt autem sane hos molestis alloquentes verbis,
impii, neque Deorum vindictam scientes: neque hi
senibus parentibus educationis-præmia reddent,
violenti: alter autem alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justī,
neque boni; magis vero maleficum et injurium
virum honorabunt: justitia autem in manibus, et pudor
non erit: lædetque malus meliorem virum,
verbis pravis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miseros omnes
maledicus, malis-gaudens comitabitur in viso-vultu.

Et tum jam ad cælum a terra spatiosa,
candidis vestibibus tectæ corpus pulcrum,
immortalium ad genus iverunt relictis hominibus
Pietas et Nemesis: at relinquentur dolores graves
mortalibus hominibus; contra-malum vero non erit defensio.

Nunc vero fabulam regibus narrabo, sapientibus quamvis
Sic accipiter affatus-est lusciniæ varii-gutturis, [ipsis.
admodum alte in nubibus ferens unguibus correptam:
hæc vero misere, curvos fixa circum ungues,
lugebat: eam autem ille imperiose sermone allocutus-est:
Infelix, quid strepis? habet sane te multo fortior:

τῇ δ' εἷς ἦ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ αἰοδὸν ἐοῦσαν·
 δειπνὸν δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἥ μεθίῃσω.
 210 Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίξειν,
 νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
 (210) Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἱρήξ, ταυσιπτερος ὄρνις.
 Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφείλλε·
 ὕβρις γάρ τε κακῇ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
 215 ῥηϊδίως φερέμεν δύνатаι, βαρύνει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
 ἐγκύρσας ἀττήσιν· δδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
 (215) κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
 ἐς τέλος ἐξελοῦσα· παθὼν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σχολιῇσι δίκησιν.
 220 [Τῆς δὲ Δίκης ῥόθιος ἐλκομένης ἦ κ' ἄνδρες ἄγωσι]
 δωροφάγοι, σχολιῆς δὲ δίκης κρίνωσι θεμιστας.
 (220) Ἡ δ' ἔπεται κλαίουσα πόλιν καὶ ἡθεα λαῶν,
 ἥερα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
 οἷτε μιν ἐξελάσσει καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἐνειμαν.
 225 Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
 ἰθείας καὶ μὴ τι παρεχθαίνουσι δικαίου,
 (225) τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
 εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργαλέον πόλεμον τεκμεύεται εὐρύοπα Ζεὺς·
 230 οὐδέ ποτ' ἰθυδίῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
 οὐδ' ἀτῆ, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 (230) Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυς
 ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 εἰροπόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασιν·
 235 τίχουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
 θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νῆων
 (235) νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακῇ καὶ σθένια ἔργα,
 τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 240 Πολλάκι καὶ ζυμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπη-
 δςτις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. [ύρα,
 (240) Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
 λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
 Οὐδὲ γυναῖκες τίχουσιν· μινύθουσι δὲ οἴκοι,
 245 Ζητὸς φραδοσμήνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὐτε
 ἡ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἡ ὄγε τεῖχος,
 (245) ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνεται αὐτῶν.
 Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 250 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σχολιῇσι δίκησι
 ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.
 (250) Τρεῖς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἀθάνατοι Ζητὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σθένια ἔργα,
 255 ἥερα ἐσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
 Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 (255) κυδρὴ τ' αἰδοῖται θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Καί ῥ' ὅπότ' ἂν τίς μιν βλάπτῃ σχολιῶς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 260 γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νοον, ὅφρ' ἀποτίσῃ
 [ὅτῃμος ἀτάσθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες

hacibis, qua te equidem ducam, licet cantatricem (existentem):] cœnam vero, si voluero, faciam, aut dimittam.

Imprudens autem, quicumque voluerit cum potentioribus contendere;] victoriaque privatur, præterque contumelias dolores patitur.] Sic ait velociter-volans accipiter, latis-alis avis.] O Persa, tu vero audi justitiam, neque injuriam fove: injuria enim etiam mala misero est homini; nec quidem dives facile ferre potest, gravaturque ab ea, illapsus damnis: via vero aliter perveniendi melior ad justa: justitia autem injuriam superat ad finem progressa: passus vero *damna* stultus cognovit.

Cito enim currit jusjurandum una-cum injustis judiciis. At Justitiæ tumultus est tractæ, quo viri duxerint donivori, pravis autem sententiis deciderint jura. Hæc vero sequitur deplorans urbemque et sedes populorum, aërem induta, malum hominibus adferens, qui ipsam expellunt, neque justam *partem* distribuunt.

Qui vero jura peregrinis et civibus dant recta, neque quidquam prætergrediuntur justum, his floret urbs, populique florent in ipsa: pax vero per terram juvenum-altrix, neque umquam illis molestum bellum decernit late-cernens Jupiter, neque umquam justos inter homines fames versatur, neque damnum: in-conviviis autem cura-partis operibus fruuntur.] His quidem fert terra multum victum, in-montibus vero quercus] summa quidem fert glandes, media vero apes:] lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt: pariunt vero mulieres similes liberos parentibus: florent autem bonis perpetuo: neque in navibus iter-faciunt; fructum vero fert secundus ager.

Quibus autem injuriaque curæ-est mala pravaque opera, iis vindictam Saturnius decernit late-cernens Jupiter.

Sæpe etiam universa urbs malo viro detrimentum-cepit, quicumque peccat et iniqua machinatur.

Illis autem cœlitus magnum importavit malum Saturnius, famem simul et pestem: intereunt vero populi; neque mulieres pariunt; minuuntur autem familiæ, Jovis consiliis Olympii: interdum vero etiam aut eorum exercitum ingentem perdidit aut idem murum, aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.

O reges, vos autem considerate etiam ipsi hanc vindictam: prope enim inter homines versantes immortales observant, quotquot pravis judiciis se-mutuo atterunt, Deorum vindictam non curantes. Ter enim decies-mille sunt in terra multorum-altrice immortales Jovis custodes mortalium hominum: hi igitur custodiunt et justitiam et prava opera, aëre induti, ubique oberrantes per terram. Illa autem virgo est, Justitia, ex Jove, procreata augustaque venerandaque Diis qui Olympum habent. Et igitur, cum quis eam lædat impie spernens, statim apud Jovem patrem considens Saturnium, refert hominum injustam mentem, ut luat populus peccata regum, qui perniciose meditantes

- (260) ἄλλη παρχλίνωσι δίκας σχολιῶς ἐνέποντες.]
 Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροράγοι, σχολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων,
 ἥ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευσάντι κακίστη.
 (266) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας
 καὶ νυτὰδ', αἶψ' ἐθέλησ', ἐπιδέρεται, οὐδέ ἐ λήθει
 οἴην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔεργει.
 270 Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 εἶην μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 (270) ἔμμεναι, εἰ μεῖζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει·
 [ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.]
 Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
 275 καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων·
 (275) ἔχθουσι μὲν καὶ θηρσί καὶ οἰωνοῖς πετεηνόις,
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·
 ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἥ πολλὸν ἀρίστη
 280 γίγνεται. Εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 γιγνώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς·
 (280) δὲ δὲ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορχον ὁμόσας
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβας νήκεστον ἀασθῇ,
 τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λλείπται·
 - 285 ἀνδρὸς δ' εὐόρχου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 (285) Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
 290 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος ὁῖμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 (290) ῥηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπῇ περ εὐῶσα.
 Οὗτος μὲν πανάριστος, δὲ αὐτῷ πάντα νοήσῃ,
 φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνων·
 295 ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, δὲ εὖ εἰπόντι πίθηται·
 δὲ δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοεῇ μήτ' ἄλλου ἀκούων
 (295) ἐν θυμῷ βάλληται, δ' δ' αὖτ' ἀχρήσιος ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἐργάζεαι, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
 300 ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ,
 αἰδοίῃ, βιότου δὲ τετὴν πιμπλῇσι καλήν.
 (300) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, δὲ κεν ἀεργὸς
 ζῶν, κηφῆσσι κοβούροις εἵκελος ὄργην,
 305 οἷτε μελισσῶν κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 (305) ὥς κὲ τοι ὥραιον βιότου πλήθωσι καλῖαι.
 Ἐξ ἔργων δ' ἀνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοὶ τε·
 καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φιλοτερος ἀθανάτοισιν
 310 ἔσσειαι ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίῃ δὲ τ' ὄνειδος.
 (310) Εἰ δὲ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Δαίμονι δ' οἷος ἐστὶν αἶψα, τὸ ἐργάζεσθαι ἀμείνων,
 315 εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτριῶν κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

alio inflectunt jura prave dicentes.

Hæc observantes reges, corrigite sententias,
 donivori, pravorum vero judiciorum prorsus obliviscamini.

Sibi ipsi mala struit vir alii mala struens,
 malumque consilium consulenti pessimum.

Omnia videns Jovis oculus et omnia animadvertens
 etiam hæc, siquidem vult, inspicit : neque eum lalet,
 quale jam hoc quoque judicium urbs intus exerceat.

Nunc jam ego neque ipse inter homines justus
 sim, nec meus filius : quoniam malum est virum justum
 esse, siquidem majus jus injustior habebit.

[Sed hæc nondum spero perfecturum Jovem fulmine-gauden-
 tem.] O Persa, tu vero hæc in animo reponere tuo,

et quidem justitiæ obtempera, violentiæ autem obliviscere
 omnino.] Hanc enim hominibus legem imposuit Saturnius :

piscibus quidem et feris et avibus volucris,
 ut devorent se-mutuo, quoniam non justitia est inter eos :

hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
 est. Si enim quis velit justa profiteri

cognoscens, ei opes dat late-videns Jupiter :

qui vero testimoniis volens perjurium jurans
 mentietur, justitiamque impediens immedicabiliter læsus-est,

ejus certe obscurior progenies posthac relicta-est :
 viri autem juste-jurantis progenies posthac præstantior.

Tibi vero bona intelligens dicam, valde stulte Persa.

Vitium quidem sane etiam cumulativum est capere
 facile : plana quidem via est, valde autem procul habitat.

Virtuti vero sudorem Dii anteposuerunt
 Immortales : longa vero et ardua via est ad eam,

et aspera primum : ubi vero ad summum aliquis venerit,
 facilis jam deinceps est, quamvis difficilis (exsistens).

Ille quidem optimus est, qui per-se omnia intellexerit,
 cogitans quæcumque dein et ad finem sint meliora.

Bonus vero etiam ille, qui bene monenti paruerit.
 Qui vero neque ipse sapit, neque alium audiens

in animo reposuerit, ille contra inutilis vir est.

At tu quidem nostri memor semper præcepti
 operare, Persa, diva proles, ut te Fames

oderit, amet autem pulcre-coronata Ceres
 veneranda, victuque tuum impleat horreum.

Fames enim semper ignavo comes est viro.

Huic vero Dii indignantur et homines, quicumque otiosus
 Vivit, fucis aculeo-carentibus similis indole,

qui apum laborem absumunt otiosi,
 vorantes : tibi vero opera gratum esto decentia obire,

ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.

Ex laboribus autem viri evadunt pecorosique opulentique :
 etiam laborans multo carior immortalibus

eris atque hominibus : valde enim oderunt otiosos.

Labor autem minime dedecus, ignavia autem dedecus est.
 Quod si laboraveris, mox te æmulabitur otiosus

Ditescentem : divitias vero virtus et gloria comitatur.
 Fortuna autem qualis sis, laborare est melius,
 si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum

- εἰς ἔργον τρέψας μελετᾶς βίου, ὥς σε κελεύω.
 (215) Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
 αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡδ' ὀνίνησιν.
 Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς δόλῳ.
 320 Χρήματα δ' οὐχ ἄρπακτά· θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω.
 Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν δόλον ἐλγεται,
 (320) ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήισσεται, οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται, εὐτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
 ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάξῃ.
 325 βεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἴκοι
 ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον δόλος ὀπηδεῖ.
 (325) Ἴσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξείνον κακὸν ἔρξῃ,
 ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει
 κρυπταδῆς εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια βέζων,
 (330) ὅς τε τευ ἀρραδῆς ἀλιταίνεται ὄρφανὰ τέκνα,
 ὅς τε γονῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 (330) νεικεῖ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
 Τῷ δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγάζεται, ἐς δὲ τελευτὴν
 ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
 335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔργ' ἀσειφρονα θυμόν.
 Κὰδ δύναιμι δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 (335) ἀγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
 ἄλλοτε δὲ σπονδῆς θυέσσει τε ἱλάσkesthai,
 ἤ μιν δτ' εὐνάξῃ καὶ δτ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
 340 ὥς κέ τοι Ἥλιον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν
 [ὄρρ' ἄλλων ὦνῃ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.]
 (340) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι·
 τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
 εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
 345 γείτονες δῶστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηροί.
 Πῆμα κακὸς γείτων ὄσσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα.
 (345) Ἐμμορέ τοι τιμῆς ὅστις ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
 Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴῃ.
 Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
 350 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, αἶ κε δύνῃαι,
 ὥς ἂν χρητίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρχιον εὖρῃς.
 (350) Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν.
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι·
 355 καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.
 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
 Δῶς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.
 (355) Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅτε καὶ μέγα δῶν,
 χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται θν κατὰ θυμόν·
 ὅς δὲ κεν αὐτὸς ἐλγεται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 360 καὶ τε σμικρὸν ἔδν, τὸ δ' ἐπάχνωσεν φίλον ἥτορ.
 Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
 (360) καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
 Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύζεται αἰθόπα λιμόν·
 Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενος ἀνέρα κήδει.
 365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν.
 Ἐσθλὸν μὲν παρέοντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
 (365) χρητίζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
 μεσσοῦθι φεῖδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φεῖδῷ.

ad opus convertens curam-habeas victus, sicut te jubeo.

Pudor autem non bonus egenum hominem tenet,
 pudor, qui homines valde laedit atque juvat.

Pudor sane cum inopia, audacia vero cum opibus.

Opes autem non rapiendae: divinitus-datae multo meliores.
 Si quis enim et manibus per-vim magnas opes ceperit,
 aut is lingua praedatus-fuerit, qualia multa
 Fiunt, quam primum lucrum mentem deceperit
 hominum, pudorem vero impudentia expulerit:
 facile autem illum obscurant Di, minuuntur vero familiae
 viro tali; exiguumque ad tempus divitiarum comitantur.

Pariter vero, et qui supplicem et qui hospitem male tra-
 ctaverit;] quique fratris sui lectum adscenderit
 secreti concubitus uxoris, scelerata patrans;
 quique cujuspian imprudentia fraudat orphanos liberos;
 quique parentem senem misero in senectutis limite
 increpuit gravibus incessens verbis:
 huic autem certo Jupiter ipse irascitur, ad extremum vero
 operibus pro iniquis gravem exhibet talionem.

Verum tu ab-his quidem omnino cohibe stultum animum.

Pro facultate autem facito sacra immortalibus Diis
 caste et pure, nitida vero femora adoletō:
 alias autem libationibus thuribusque placato,
 et quando cubitum-is, et quum lux sacra venerit:
 ut tibi benevolum cor et animum habeant;
 [ut aliorum emas agrum, non tuum alius.]

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque:
 eum autem potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
 Quotiescumque enim tibi etiam domesticum aliud *quid* acci-
 vicini non-cincti accurrunt, cinguntur autem cognati. [dat,

Damnum malus vicinus, quantum bonus magnum com-
 modum.] Nactus-est sane pretium, quicumque nactus est vi-
 cinum bonum.] Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recte quidem metiaris *mutuans* a vicino, recte vero redde,
 eadem mensura, et amplius, si quidem possis:
 ut indigens etiam in posterum aequum *eum* invenias.

Ne mala lucra-captēs: mala lucra aequalia damnis.

Amantem ama, et succurrenti succurre:
 et da ei-qui dederit, neve da ei-qui non dederit.

Datori quidem aliquis dedit, non-danti vero nemo dedit.

Donatio bona, rapina vero mala, mortis datrix.

Quicumque enim quidem vir libens *dat*, etiamsi multum de-
 derit,] gaudet dono et delectatur suo in animo.

Qui vero ipse ceperit impudentiae obsecutus
 quamvis exiguum (exsistens), id tamen rigidat ejus animum.

Siquidem enim et parvum ad parvum posueris,
 et frequenter istud feceris, mox magnum et hoc evaserit.

Qui vero ad id-quod-adeat adjicit, is vitabit atram famem.

Neque vero quod domi repositum *est* hominem cruciat.

Domus melius *est* esse, quoniam damnosum, quod foris *est*.
 Bonum quidem de-praesenti capere, miseria vero animo,
 egere absente: quae te meditari jubeo.

Incipiente autem dolio et desinente saturare;
 in-medio parce: sera vero in fundo parsimonia.

- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
[370] πίστει δ' ἄρ τοι δμῶς καὶ ἀπιστῖαι ὤλεσαν ἀνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
αἰμύλα κωτίλλουσα, τετὴν διζῶσα καλήν.
375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς εἴη πατρώϊον οἶκον
[375] φερβέμεν· ὧς γὰρ πλοῦτος ἀΐζεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παιδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἀσπετον ὀλβον.
380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
[Σοὶ δ' εἰ πλούτου θεμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
[380] ὧδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.]

- Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων.
385 Αἱ δ' ἦτοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφεται, αὐτὶς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
[385] φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδῶν πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
ἐγγυῖναι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
390 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πίονα χῶρον
ναίουσιν· γυμνὸν σπεῖρειν, γυμνὸν δὲ βουτεῖν,
[390] γυμνὸν δ' ἀμάαν, εἴ χ' ὦρια πάντ' ἐβέλησθα
ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὧς τοι ἕκαστα
ὦρι' ἀΐζεται, μὴ πως τὰ μέταζε χατίζων
395 πτώσεως ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδύσω,
[395] οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζεω, νήπιε Πέρση,
ἔργα, τὰτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
μήποτε σὺν παῖδεσσι γυναικὶ τε θυμὸν ἀχεύων
400 ζητεύης βίον κατα γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
Δις μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξαι· ἦν δ' ἔτι λυπηρῆς,
[400] χρῆμα μὲν οὐ πρῆξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύσεις·
ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλὰ σ' ἄνωγα
φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεωρῆν.
405 Οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναικά τε, βούν τ' ἀροτῆρα,
[κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥ τις καὶ βουσὶν ἔποιτο,]
[405] χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,
μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, οἳ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ,
ἣ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τε ἔργον.
410 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὐρίον ἔς τ' ἐννηρῖν·
οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλήν,
[410] οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τε ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτρησι παλαίει.
Ἥμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο
415 καύματος ἰθαλίμου, μετοπωρινὸν διμυρῆσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς
[415] πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ
βαῖον ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφῶν ἀνθρώπων
ἔρχεται ἡμάτιος, πλείων δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ·
420 τῆμος ἀδηκτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
ἕλῃ, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρβοιό τε λήγει·
[420] τῆμος ἄρ' ὕλοτομῆν μεμνημένος ὦρια ἔργα.

- Merces autem viro amico constituta æqua esto.
Etiam cum-fratre ludens testem adhibeto :
credulitas autem sane pariter ac diffidentia perdiderunt ho-
mines.] Ne vero mulier tibi animum nates-exornans decipiat,
blanda garriens, tuum inquirens domicilium.
Qui enim mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius sit, paternam domum
qui-servet : ita enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alterum filium relinquens.
Facile vero et pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes.
Major quidem plurium cura, major autem accessio.
[Tibi vero si opes mens appetit in animo tuo,
sic facito, et operi super opus operare.]

- Pleiadibus Atlante-natis exorientibus,
incipi messem ; arationem vero, occidentibus.
Hæ autem sane noctesque et dies quadraginta
latent : rursum vero inverso anno
apparent primum ubi-acuitur ferrum.
Hæc utique camporum est lex, iisque, qui mare
prope habitant, iisque, qui valles flexuosas,
a-mari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato,
nudusque metito, si quidem tempestiva omnia voles
opera tibi-parare Cereris : ut tibi singula
tempestiva crescant, ne quando interim egens
mendices ad alienas domos, et nihil efficias.
Sicut et nunc ad me venisti : ego vero tibi non amplius-dabo,
neque admetiar : operare, stolide Persa,
operibus, quæ hominibus Dii destinarunt :
ne-quando cum liberis uxoreque animo dolens
quæras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis quidem enim et ter forsitan consequeris : si vero am-
plius molestus-fueris,] rem quidem non facies, tu vero ina-
nia multa dices :] inutilis autem erit verborum copia. Sed te
jubeo] cogitare debitorumque solutionem famisque evitatio-
nem.] Domum quidem primum,] feminamque bovemque
aratorem,] [servam non nuptam, quæ et boves sequatur:]
utensilia vero domi omnia apta parato :
ne tu quidem petas ab alio, is vero recuset, tuque careas,
tempus autem prætereat, minuaturque etiam opus.

- Neve differas in crastinum inque perendinum :
non enim frustra-laborans vir implet horreum,
neque differens : studium vero opus augeat.
Semper autem dilator-operum vir cum-damnis luctatur.

- Quum jam desinit vis acuti solis
æstum sudoriferum, per-autumnnum pluyente
Jove præpotente, mutatur vero humana cutis
multo agilior : jam enim tunc Sirius stella
paulisper supra caput mortalium hominum
venit interdiu, magis autem nocte fruitur :
tum minime-rosa (vermibus) est cæsa ferro
silva, folia autem humi fundit, germinationeque desinit :
tunc igitur lignari memento tempestiva opera.

Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
 ἄξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως·
 425 εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο.
 Τρισπίθαιμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδύωρ' ἀμάξῃ.
 (425) Πολλ' ἐπικαμπύλα κἄλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὐ-
 εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν, [ρης,
 πρίνινον· δε γὰρ βουσίη ἀροῦν θυρώτατός ἐστιν,
 430 εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλύματι πῆξας,
 γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἰστοβοῆι.
 (430) Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
 αὐτόγυον καὶ πηκτόν, ἐπεὶ πολὺ λῶϊον οὕτω·
 εἰ χ' ἑτερόν γ' ἄξαις, ἑτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλοιο.
 435 Δάφνης δ' ἢ πετελής ἀκιώτατοι ἰστοβοῆες,
 ἐρωὸς ἐλυμα, γύης πρίνου. Βόε δ' ἐνναετήρω
 (435) ἄρσενε κεκτῆσθαι, τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 ἔβης μέτρον ἔχοντε· τῷ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
 Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακί καμ μὲν ἄροτρον
 440 ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήδος ἔποιτο
 (440) ἄρτον δειπνήσας, τετράτροπον, ὀκτάβλωμον,
 δε κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 ρηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργω
 445 θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτε νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
 (445) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπιοίηται.
 Φράζεσθαι δ', εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖης·
 450 ἦτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖματος ὥρην
 δεικνύει ὁμῶς ῥοῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
 (450) δὴ τότε χορτάζειν ἑλικας βοῦς ἐνδον ἐόντας·
 [ῥηίδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν Βόε δὸς καὶ ἁμαξαν·
 ῥηίδιον δ' ἀπανήνασθαι Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἁμαξαν,
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδ'· ἑκατὸν δὲ τε δούρατ' ἀμάξης,
 (455) τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκίῃα θέσθαι.]
 Εὖτ' ἂν δὲ πρῶτιστ' ἀρότος ὀνητοῖσι φανείη,
 δὴ τότε ἐφορμηθῆναι δμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
 460 αὐτὴν καὶ διερεῖν ἀρόων ἀρότοιό καθ' ὥρην,
 πρῶτ' ἁμὰ σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 (460) Ἐὰρ πολεῖν· θέρεος δὲ νωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.)
 Νειδὸν δὲ σπεῖρειν ἐτι κουφίζουσιν ἄρουραν.
 (Νειδὸς ἀλεξιάρη παίδων εὐκηλήτειρα.)
 465 Εὐχέσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἀγνῇ,
 ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,
 (465) ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτλης
 χεῖρ' ἁλῶν ὀρπηχὰ βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
 ἐνδρυσὸν ἐλκόντων μεσάβῃ. Ὁ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν
 470 δμῶς ἔχων μαχέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθεῖν,
 σπέρμα κατακρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 (470) ὀνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδέ κεν ἀδρυσὴν στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι,
 475 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καὶ σε ἐόλπα
 γηθήσειν, βιότου αἰρέμενον ἐνδον ἐόντος.

Mortarium quidem tripetale seca, pistillum vero tricubitale, axemque septempedalem : valde enim certe conveniens sic : si vero octopedalem, inde et malleum secueris.

Trium-palmarum vero rotam secato decem-palmarum plastro.] Multa curva ligna : fertio autem buram, cum inveneris domum, in monte quærens vel in campo, ilignam : hæc enim bobus ad-arandum firmissima est, si Minervæ famulus, dentali infigans, clavis conjungens adaptaverit temoni.

Bina vero facito aratra, fabricans domi, alterum nātiva-bura et alterum compactile : quoniam multo melius sic :] si alterum quidem freris, alterum bobus inje- ceris.] E-lauro autem vel ulmo minime-vermiculati temones, e-quercu dentale, bura ex-ilice. Boves vero duos novennes mares comparato (horum enim robur non imbecillum est) juventutis mensuram habentes : hi ad-laborandum optimi. Non hi utique dimicantes in sulco quidem aratrum frerint, opus vero inutile ibi reliquerint.

Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur, panem postquam-prandit quadrifidum, octo-quadrarum, qui opus curans rectum sulcum ducat, non-amplius circumspiciens æquales, sed in opere animum habens : hoc vero neque junior alius melior ad-spargendum semina et iteratam-sationem ad-evitandam. Junior enim vir ad æquales desiderio-trahitur.

Observa vero, cum gruis vocem audieris alte in nubibus quotannis clangentis : hæc arationisque signum affert, et hyemis tempus indicat imbriferæ : cor autem rodit viri bobus-carentia. Tunc sane pasce camuros boves domi manentes. [Facile enim est verbum dicere : Par-boum da et plastrum ; facile autem recusare : Sunt vero opera bobus. [strum, Putat autem vir mente nempe dives se fabricaturum plau- stultus, neque hocce scit : centum enim sunt ligna plaustrī, quorum ante curam habere oportet domum ferendorum.]

Cum vero primum arationis-tempus mortalibus apparuerit, Jam tunc aggredere, simul servique et ipse, siccum et humidum arans arationis per tempus, mane valde festinans, ut tibi impleantur arva. [Vere vertito ; æstate vero iteratum arvum non te fallit.] Novalem autem serito adhuc levem agrum. [Novalis exsecrationum-expultrix, liberorum placatrix.]

Supplica vero Jovi infero, Cererique castæ, perfecte ut-onerent Cereris sacrum munus, incipiens primum arationem, cum extremum stivæ manu capiens stimulum, boum ad terga adtigeris temonis-cuneum trahentium subjugiis : puer autem a-tergo sequens] servus tenens ligonem negotium avibus facessat, semina abscondens. Diligentia enim optima mortalibus hominibus, negligentia vero pessima. Sic ubertate spicæ nutaverint ad-terram, si finem ipse postea Olympius præbuisset, e vasis autem ejeceris araneas ; et te spero gavisurum, de-victu sumentem intus reposito.

(475) Εὐοχθέων δ' ἔξει πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσσει· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρῆμένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπῆς ἀρόσης γθόνα διαν,
480 ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔέργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
(480) οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δὲ σε θηήσονται.

[Ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζητὸς νόος αἰγιόχοιο,]
ἀργαλέος δ' ἀνδρεςσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
485 Εἰ δέ κεν δψ' ἀρόσης, τότε κέν τοι φάρμακον εἴη·
ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
(485) τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
τῆμος Ζεὺς υἱοὶ τρίτῳ ἡματι, μηδ' ἀπολήγοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν μήτ' ἀπολείπων·
490 οὕτω κ' ὀφαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζοι.

[Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσειο· μηδὲ σε λήθοι
(490) μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολὺν μήθ' ὥριος ὁμβρός.]

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην
ὥρη χειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρα ἔργων
495 ἰσχάνει, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι,
μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
(495) σὺν πενήνῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζης.

Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μένων,
χρηίζων βίοτοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

500 [Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἀνδρα κομίζει,
ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.

(500) Δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρευσ ἔτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.]

[Μῆνα δὲ Ἀθηναῖῶνα, κάκ' ἡματα, βουδόρα πάντα,
505 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας, αἴτ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαντος Βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν,

(505) ὅς τε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ δρυὸς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας

510 οὐρεὸς ἐν βήσσης πιλνῆ χθονὶ πουλυβοτερῇ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.

(510) Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέξε' ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατὰσχιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.

515 Καὶ τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδὲ μιν ἴσχει·
καὶ τε δι' αἴγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι,

(515) οὐνεκ' ἐπηεταναι τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἰς ἀνέμου Βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι.

Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
520 ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνῃ,
οὕτω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·

(520) εὕτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίῳ
χρῖσαμένη μυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου,
ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος δν πόδα τένδει,

525 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἤθεσι λευγαλέοισιν,
οὐδέ οἱ ἡέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·

(525) ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνειν.

Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὕληκοῖται
530 λυγρὸν μυλιῶντες ἀνὰ δρῖα βηστήεντα

Bene-onustus autem pervenies *ad* album ver, neque ad alios
respicias : tui vero alius vir indigus erit.

Si vero sole vertente (*bruma*) divam araveris terram,
sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
alternatim ligans puluerulentus, non valde gaudens.
Feres autem in sporta : pauci vero te suspicient.

Alias autem alia Jovis mens aegida-habentis,
difficilis vero hominibus mortalibus intellectu.
Sin autem sero araveris, id tibi remedium fuerit.
Quando cuculus canit quercus in foliis,
primum, delectatque mortales super immensam terram;
tunc Jupiter pluat tertio die, neve desinat,
neque sane excedens bovis ungulam neque deficiens :
ita serus-arator priorem aequarit.

[Animo autem bene omnia serva : neve te lateat
neque ver evadens album, neque tempestivus imber.]

Præteri autem ærariam officinam et calidam tabernam,
tempore hiberno, quando frigus virum ab-operibus
arcet, ubi impiger vir valde domum augeat;
ne te malæ hyemis difficultas deprehendat
cum paupertate, macra vero crassum pedem manu premas.
Multa autem ignavus vir, vanam ob spem exspectans,
egens victus, mala locutus est ad-animum suum.

[Spes vero non bona indigentem virum fovet,
sedentem in taberna, cui non victus sufficiens sit.
Demonstra autem servis, æstate adhuc media (existente) :
Non semper æstas erit, extruite casas.]

Mensem vero Lenæonem, malos dies, boves-cruciantes
omnes,] hunc vitate, et glacies, quæ super terram
flante Borea molestæ existunt,
qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
inspirans *id* concutit : remugit autem terra et silva :
multas vero quercus alticomas abietesque densas
montis in saltibus dejicit terræ multos-pascenti
irruens, et omnis reboat tunc innumera silva.

Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
quarum etiam villis cutis oblecta est : sed sane et has
frigidus cum-sit perflat, villosis-pectoribus licet existentes.
Et per pellem bovis penetrat, neque hæc eum arcet;
et etiam per capram flat longis-pilis : sed ovium-greges om-
nino,] quia valde-densi villi ipsarum, non perflat
vis venti Boreæ : incurvum vero senem facit.

Etiam per virginem tenelli-corporis non perflat,
quæcumque intra aedes caram apud matrem manet,
nondum opera sciens aureæ Veneris;
quando lota tenerum corpus et pingui oleo
uncta in-recessu cubat intra domum
die hiberno, quando exossis (*polypus*) suum pedem arrodit,
inque domo sine-igne et in latibulis tristibus,
neque ei sol ostendit pabulum invadendum :
sed super nigrorum hominum populumque urbemque
vertitur, tardius autem Græcis lucet.

Et tunc jam cornuti et non-cornuti silvicolæ
misere manducantes per nemora saltuosa

φεύγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμληεν,
(530) οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῆεν τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι,
οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας δρᾶται,
535 τῶ ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νέφα λευκήν.]

Καὶ τότε ἔσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
(536) χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
τὴν περιέσασθαι, ἵνα τοὶ τρίχες ἀτρεμῶσι,
540 μὴδ' ὄρθαι φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἄμφι δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἱφὶ κταμένοιο
(540) ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἔντοσθε πυκᾶσσας.

Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότε ἂν κρύος ὦριον ἔλθῃ,
δέρματα συβρᾶπτειν νεύρῳ βοὸς, ὅφρ' ἐπὶ νῶτῳ
545 ἕτεοῦ ἀμφιδάλη ἀλέην κεφαλῇφι δ' ὑπερθεν
πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὐατα μὴ καταδεύῃ·
(545) ψυχρὴ γάρ τ' ἦν πελεται Βορέας πεσόντος,
ἦώς δ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
ἀήρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις,
550 ὥστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀναόντων,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θύελλῃ,
(550) ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησιν,
πυκνὰ Θρηϊκίῳ Βορέου νέφεα κλονέοντος.

Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἴκονδε νέεσθαι,
555 μήποτε σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
χρῶτά τε μυδαλέον θεῇ, κατὰ θ' εἴματα δεύσῃ.
(555) Ἄλλ' ὑπαλεύασθαι· μεῖς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώ-

Τῆμος θῶμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη [ποις.
560 ἀρμαλιῆς μακραι γὰρ ἐπὶ ῥόθοι εὐφρόναι εἰσὶ.
[Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
(560) ἴσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσέκειν αὐτὶς
γῆ, πάντων μήτηρ, καρπὸν σύμμικτον ἐνεῖχῃ.]

Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο
565 χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ῥα τότε ἀστήρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο
(565) πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνήφαιος.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῇ Πανδιονίς ὦρτο χελιδὼν
ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

570 Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμένεμεν ὥς γὰρ ἄμεινον.

Ἄλλ' ὅπότε ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἄμ φυτὰ βαίῃη,
(570) Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θῶκους καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον
ὥρῃ ἐν ἀμήτῳ, ὅτε τ' ἡλῖος χροῖα κάρφει.

Τῆμοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγινεῖν,
(575) ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοὶ βίος ἄρκιος εἴη.

Ἦώς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.

Ἦώς τοι προσφέρει μὲν ὁδοῦ, προσφέρει δὲ καὶ ἔργου·
580 ἦώς, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.

(580) Ἦμος δὲ σχολυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ
δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει· βοῖδ' ἄν
πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,

fugiant, (et omnibus in animo id curae-est,) ubi tecta quærentes densas latebras habent, et antrum petrosum : illi vero tripodi (*seni*) homines similes, cujus dorsum fractum-est, caputque ad terram spectat, huic similes incedunt, vitantes nivem albam.]

Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo, lænamque mollem et talarem tunicam : stamine vero in paucis multum subtegmen intex. Hanc circuminduito, ne tibi pili tremant, neve erecti horreant surgentes per corpus. Circum vero pedes calceos bovis vi occisi aptos ligato, pilis intus condensatos. Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tempestivum venerit,] pelles consulo nervo bovis, ut super dorsum pluviae circum-injicias munimentum : in capite vero superne pileum habeto elaboratum, ne aures humefas : frigida enim et aurora est Borea cessante : matutina vero super terram a cœlo stellato nebula frugifera extenditur fortunatorum super operibus : quæ hauriens fluminibus e perennibus, alte supra terram sublata venti procella, interdum quidem etiam pluit ad vespem, interdum vero descendit] densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc antevergens, opere perfecto, domum redi, ne-quando te cœlitus tenebrosa nubes circumtegit corpusque madidum reddat, vestesque humectet. Sed evitato : mensis enim gravissimus hic hibernus, gravis pecudibus, gravisque hominibus.

Tunc dimidium bobus, homini vero plus adsit cibiorum : longæ enim adjutrices noctes sunt. [Hæc observans totum in annum æquato noctesque et dies, donec rursum terra, omnium mater, fructum omnigenum ferat.]

Quum autem sexaginta, post conversionem Solis (*brumam*),] hibernos exegerit Jupiter dies, jam sane tunc stella Arcturus relinquens sacrum fluctum Oceani primum totus-apparens exoritur vespertinus.

Post hunc autem mane-querula Pandionis surgit hirundo in lucem hominibus, vere recens-ineunte.

Hanc prævertens vites amputato : sic enim melius.

At cum domiporta (*cochlea*) e terra plantas adscenderit, Pleiades fugiens, tunc jam circumfossura non-amplius vitium :] sed falcesque acuito et servos excitato.

Fugito vero umbrosas sedes et matutinum somnum, tempore messis, quando et Sol cutem exsiccat.

Tunc festiva et domum fruges congere, mane surgens, ut tibi victus sufficiens sit.

Aurora enim etiam operis tertiam sortitur partem.

Aurora sane promovet quidem viam, vero etiam promovet opus :] Aurora, quæ apparens multos ingredi-fecit viam homines, multis autem juga bobus imponit.

Quum vero scolymosque floret, et canora cicada arbori insidens stridulum defundit cantum frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,

588 τῆμος πιόταται τ' αἶγες καὶ ὄϊνος ἀριστος,
μαχλόταται δὲ γυνκαῖκες, ἀφαιρότατοι δέ τε ἄνδρες
(588) εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
αὐαλέος δέ τε χρώς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότε ἤδη
εἶη πετραίη τε σκιῇ, καὶ βίβλινος οἶνος,
590 μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμενάων,
καὶ βοὸς ὕλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυῖης,
(590) πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
ἀντίον ἀκράεος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
595 κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποβρύτου, ἥτ' ἀθόλωτος,
τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνον.
(595) Δμῶσι δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
χώρῳ ἐν εὐαεὶ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἄλῳ·
600 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατὰθαι ἐπάρμενον ἐνδοθι οἴκου,
(600) [θῆτά τ' αἰοικον ποιῆσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
δίξεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἐριθος·]
καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆιν· μὴ φείδεο σίτου·
606 μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἔλθται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη
(606) βοῦσι καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. Αὐτὰρ ἔπειτα
δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
610 οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐξίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ὣ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἶκαδε βότρυς.
(610) δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέρας καὶ δέκα νύκτας·
πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
615 Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
δύνωσιν, τότε ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
(615) ὠραίου· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἶη.

Εἰ δέ σε ναυτιλῆς δυσπεμφέλου ἡμερος αἰρεῖ,
εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὀμβριμον Ὠρίωνος
620 φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἡεροειδέα πόντον,
δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἴηται·
(620) καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
625 πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος·
(625) Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῶν ἐνικάτθεο οἴκῳ,
εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
πηδάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
630 Αὐτὸς δ' ὠραῖον μῆνιν πλοῖον, εἰσέκεν ἔλθῃ·
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' ἐλκόμεν, ἐν δέ τε φόρτον
(630) ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἶκαδε κέρδος ἄρῃαι,
ὥς περ ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
πλωϊζέσῃ ἐν νηυσὶ, βίου κεκρημένος ἐσθλοῦ·
635 ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
(635) οὐκ ἄφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

tunc pinguiSSimæque capræ et vinum optimum,
lascivissimæ autem mulieres, imbecillissimi vero etiam viri
sunt, quoniam caput et genua Sirius siccatur,
siccum vero etiam corpus ob æstum. Sed tunc jam
sit petraeque umbra, et Biblinum vinum,
panisque bene-coctus, lacque caprarum non-amplius-lactan-
tium,] et vaccae in-silva-pascentis caro nondum enixæ,
primogenitorumque hœdorum : insuper vero nigrum bibito
vinum,] in umbra sedens, saturatus cor cibo,
contra acute-spirantem Zephyrum vertens vultum,
fontisque perennis ac defluentis, quique illimis sit,
tres partes aquæ infunde, quartam vero immitte vini.

Famulis autem impera Cereris sacrum munus
triturare, quando primum apparuerit robur Orionis,
loco in ventoso et bene-orbiculata in area :
mensura vero diligenter recondito in vasis. Sed postquam
jam] omnem victum deposueris paratum intra domum,
[servumque domo-carentem conducere, et sine-liberis servam
querere te jubeo : molesta autem liberos-habens serva.]
Et canem asperis-dentibus nutrito, nec parcas cibo,
ne quando tibi interdium-dormiens vir res auferat.

Fœnum autem importato et paleas, ut tibi sit
bobus ac mulis annum *pabulum*. Sed postea
servorum refocilla cara genua et boves solve.

Quum vero Orion et Sirius in medium venerit
cœlum, Arcturum autem inspexerit roseis-digitis Aurora,
o Persa, tunc omnes decerptas-fer domum uvas :
monstrato vero soli decemque dies et decem noctes,
quinque autem in-umbra-ponere, sexto autem in vasa haurito
dona Bacchi oblectatoris. Sed postquam jam
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
occiderint, tunc deinde arationis memor esto
tempestivæ : annus autem per terram prosper sit.

Sin autem te navigationis periculosæ desiderium capit :
quando Pleiades robur validum Orionis
fugientes ceciderint in obscurum pontum,
jam tunc omnigenorum ventorum furunt flamina :
et tunc ne-amplius naves habeto in nigro ponto :
terram autem exercere memento : uti te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
undique, ut arceant ventorum vim humide flantium,
paxillo extracto, ne putrefaciat Jovis imber.
Armamenta vero disposita omnia tuæ repone domi,
diligenter componens navis alas (*vela*) marivagæ :
clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam exspectato navigationem, dum ve-
niat :] et tum navem celerem in-mare trahito, intus vero etiam
onus] aptum imponito, ut domum lucrum reportes,
quemadmodum meusque pater et tuus, valde stolidæ Persa,
navigabat in navibus, victus indigens honesti :
qui olim et huc venit, multum pontum emensus,
Cuma Æolide relictæ, in navi nigra :
non abundantiam fugiens neque divitiasque et fortunam,

ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσὶ δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, [λῆ.
 640 Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθ-
 Τύνη δ', ὧ Πέρσῃ, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 (640) ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 [Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτίᾳ θέσθαι,
 μεῖζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 645 ἔσσεται, εἰ κ' ἀνεμοὶ γε κακὰς ἀπέχουσιν ἀήτας.]

Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίῃν τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
 (645) βούλῃαι δὲ χρεὰ προφυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν,
 δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλίας σεσοφίμενος οὔτε τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ
 (650) μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
 ἄλλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μέ φημι
 (655) ὕμῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶνεντα.

Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδοῖς.
 660 Τόσσον τοι νηῶν γε πεπειρήμαι πολυγόμφων·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
 (660) Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατο ὕμνον αἰεῖδεν.

Ἦματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἡλείοιο,
 ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος, καματώδεος ὥρης,
 665 ὠραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 καυάζαις οὔτ' ἀνδρας ἀποφύσσειε θάλασσα,
 (665) εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
 670 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπῆμων·
 εὐκῆλος τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 (670) ἐλχόμεν ἐς πόντον, φόρτον τ' εὖ πάντα τίθεσθαι·
 σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
 μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 675 καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιο τε δεινὰς ἀήτας,
 ὅς τ' ὥρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
 (675) πολλῶ, ὀπωρινῶ, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.

Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 Ἦμος δὲ τοπρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
 680 ἶχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
 ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἀμβρατός ἐστι θάλασσα.
 (680) Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὐ μιν ἔγωγε
 αἶνημι· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν·
 ἀρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νυ καὶ τὰ
 685 ἀνθρώποι βέζουσιν αἰδρεῖσιν νόοιο·

χρήματα γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 (685) Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσίν, ὥς ἀγορεύω.

Μὴ δ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
 690 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μεῖονα φορτίζεσθαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κῦρσαι·

sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
 Habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
 Ascra, hyeme malo, aestate molesto, neque umquam bono.
 Tu vero, o Persa, operum memor esto
 tempestivorum omnium, de navigatione vero maxime.
 Navem parvam laudato, magnæ vero onera imponito;
 majus quidem onus, majus vero ad lucrum lucrum
 erit, si venti quidem malos contineant flatus.

Quando ad mercaturam verteris imprudentem animum,
 volueris autem debita effugere et injucundam famem,
 ostendam jam tibi rationes multisoni maris,
 neque omnino navigandi peritus, neque omnino navium.
 Neque enim umquam navi tranavi latum mare;
 nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Argivi,
 exspectantes tempestatem (*desinentem*), multum populum
 collegerunt] Græcia e sacra in Trojam pulcris-foeminis.
 Ibi vero ego ad certamina strenui Amphidamantis
 Chalcidemque trajeci: indicta (*per præcones*) vero multa
 præmia posuerunt filii magnanimi: ubi me glori-
 or carmine victorem tulisse tripodem auritum.
 Quem quidem ego Musis Heliconiadibus dicavi,
 ubi me primum dulci adduxerunt cantui.
 Tantum igitur naves quidem expertus-sum multos-clavos-
 habentes.] Sed etiam sic dicam Jovis voluntatem agida-ha-
 bentis:] Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.

Dies quinquaginta post conversionem solis,
 ad finem progressa æstate, laborioso tempore,
 tempestita est mortalibus navigatio: neque navem
 freris, neque homines perdiderit mare,
 nisi forte data-opera Neptunus terræ-concussor
 aut Jupiter, immortalium rex, velit perdere.
 Penes hos enim exitus est pariter bonorumque malorumque.
 Tunc vero dispositæque auræ et mare innocuum:
 securus tunc navem celerem, ventis fretus,
 deducito in pontum, onus vero bene omne colloca.
 Propera autem quam celerrime rursus domum redire:
 neque exspectato vinumque novum et autumnalem imbrem,
 et hyemem accedentem, Notique sævos flatus,
 qui concitat mare, comitans Jovis imbrem
 multum, autumnalem, difficilemque pontum reddit.
 Alia vero verna est navigatio hominibus.

Cum enim primum, quantum incedens cornix
 vestigium facit, tantum folia homini apparuerint
 in ficu summa; tum etiam pervium est mare.

Verna autem hæc est navigatio: non ipsam equidem
 probo: neque enim meo animo grata est;
 arreptum ægre effugeris malum. Sed tamen et hæc
 homines faciunt, stultitia mentis:
 opes enim anima sunt miseris mortalibus.

Dirum vero est mori in fluctibus: at te jubeo
 considerare hæc omnia in animo, uti dico.

Ne vero in navibus omnem fortunam oavis pone:
 sed plura relinquito, pauciora vero imponito.
 Dirum enim ponti in fluctibus exitio occurrere.

(690) [Δεινὸν δ' εἰ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἶρας
ἀξονα καυάζαις, τὰ δὲ φορτὶ ἄμαυρωθείη.]
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

695 Ὁραῖος δὲ γυναῖκα τεδὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων
(695) μήτ' ἐπιθείς· μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος,
ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτῃ δὲ γαμοῖτο.

Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἡθεα κεδνὰ διδάξης.
700 Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν μὴ γείτοσι χάσματα γήμης.

(700) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει· ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ρίγιον ἄλλο,
δειπνολόχης· ἥτ' ἀνδρα καὶ ἱφθιμόν περ ἐόντα
705 εὖει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῶ γήραϊ δῶικεν. [ναί.

Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶ-
(705) Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιῆσθαι ἐταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσης, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.

Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κέ σ' ἀρχῇ
710 ἡ τι ἔπος εἰπὼν ἀπολύμιον ἦε καὶ ἔρξας,
οἷς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖτις

(710) ἡγῇτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐβέλῃσι παρασχέιν,
δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. Σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.

715 Μηδὲ πολυξείνον μῆδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἔταρον μῆδ' ἐσθλῶν νεικεστήρα.

(715) Μηδὲ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος

720 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴπης, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσαιο.

(720) Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπήμελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Μηδὲ ποτ' ἐξ ἡοῦς Διὶ λείβειν αἶθοπα οἶνον
725 χερσὶν ἀνέπτοισιν μῆδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.

Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
(725) Μηδ' ἀντ' ἡελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
αὐτὰρ ἐπεὶ κε δῦῃ, μεμνημένος, εἰς ἀνιόντα

μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσης,
730 μῆδ' ἀπογυμνωθῆς· μακάρων τοι νύκτες ἕασιν·
ἐζόμενος δ' ὄνθειος, ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς,

(730) ἡ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερχέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἐνδοθι οἴκου
ἐστίη ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.

735 Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς.

(735) Μηδὲ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιβροον ὕδωρ
ποσπὶ περᾶν, πρὶν γ' εὖξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
χεῖρας νηψάμενος πολυηράτῃ ὕδατι λευκῷ.

740 Ὅς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνίπτος,
τῷ δὲ θεοὶ νειμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.

(740) Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖη
αὔον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδήρῳ.
Μηδὲ ποτ' οἶνοχόην τιθέμεν χρητῆρος ὑπερθεν

[Dirumque, si in plaustrum prægrande onere imposito
axem fregeris, onera vero corrumpantur.] [mum.
Modum servato : opportunum-tempus vero in omnibus opti-

Mature autem uxorem tuam ad domum ducito,
neque triginta annis valde multum deficiens
neque adjiciens valde multum : nuptiæ vero tibi tempestivæ
hæ,] mulier autem quatuor annos pubescat, quinto vero (*pubertatis*) nubat.] Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.] Eam vero potissimum ducito, quæ te prope habitat : omnia bene circumspiciens, ne vicinis ludibria ducas. Neque enim quicquam muliere vir sortitur melius bona, verum contra mala non gravius aliud, comissatrice : quæ virum, etiamsi robustum (exsistentem), torret sine face et crudæ senectæ tradit.

Bene vero vindictam immortalium beatorum observato.

Neque fratri æqualem facito amicum :
sin autem feceris, ne ipsum prior malo afficias.

Ne vero mentiaris dicis gratia : sin autem tibi coeperit
aut aliquod verbum dicere infestum, aut facere,
bis tantum puniri memento : si vero rursus
redeat ad amicitiam, pœnam autem velit dare,
recipe : miser sane vir amicum alias alium facit. Tuum vero ne quid animum coarguat vultus.

Ne vero multorum-hospes, neve nullius-hospes dicaris,
neve malorum socius, neve bonorum conviciator.

Neque umquam perniciosam pauperiem animum-comeden-
tem homini] patiaris exprobrare, beatorum munus sempiter-
norum.] Linguae certo thesaurus inter homines optimus
parcæ, plurima vero gratia modum servantis :

Sin autem malum dixeris, forsan ipse majus audies.
Neve in communi convivio morosus sis

de symbolis : plurima vero gratia sumtusque minimus.
Neve umquam ex aurora Jovi libato nigrum vinum

manibus illotis, neve aliis immortalibus :
neque enim hi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.

Neu contra solem versus stans meito,
sed-etiam postquam occidit, memento, adversus orientem

neque in via, neque extra viam inter-eundum meiere.
Neve denuderis : Deorum quippe noctes sunt :

sedens vero in-fumeto vir prudentia doctus,
aut idem ad parietem accedens bene-septæ caulæ.

Neu pudenda semine pollutus intra domum
focum juxta revelato, sed caveto.

Neve a mali-omnis funebribus reversus
seminato progeniem, sed immortalium a convivio.

Neve umquam perennium fluviorum pulcre-fluentem aquam
pedibus transito, priusquam precatus-fueris adspiciens pulcra
fluenta,] manus lotus amœna aqua limpida.

Qui fluvium transierit, malitia vero manus illotus,
huic Dii succensent et dolores dant in-posterum.

Ne vero a manu, Deorum in convivio splendido,
siccum a viridi reseca nigro ferro.

Neve umquam cyathum pone super craterem

745 πινόντων· ὅλη γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.

Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπιξέστον καταλείπειν,

(745) μὴ τοι ἐφεξομένη κρώζῃ λαχέρυζα κορώνῃ.

Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιβρέκτων ἀνελόντα
ἔσθειν μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.

750 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ,

(750) [Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.]

μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χροᾷ φαιδρύνεσθαι

ἀνέρα· λευγαλή γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ

755 ποινῇ. Μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,

μωμεύειν αἰδοῖν· θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.

(755) Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρεόντων,

μήδ' ἐπὶ κρηνῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·

μηδ' ἐναποφύχειν· τὸ γὰρ οὗτοι λωῖόν ἐστιν.

(760) Ὡδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεῦο φήμην.

Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κούφῃ μὲν αἰεῖται

760 βρεῖα μάλ', ἀργαλή δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.

Φήμη δ' οὐτις πάμπαν ἀπόλυται, ἥτινα πολλοὶ

λαοὶ φημίζωσι· θεὸς νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.

[μοῖραν

765 Ἡματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὐ κατὰ

πεπραδέμεν δμῶεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην

(765) ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἥδ' ἄρμαλιν δατέασθαι,

εὖτ' ἂν ἀληθεῖ λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.

Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόεντος.

(770) Πρῶτον ἔτη τετράς τε καὶ ἐβδόμη ἱερὸν ἥμαρ,

τῇ γὰρ Ἀπολλῶνα χρυσάορα γείνατο Λητώ,

(770) ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. δύο γε μὲν ἡματα μηνὸς

ἔξοχ' ἀεζομένοιο βροτῆσια ἔργα πένεσθαι,

ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ'· ἄμφω γε μὲν ἔσθαι,

775 ἡ μὲν οἷς πέλειν, ἡ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·

ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων·

(775) τῇ γάρ τοι νεὶ νῆματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης

ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' Ἰδρις σωρὸν ἀμᾶται·

τῇ δ' ἰστὸν στήσαιτο γυνή, προβαλοῖτό τε ἔργον.

780 Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαίδεκάτην ἀλέασθαι

σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστην.

(780) Ἑκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν,

ἀνδρογόνος δ' ἀγαθῆ· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,

οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.

785 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρησι γενέσθαι

ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώα μῆλων,

(785) σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἥπιον ἥμαρ·

ἔσθλῃ δ' ἀνδρογόνος φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,

φευδέα θ' αἰμυλλίους τε λόγους χρυφίους τ' ὀαρισμούς.

790 Μηνὸς δ' ὀγδοάτη κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον

ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτη ταλαεργούς.

(790) Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέω ἡματι, ἱστορα φῶτα

γεῖνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.

Ἑσθλῇ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετράς

795 μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς,

καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταγαεργούς

(795) πρηγύνειν ἐπὶ χεῖρα τιθείς· πεφύλαξο δὲ θυμόν·

bibentium : perniciosum enim in eo fatum est.

Neu domum exstruens impolitam relinquito,

ne forte insidens crociat stridula cornix.

Neve ex ollis-pedatis nondum-dedicatis capiens

edito, neve lavator : quia et hisce inest poena.

Neve in immobilibus (*monimentis*) ponito, non enim melius

est,] puerum duodecennem, quod virum impubem reddit :

[neque duodecim mensium : æquale et hoc est.]

Neu muliebri balneo corpus abluito

vir : gravis enim ad tempus est etiam in eo

poena. Neu sacrificia in accensa incidens,

reprehende arcana : Deus sane et hæc indigne fert.

Neve umquam in alveo fluviorum mare influentium,

neu super fontes meito, sed valde evitato;

neve incacato; id enim nihilo melius est.

Sic facito : gravem vero mortalium evitato famam.

Fama enim mala est levis quidem levatu

facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.

Fama vero nulla omnino perit, quam-quidem multi

populi divulgant; Dea sane quædam est et ipsa.

Dies vero ex Jove observans bene secundum decorum,

doce servos : tricesimum mensis optimum

operaque ad-inspicienda atque demensum dividendum,

quum ex-veritate populi *eum* judicantes degunt.

Hi enim dies sunt Jove a prudente.

Primum primus quartusque et septimus sacer dies,

(hoc enim Apollinem ense-aureo peperit Latona),

octavusque nonusque; duo quidem dies mensis

egregii crescentis mortalia opera ad-curanda,

undecimusque duodecimusque : ambo quidem boni,

hic quidem ovibus tondendis, ille vero lætis segetibus me-

tendis :] duodecimus autem undecimo multo melior :

hoc enim net fila alte-suspensa aranea

die ex pleno, quum et prudens (*formica*) acervum colligit.

Hoc vero telam instituat mulier, proponatque sibi opus.

Mensis autem ineuntis decimotertio evitato

sementem incepturus : plantis vero inferendis optimus est.

Sextus vero medius valde incommodus est plantis,

viriparus autem bonus : puellæ vero non utilis est,

neque gignendæ primum, nec nuptui collocandæ.

Nec primus quidem sextus puellis gignendis

aptus, sed hædis castrandis et gregibus ovium,

stabuloque circumsepiendo pastorali benignus dies :

bonus autem viriparus : amat vero etiam couvitia loqui,

mendaciaque blandosque sermones occultaque colloquia.

Mensis vero octavo verrem et bovem mugientem

castrato, mulos autem duodecimo patientes-laboris.

Vicesimo vero (in) magno *nono*, pleno die, prudentem virum

generato : valde enim animo sapiens est.

Bonus autem viriparus decimus, puellæ vero et quartus

medius; hoc vero et oves et flexipedes camuros boves,

et canem asperis-dentibus et mulos patientes-laboris

cicurato, manum imponens; cave vero iram *eorum*.

- Τετράδ' ἀλεύσασθαι φθίνοντός θ' ἰσταμένου τε
 ἀλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἀκοῖτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
 (800) Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἑρινύας ἀμφοπολεύειν
 Ὀρκον γεινόμενον τὸν Ἑρις τέκε πᾶμ' ἐπιόρκους.
 806 Μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
 (805) βάλλειν ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμῆϊα δοῦρα,
 νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰτ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 810 Εἰνάς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δεῖελα λῳῖον ἦμαρ.
 Πρωτίστῃ δ' εἰνάς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 (810) ἐσὺ μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευέμεν ἡδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἡδὲ γυναικί· καὶ οὐποτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 815 [ἀρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θείναι
 βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,]
 (815) νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι
 [τετράδι δ' οἷγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ]
 820 μέσσην· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἡοῦς γεινομένης· ἐπὶ δεῖελα δ' ἐστὶ χερείων.
 (820) Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Αἶ δ' ἄλλαι μετὰδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 Ἄλλος δ' ἄλλοιην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασι.
 825 Ἄλλοτε μητρυνὴ πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ·
 τάων εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίος θεὸς τάδε πάντα
 (825) εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
 ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Quarto caveto finientis inchoantisque mensis
 doloribus animum conficias : valde sane perfectus dies est.
 Quarto autem mensis in domum uxorem ducito
 auguriis observatis, quæ ad rem hanc optima.
 Quintos vero evitato, quia difficilesque sunt et graves :
 (in) quinto enim aiunt Furias servire
 Horco eo die nato, quem Eris peperit pestem perjuris.
 Medio vero septimo Cereris sacrum munus
 bene valde inspiciens bene-orbiculata in area
 ventilato : lignicidaque secato cubicularia ligna,
 navaliaque ligna multa, quæ apta navibus sunt.
 Quarto vero incipito naves compingere fragiles.
 Nonus autem medius ad vesperam melior dies.
 Primus vero nonus prorsus-innoxius hominibus :
 bonus quidem enim et hic ad plantandum atque generandum,
 viroque et mulieri : neque umquam prorsus-malus dies.
 Pauci vero etiam sciunt tertium-nonum mensis optimum
 ad-relinendum dolium et jugum collo imponendum
 bobus et mulis et equis celeripedibus,]
 navem multis-transtis celerem in nigrum pontum
 ad-trahendam : pauci autem veracem dicunt
 [quarto vero aperi dolium : præ omnibus sacer dies :]
 medium : pauci vero etiam post vicesimum mensis optimum
 aurora oriente : ad vesperam autem est deterior.
 Hi quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Cæteri autem intercidentes innoxii, nihil ferentes.
 Alius vero alium laudat, pauci autem norunt.
 Interdum noverca est dies, interdum mater :
 horum dierum, beatusque et fortunatus est is, qui hæc omnia
 sciens operatus-fuerit, inculpatus immortalibus,
 auguria observans et delicta evitans.

HESIODI FRAGMENTA.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ.

I. 1.

Schol. Apollon. III, 587. Ἀγγελὸν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι κελεύοντα δεῖσθαι τὸν Φρίξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμη. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν ἀναιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἀγίστας τὸ δέρας οὕτως ἐστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. 2.

Schol. Apollon. IV, 816. ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας (ἐν δευτέρῳ) φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνίος φησι. Καὶ δὴ πολλῶν διασθρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα [καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν Θέτιν αὐτόν.]

III. 3. (D. 47.)

Stephanus Byz. Ἀθαντὶς ἡ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς.

νήσω ἐν Ἀθαντίδι δῖῃ,
τὴν πρὶν Ἀθαντίδα κίχλησκον θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
τὴν τότε ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοδὸς ὠνόμασεν Ζεὺς.

IV. 4. (D. 47.)

Schol. Eur. Phoen. 1123. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ· καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε

τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν δρώμενον ἐνθα καὶ ἐνθα,
ἀθάνατον δὲ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.
Conf. Tzetz. Exeg. II. p. 153, 21.

V. 5 et 142. (D. 5. 83. 91.)

Apollod. II, 3. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνος αὐτὴν (τὴν Ἰώ) φασιν εἶναι· ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἐφθεῖρε. Φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτῇ δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Herodian : περὶ μονήρους λέξεως p. 17. — Καθ' Ἡσίοδον Πειρήν, πατὴρ Ἰοῦς.

Schol. ad Platon. sympos. p. 45. (374, Bekk.) :

ἐκ τοῦ δ' ὄρκον ἔθηκεν ἀπήμονα ἀνθρώποισιν
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Hesych. in Ἀφροδίσιος ὄρκος : πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐπλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰώ ὁμάσαι.

VI. 6. (D. 47.)

Athenæus XI. p. 503. D. καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἰθ' Ἡσίοδος ἐστὶν ἡ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος·

ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.

VII. 7. (D. 68. L. 20.)

Etymol. M. p. 768. 25. Τριχάικες οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν

ÆGIMIUS.

I.

Nuntium dicit a Jove Mercurium missum esse qui juberet Phrixum excipi, ut Æetæ filiam in matrimonium duceret. Sed Ægimii auctor illum propter pellem de industria moratum esse tradit et, quum sacrificio facto pellem sacrasset, tum deum in Æetæ aedes intrasse vellus portantem.

II.

Ægimii auctor in secundo libro Thetidem ait filios e Peleo sibi malos in lebetem aqua ferventi plenum conjecisse, scire cupientem, an mortales essent; alios vero in ignem esse coniectos Apollonius refert. Et multis jam interemtis, Peleum prohibuisse, quominus Achillem lebeti injiceret et propterea hunc a Thetide esse relictum.

III.

Abantis Eubœa est, ut Hesiodus in altero Ægimii libro de Io:

insula in Abantide diva,

quam prius Abantida vocabant dii sempiterni,
quam tunc cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

IV.

Ægimii auctor ait :

Et ipsi custodem Argum misit fortemque magnumque,

quaternis oculis videntem hic et illic;
immortale vero huic injecit dea robur, neque ei somnus [eum.
cadebat super palpebras, vigilantia autem habebat perpetuo

V.

Hesiodus et Acusilaus Pirenis eam (Io) esse filiam dicunt. Quam sacerdotium Junonis habentem Jupiter vitiauit. Superveniente autem Junone puellam tactu in vaccam transformavit candidam ipsique se non coitutum juravit. Quocirca sacramentis de amore juratis deorum iram excitari Hesiodus negat.

Hesiodo auctore Piren Ius pater.

Hinc autem jusjurandum statuit innoxium hominibus
furtivis de operibus Cyprese.

Primus Hesiodus Jovem et Io jurasse fecit.

VI.

Et qui Ægimium fecit, sive is Hesiodus sit, sive Cecrops Milesius:

Ibi aliquando erit meum umbraculum, princeps populorum.

VII.

Trichalces, qui in bello cristæ pillos perpetuo movent: quo

τοῖς πολεμοῖς τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαῖολος
Ἔκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον,

πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.

Τρία γὰρ Ἑλληνικά ἐθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πηλασγοί,
Ἀχαιοί, Δωριεῖς.

VIII. 8. (L. 88.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79. (p. 252. Bæckh.) τὴν δὲ πάλιν
ἐνίκησεν Ἐχέμος Ἀρκὰς τὸ γένος. Ὑπὸ δὲ τούτου Ἐχέμου τὸν
Ἵλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. Ἐγάμησε
δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος

Τιμάνδρην, φησὶν, Ἐχέμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

IX. 9. (D. 23. L. 118.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Θέσθαι τὸ αἰτῆσαι, καὶ
ἱκετεύσαι. Καὶ Ἡσίοδος·

θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλλέμοιο.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X. 10. (D. 44.)

Athenæus XI. p. 491. C. καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομέ-
νην ποιήσας Ἀστρονομίαν αἰεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει.

τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν·

χειμέριαί δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

XI. 11.

Hygin. poet. Astr. XXV. Virgo. Hanc Hesiodus Jovis et
Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

ΕΡΓΑ.

XII. 12. (D. 86.)

Fulgentius Myth. III, I. Prætos Pamphyla lingua sordidus
dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens

PEPRIGROSIS TAFULVE ULACTIS MENES EMORUM
i. e. sordidus uvarum bene calcatarum rore.

Versum græcum Jacobsius Fulgentii codice Goth. adju-
tus ita restituit :

προῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος ὀρόσας.

XIII. 13.

Plinius H. N. XV, 1. Hesiodus quoque in primis cultum
agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleæ satorem
fructum ex ea percepisse quemquam : tam tarda tunc res erat.

XIV. 14.

Plin. H. N. XXI, 17. Asphodelus manditur et semine tosto
et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito :
præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur
Hesiodo.

XV. 15.

Plin. H. N. XXI, 20. Polio Musæus et Hesiodus perungi
jubent dignationis gloriæque avidos : polium tractari, coli,
polium contra serpentes substerni, uri vel portari : in vino
decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXV, 2.

XVI. 16.

Plin. H. N. XXV, 2. Musæus et Hesiodus polion herbam
in quantum mirati sunt diximus. Orpheus et Hesiodus suf-
futiones commendavere.

XVII. 17.

Servius ad Virg. Georg. III, 283. Scit lectum esse apud
Hesiodum herbam esse quandam, quæ hippomanes vocatur,
quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furem
patiuntur.

XVIII. 18. (L. 72.)

Schol. Ambr. Odys. VII, 104. καὶ Ἡσίοδος γάρ φησι τὸ

ἀλετρεύουσι μύλης ἐπι μύλοπα καρπὸν

ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης· μύλοπα γάρ
τὸν τῶν προβάτων καρπὸν, ἦτοι τὸν μαλλόν.

sensu etiam κορυθαῖολος Hector. Hesiodus tamen, quia tri-
partito habitabant. Dicit enim :

omnes autem Trichaices vocantur,
quia triplicem terram procul a-patria partiti sunt.

Tres enim Græcæ gentes Cretam incolebant Pelasgi, Achæi,
Dorienses.

VIII.

Luctam Echemus, Arcas genere, vicit. Ab hoc Echemo Hyl-
lum in Peloponnesum se conferentem occisum esse tradunt. Is
Timandram in matrimonium duxit. Hesiodus

Timandram, ait, Echemus floridam fecit uxorem.

IX.

Θέσθαι rogare et supplicare. Hesiodus etiam :
Supplicans soboli Cleadæi illustris.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X.

Astronomiæ etiam, quæ Hesiodo attribuitur, auctor Peleides
semper eas appellat :

eas vero mortales vocant Peleides ;

et rursus :

bibernæ occidunt Peleides ;

et rursus :

tunc occultantur Peleides.

ΟΠΕΡΑ.

XVIII.

Etenim Hesiodus ait illud :

molunt in mola flavum fructum,

in colo molarum instar rotanti : flavum enim ovium fructum, i. e.
lanam, intelligit.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ Η ΗΟΙΑΙ.

XIX. 19.

Servius ad Virg. *Æn.* VII. p. 426. Hesiodus etiam περι τῶν γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias viro- rum fortium.

XX. 20. (L. 17.)

Laur. *Lyd. de mens. cap. 4.* Ἐν καταλόγοις· κούρη δ' ἐν μεγάροιςιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος Πανδώρα Διὶ πατρὶ, θεῶν σημάντορι πάντων, μιχθεῖς' ἐν φιλότῃ τέκε Γραῖκον μενεχάρμην.

XXI. 21. (L. 14.)

Schol. *Apollon.* III, 1086. ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων Ἡσίοδος πρώτῃ καταλόγων φησὶ, καὶ ὅτι Προμηθέως καὶ Πύρρος Ἕλληνας.

XXII. 22.

Schol. *Ambr. Hom. Od. X, 2.* Δευκαλίων Προμηθέως μὲν υἱὸς, μητρὸς δὲ, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Πρυνείης.

XXIII. 23. (D. 28. L. 16.)

Ἕλληνας δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες Δωρὸς τε Ξοῦθός τε καὶ Αἰόλος ἵππιοχάρμης. Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες Κρηθεὺς ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.

Tzetzes ad *Lycophr.* 284. cum Schol. *Pind. Pyth. IV, 252*, Conf. Schol. *Thucyd. I, 3.* *Plutarch. t. II, p. 747*, F. *Herodian. περί μονήρους λέξεως*, p. 42. Tzetz. — *Exeg. p. 63, 5. 13.* Adde Schol. *min. ad Od. X, 2.* Ἕλληνας, ὅς τιν Διὸς, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. (*Hellen, Jovis filius, cujus etiam Hesiodus mentionem facit.*) Vid. *Frag. XXI.*

XXIV. 24.

Schol. *Apollon. IV, 266.* Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος

ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίοδος.

XXV. 25. (D. 11. L. 32.)

Strabo VII. p. 322. Gemist. *Pletho epit. Strab.*

ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Δελέγων ἡγήσατο λαῶν, τοὺς ρά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἀφθιτα μήδεα εἰδὼς λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους (?) πόρε Δευκαλίωνι.

XXVI. 26. (D. 88. L. 18. 19.)

Constantinus Porphyrogen. de Themat. p. 22. ed. Paris. Μακεδονία ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνα τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·

ἡ δ' ὑποκυσσάμενη Διὶ γείνατο τερπικεραυνῷ υἱὲ δῶω, Μάγνητα Μακηδόνα θ' ἵππιοχάρμην, οἱ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δώματ' ἐναίον.

Herodian. de solœcismo (Boisson. Anecd. Gr. t. III. n. 9. ap. Valcken. post Ammon. p. 196. coll. Apollod. I, 9, 6.)

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδευκέα.

XXVII. 27. (D. 5. L. 110.)

Eustath. ad Odys. p. 1746. κνύος δὲ τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσίοδου καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων·

καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· ἄλφος γὰρ χροὰ πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαίται ἔρρεον ἐκ κεφαλῶν, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Conf. *Etym. M. p. 523, 8.*

XXVIII. 28. (D. 5. L. 109.)

Suidas v. μαχλοσύνη, κατωφέρεια, γυναικομανία. Ἡσίοδος ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περὶ τῶν Προϊτου θυγατέρων·

εἶνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Conf. *Eustath. p. 1337, 34.*

CATALOGI S. EOÆÆ.

XX.

Virgo autem in ædibus augusti Deucalionis Pandora Jovi patri, deorum imperatori omnium, mixta in amore peperit Græcum bellipotentem.

XXI.

Promethæi et Pandoræ filium Deucalionem fuisse Hesiodus in catalogorum primo tradit, et Promethæi Pyrrhæque Hellenem.

XXII.

Deucalio Promethæi filius matrisque, ut plurimi dicunt, Clymenæ, ut vero Hesiodus, Pryneæ.

XXIII.

Ab Hellene autem geniti sunt jus-dicentes reges Dorusque Xuthusque et Æolus equis-gaudens. Æolidæ autem fuerunt jus-dicentes reges Cretheus atque Athamas et Sisyphus versutus Salmoneusque injustus et superbus Perieres.

XXIV.

Qui a Deucalione originem ducebant, in Thessalia regnabant, ut Hecataeus et Hesiodus tradunt.

XXV.

Certe enim Locrus Lelegeis præerat populis, quos olim Saturnius Jupiter æterna consilia sciens, electos e terra recordes (?) dederat Deucalioni.

XXVI.

Macedonia nominata est e Macedone Jovis filio et Thyia Deucalionis filia, ut ait Hesiodus poeta :

ea autem gravida-facta Jovi peperit gaudenti-fulmine filios duos, Magnetem Macedonemque equis-gaudentem, qui circa Pieriam et Olympum domos incolebant.

Magnes autem rursus Dictynque et Deo-similem Pollucem.

XXVII.

Κνύος (scabies) neutrius generis perniciem significat. Herodianus etiam ex Hesiodi catalogo vocis usum de Prætidibus factum laudat :

etenim his super capita scabiem gravem effudit : vitiligo enim cutem omnem obtinuit, in-ea autem capilli defluiebant ex capitibus, decalvabantur vero pulcra capita.

XXVIII.

Μαχλοσύνη, lascivia, nymphomania. Vox Hesiodæa, Dicti enim de Præti filiabus :

propter lasciviam odiosam tenerum amiserunt florem.

XXIX. 29. (D. 83.)

Apollodorus II, 2. αὐται δὲ (αἱ Προϊτίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.

XXX. 30. (D. 22. L. 33.)

Schol. Apollon. ad I, 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὁμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστήναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεύσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδειξάσης. Φησὶ δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ὃ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελίσσέων ἀγλαὰ φύλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμειλίχος. Εἶχε δὲ δῶρα
παντοῖ, οὐκ ὀνομαστά, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. iust. minor ad II. II. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. Ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μελίσσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηνᾶ δεῖξασα Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνιοις τρεφόμενος, πορῆθεϊστος τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη διὰ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη· ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. Eustath. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68 et XI, 285. Eudoc. p. 333.

XXXI. 31. (D. 22. L. 35.)

Stephan. Byz. v. Γερηνία et Eustath. ad II. B. p. 231.
κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ

ξείνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἵπποδάμοισι Γερήνιος.
et rursus

Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
Stephan. Byz. v. Τάβαι. — Ἡσίοδος·
παρ' ἵπποδάμοισι Γερήνιος.

XXXII. 32. (D. 9. L. 4.)

Strabo I, p. 42. (conf. Eustath. ad Dionys. v. 927.) Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμᾶων ἀνάκχητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἀνακτος.

XXXIII. 33. (D. 59. L. 101.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142. οἱ δὲ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ ἐναλίγκιοι ἦσαν.] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθει· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδοήεντες. Πῶς γὰρ τοῖς αὐτοῖς θεοῖς ἐναλίγκιους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιππιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναρεῖσθαι ποιεῖ;

XXXIV. 34. (D. 59. L. 99.)

Athenagoras Legat. p. 134. περὶ δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
γώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

XXXV. 35. (D. 59. L. 99.)

Schol. Pind. Nem. X, 150. Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τιθύος.

XXXVI. 37. (L. 89.)

Schol. Pind. ibid. ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γεναλογεῖ.

XXIX.

Proetides quum adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quod, ut Hesiodus inquit, Bacchi ferias haud receperant.

XXX.

Hesiodus Periclymenum tradit in unam formarum adsueta-rum commutatam umbelico jugi equorum Herculis insedis-se, cupientem pugnam conserere cum heroe, Herculem vero, Minerva indicante, ad tempus eum sagitta occidis-se. Canit enim ita :

Periclymenumque ferocem,
felicem, cui dederat dona Neptunus quassator-terræ
omnigena : aliquando enim quidem inter aves videbatur
aquila, aliquando autem rursus erat, mirabile visu !
formica, aliquando autem rursus apium splendidum examen,
aliquando terribilis serpens et immitis : habebat vero dona
omnigena, non nominanda, quæ eum etiam deinde decepe-runt consilio Minervæ.

Dum Periclymenus, Nelei filius, vivebat, urbs difficilis erat captu. Ancipitis enim vitæ ille erat. Quem in apem commuta-tum stantemque in Herculis curru Minerva Herculi ostendit occidique jussit. Nestor, qui tum inter Gerenos educabatur, vastata Pylo undecimque fratribus interfectis, solus relictus est. Inde etiam Gereneus nominatus est. Narrat Hesiodus in catalogis.

XXXI.

Interfecit autem Nelei ærumnosi filios egregios undecim, duodecimus autem Gereneus eques Nestor

hospes versabatur apud equorum-domitores Gerenos.

Et rursus :

Nestor solus effugit in florenti Gereno (*versatus*).

XXXII.

Hesiodus in catalogo ait :
et filiam Arabi, quem Mercurius benevolus
genuit et Thronia, filia Beli regis.

XXXIII.

Qui sane ceterum quidem diis similes erant.] Crates pro hoc versu alium proponit hunc : N vero ex immortalibus mortales nutriti-sunt loquentes. Quomodo enim eosdem diis similes dicit et in Leucippidarum catalogo ab Apolline occidi facit?

XXXIV.

De Esculapio Hesiodus :

pater hominumque deorumque
iratus-erat, ab Olympo autem jaciens flammeo fulmine
interfecit Latoiden, suum animum concitans.

XXXV.

Hesiodus nec Ledæ neque Nemesis, sed Oceani et Tethyis filiam Helenam esse vult.

XXXVI.

Hesiodus utriusque (Castoris et Pollucis) originem a Jove ducit.

XXXVII. 38. (D. 84. L. 91.)

Schol. Victor. II. XIX, 240. (apud Heynium T. VII. p. 806.) Κρῆς ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XXXVIII. 40. (D. 85.)

Schol. Harl. Odyss. I, 199. a Porsono emendatus: — Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μίρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Cf. Schol. Ambr. ad Odyss. IX, 198. Eustath. p. 1623, 45.

XXXIX. 41. (D. 73.)

† Porphyrus in Schol. Ven. II. Ξ. 200. (ἀπειρέσιος) Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσίοδου ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγένορας παιδός

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνηστεύον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν ἰφθίμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

Conf. Schol. Ambr. ad Odyss. I, 98.

XL. 42. (D. 92. L. 77.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 18. διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσίοδου ἐν δευτέρῳ εἰρημένον,
οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκειυθον.

XLI. 43. (D. 93. L. 51.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 42. Νοῦθος κύριον· φόρος ἐν οὐδαί· Ἡσίοδος τρίτῳ.

Νοῦθος (?) δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος δρώρει.

XLII. 44 et 126. (D. 94. L. 52.)

Harpocratio p. 191. Μακροκέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ

ὁμονοίας. Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ καταλόγῳ μέμνηται.

Strab. I, p. 43. Ἡσίοδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν ἡμίκυνας λέγοντος καὶ μακροκεφάλους καὶ πυγμαίους. Conf. Strab. VII, p. 299.

XLIII. 46. (D. 63.)

Schol. Arat. ad v. 322. De Orione: τοῦτον δὲ Ἡσίοδος φησὶ Βρύλλης τῆς Μίνως καὶ Ποσειδῶνος εἶναι· δωρεὰν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι· ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι, οἰνωθέντα· τὸν δὲ Οἰνοπίωνα χαλεπαίνοντα ἐκτυφλῶσαι αὐτόν· ἐλθόντα δὲ εἰς Ἀἴμνον ἀλιτεύοντα τῷ Ἡφαίστῳ συμμίζει, ὃς αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυθαλίωνα· ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς, καὶ ἡλίῳ συμμίζας, ὑγιάσθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἦλθε, τιμωρήσασθαι μέλλων. Ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη. Ἀπελπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν, εἰς Κρήτην ἦλθε, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν. Ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι, ὑπὸ σκορπίου πληγῆς ἐτελεύτησεν. Conf. Schol. Nicandri Theriac. 15. Hygin. poet. Astron. XXXIV.

XLIV. 47. (D. 83. L. 128.)

Apollod. III, 5, 6. Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse) δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας.

Aelian. V. H. XII, 36: Ἡσίοδος δὲ ἐννεακαίδεκα (Νιόβης παιδὰς λέγει), εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσίοδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ.

XLV. 48. (D. 41. L. 29.)

Schol. Sophocl. Trach. 263. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμὸς. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόπης παιδὰς, οὕτως·

ἡ δ' ὑποχυσάμενη καλλίζωνος Στρατονίκη

XXXVII.

Lycomedes Cres, uti dicit Hesiodus in recensendo procos Helenæ.

XXXVIII.

— Hesiodum, qui Maronem ex OEnopione Bacchi filio natum dicit.

XXXIX.

Ἀπειρέσιος, infinitus). Significat vero etiam forma eminentem et perpulcrum, ut apud Hesiodum in mulierum catalogo de Agenoris filia.

Demodoce, quam plurimi terrestrium hominum ambibant, et cui multa et splendida dona pollicebantur potentes reges, eminentem propter formam.

XL.

— propter vocabulum φανή (fax) apud Hesiodum in secundo libro scriptum:

hi antea faciem intus occultabant.

XLI.

Nuthus, nomen proprium; strepitus in solo excitatus. Hesiodus in tertio libro:

Nuthus (?) autem sub pedibus strepitus excitatus-est.

XLII.

Μακροκέφαλοι (capitones). Antiphon in libro de concordia.

Populus est ita appellatus, ejus etiam Hesiodus in tertio catalogo mentionem facit.

Hesiodi vero nemo arguerit ignorantiam, quippe semicanes nominantis et capitones et pygmaeos.

XLIII.

Hesiodus Orionem Brylles, Minois filiae, Neptunique filium esse refert. Huic quum facultatem per undas incedendi pater dono dedisset, eum in Chium se contulisse ibique Meropen, OEnopionis filiam, stuprasse ebrium: ab OEnopione irato oculorum lumine orbatum Lemnumque insulam nactum errando Vulcanum convenisse, quem misericordia commotum Cydalionem itineris ducem ipsi dedisse. Hunc in humeris ferebat vias indicantem. Ad orientem deinde profectus solisque consuetudine sanatus, ad OEnopionem reversus est ullionem petiturus. Cujus de adventu certior factus OEnopio sub terra se occultuit. Quem se reperturum desperans Orio in Cretam abiit, ubi Dianæ venationis socius factus est. Quum vero huic etiam vim afferre studeret, a scorpione ictus obiit.

XLIV.

Hesiodus Nioben decem filios totidemque filias habuisse testatur.

Hesiodus undeviginti Niobes liberos fuisse dicit, nisi forte illa carmina Hesiodi non sunt, sed, sicut multa quoque alia, falso ipsi tribuuntur.

XLV.

Eurytidarum numerus ab aliis alius traditur. At Hesiodus quidem quatuor Euryti et Antiope filios hisce verbis enumerat:

Ea autem gravida-facta pulcre-cincta Stratonice

Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγένετο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηῖον τε Κλυτίος τε
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἦδ' Ἴφιτος, ὅζος Ἄρης·
τοὺς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο, ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

XLVI. 49. (D. 57. L. 38.)

Tzetzes Proleg. ad Lycophron. p. 261. Ἡσίοδος αὐτὸς
γράφας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τρὶς μάκαρ Αἰακίδῃ καὶ τετράκις, ὀλβιε Πηλεῦ,
ὃς τοῖςδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνει.

XLVII. 50. (D. 19. L. 96.)

Strabo IX. p. 442. καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ
χρόνον συγγόν ἢ οἰκησις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέ-
σθαι πεδίῳ· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἀρτι λεγθεΐσης Πεβραϊ-
δίας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἐτι τῆς Βοιθιῆδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ἰδιοῖς περικλειόμενον· περὶ οὗ
Ἡσίοδος οὕτως εἴρηκεν·

Ἡ οἷα Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολώνους
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο
νίψατο Βοιδιαδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμῆς.

Conf. Strab. XIV, p. 647. Stephan. Byz. in Ἄμυρος.
Stephan. Byz. in Bibl. Coislin. p. 290. — Ἡσίοδος Δωτίῳ
ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν (Θάμυριν) τετυφλῶσθαι.

XLVIII. 51. (D. 3.)

Etym. MS. Bibl. Paris. allegatum a Ruhnkenio : Ἐὺς δ
Αἰάντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσιόδου·

Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκα νύμφην

εὐράμενος Ἰλεων μίχθη ἔρατῃ φιλότῃ
ἡματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Conf. ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων in Cramer's anecdotis, vol.
II, p. 751. Eustath. p. 101, 19. 277, 2. 650, 48. 1018, 59. Tzet.
ad Lycoph. 393. Tzet. Exeg. p. 126, seq. Etym. M. p. 346.
41. Schol. Pind. ad Olymp. IX, 167.

XLIX. 52. (D. 4. L. 123.)

Ἡ οἷα Ὑρίη Βουωτίῃ ἔτρεφε κούρην
Schol. Ven. II. 496. (Cat. 3.) Eustath. p. 265, 5.

L. 53. (D. 36. L. 130.)

Ἡ οἷα Ὑρίη πυκινόφρων Μηχιονίῃ,
ἥ τέκεν Εὐφῆμον γαιήόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Ex μεγάλας Ἡοῖαις laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 35.

LI. 54. (D. 39. L. 135)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174. καὶ Ἐλλοπίαν τὴν Δωδώνῃ
νομίζουσιν εἶναι. Τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει
ἐν Ἡοῖαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἐλλοπίη, πολυλήϊος ἥδ' εὐλείμων,
ἀφνειὴ μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηγες, πολυβοῦται,
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐνθάδε Δωδώνῃ τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπολίσται·
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις, ...
. ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.
Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντεύματα πάντα φέρονται·

Eurytum in ædibus peperit carissimum filium.
Hujus vero filii fuerunt Deionque Clytiusque
Toxeusque Deo-similis atque Iphitus, suboles Martis :
post hos vero minimam-natu peperit flavam Ioleam
Antiope regina, Pylonis filia Naubolidæ.

XLVI.

Hesiodus, qui ipse epithalamia in Peleum Thetidemque
scripsit :

Ter beate Æacida et quater, fortunate Peleu,
qui his in ædibus sacrum lectum conscendis.

XLVII.

Et posterī quidam affirmant Athamanes longo tempore in
Dotio campo habitasse, qui Perrhæbiæ, cujus mentionem
modo feci, propinquus est et Ossæ ac Bæbeidi paludi, in me-
dia fere Thessalia, collibus totus inclusus. De quo sic Hesiodus
cecinit :

aut qualis Didymos sacros incolens colles
Dotio in campo racemosi e-regione Amyri
abluit Bæbeide palude pedem virgo intacta.

Hesiodus Thamyriū poetam in Dotio campo excæcatum ait.

XLVIII.

Ille, quo Ajax patre utebatur, nomen ab Hesiodo ita deriva-
tur :

Pleum, quem sane amavit rex Jovis filius Apollo,
et ipsi hoc indidit nomen habendum, quia nymphetam

inveniens propitiam, mixtus-est jucundo amore
die illo, ubi murum bene-constructæ urbis
excelsum fecit Neptunus et Apollo.

XLIX.

Aut qualis in-Hyria Bæotica nutritiv puellam.

L.

Aut qualis Hyriæ prudens Mecionice,
quæ peperit Euphemum terram-continenti Neptuno
mixta in concubitu auræ Veneris.

LI.

Dodonam Ellopiæ nomine intelligi putant. Ejus enim loci He-
siodus in Eris mentionem hoc modo injicit :

Est quædam Ellopia, dives-segetum atque pascuosa,
abundans pecudibus et recurvos-pedes-habentibus bobus :
intus autem viri habitant dites-ovibus, dites-bobus,
multi, innumeri, genera mortalium hominum :
ibi Dodona quædam in extrema-parte condita-est :
hanc vero Jupiter amavit, et suum oraculum esse,
venerandum hominibus, ...
.....habitabant autem in trunco sagi :
hinc terrestribus vaticinia omnia feruntur :

δς δὴ κείθι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἔξερεεῖν,
 10 δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
 Conf. Strab. VII, p. 328.

LII. 55. (D. 35. L. 105.)

Schol. Pindar. Pyth. IX, 6.

ἢ οἷα Φοίβη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

LIII. 56. (D. 20. L. 129.)

Pausan. Bæot. IX, 36, 4. Ὑπέρτου δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ
 δ τὰ ἐπη συνθεῖς, δς μεγάλας Ἡοίας καλοῦσιν Ἕλληνες·

Ὑπέρτος δὲ Μόλυρον, Ἀρίσθαντος φίλον υἱόν,
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἐνεχ' ἥς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἀργεος ἱπποβότοιο,
 ἔξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καὶ μιν δγ' ἥρας
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν, ὥς ἐπιειχές.

LIV. 57. (D. 21. L. 104.)

Pausan. Bæot. IX, 40, 5. τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα
 γεγονέναι ἀπὸ Χαίρωνος, δν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα
 δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἐπη
 τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας·

Φύλας δ' ὥπυιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου,
 Λειπερφίλην ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,
 Ἰππότην δὲ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροις ἐτίκτεν,
 Θηρῶ τ' εὐειδῇ ἱκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοῖνῃσι πεσοῦσα
 γείνατο Χαίρωνος κρατερόν μένος ἱπποδάμοιο.

LV. 58.

Hygin. poet. astr. XX. p. 465. Stav. Aries. Hic existima-
 tur esse, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per

Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse
 auream pellem.

LVI. 59.

Schol. Apollon. IV, 284. Ἡσίοδος δὲ φησι διὰ Φάσιδος
 αὐτοῦς (τοὺς Ἀργοναύτας) πεπλευκέναι.

LVII. 60. (L. 57.)

Schol. Apoll. IV, 259. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀντί-
 μαχος διὰ τοῦ Ὑκεανοῦ φασιν ἔλθεῖν αὐτοῦς (τοὺς Ἀργοναύτας)
 εἰς Λιθύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργῶ εἰς τὸ ἡμέτερον πελα-
 γος γενέσθαι.

LVIII. 61. (L. 50. 112.)

Schol. Apoll. II, 178. ὥς δὲ Ἡσίοδος φησιν Φοῖνικος τοῦ
 Ἀγῆνορος καὶ Κασσιεπείας (υἱὸς ἦν Φινεύς).

LIX. 62.

Schol. Apoll. II, 181. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησιν Ἡσίοδος
 ἐν μεγάλαις Ἡοίαις, ὅτι Φρίξω τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν ἐμήνυσεν,
 ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὁφείας
 προέκρινεν.

LX. 63. (L. 21.)

Schol. Apoll. I, 482. Ἡσίοδος δὲ Ἀλσιέως καὶ Ἰφιμεδείας
 κατ' ἐπὶ κλήσιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας
 αὐτοῦς [λέγει τοὺς Ἀλσιέας] καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι.

LXI. 64. (D. 66. L. 121.)

Schol. Apoll. IV, 57. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις λέγεται
 τὸν Ἐνδυμῖωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ
 Ἥρας παραλογισθῆναι διὰ τὸν ἔρωτα εἰδῶλῳ νεφέλης καὶ ἐκβλη-
 θέντα κατελθεῖν εἰς ἄδου.

LXII. 65.

Schol. Apoll. II, 1123. Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς

qui jam illuc profectus deum immortalem interrogarit,
 dona ferens venerit cum avibus bonis.

LII.

Aut qualis Phthia, a Gratiis pulcritudinem habens,
 Penei ad aquam pulcra habitabat Cyrene.

LIII.

Auctor etiam illorum carminum, quæ a Græcis magnæ Eoæ
 vocantur, Hyetti mentionem facit:

Hyettus vero Molyrum, Arisbantis carum filium,
 cum occidisset in ædibus concubitus causa suæ conjugis
 domo relicta fugit Argo equos-pascente,
 venit autem Orchomenum Minyeium: et eum heros
 excepit, et opum partem præbuit, ut æquum erat.

LIV.

Hodiernum nomen Chæronensibus a Chærone deducitur,
 quem Apollinis filium, cujus matrem Theronem Phylantis
 filiam fuisse affirmant. Testatur etiam auctor carminum,
 quæ magnæ Eoæ vocantur:

Phylas autem compressit filiam inclyti Iolai,
 Lipephilen: erat autem pulcritudine Deabus similis,
 Hipoten vero ei filium in ædibus peperit,
 Theronemque formosam similem radiis Lunæ.
 Thero vero Apollinis in ulnas quum-incidisset,
 peperit Chæronis fortem vim equorum-domitoris.

LVI.

Hesiodus Argonautas Phasin trajecisse dicit.

LVII.

Hesiodus Pindarusque et Antimachus Argonautas per Ocea-
 num in Libyam portantesque Argo nostrum in pelagus venisse
 tradunt.

LVIII.

Hesiodo auctore Phineus-Phœnicis, filii Agenoris, et Cassio-
 peæ filius erat.

LIX.

Phineum excecaturum esse Hesiodus in magnis Eois dicit,
 quod Phrixo viam in Scythiam indicasset, contra in tertio cata-
 logo, quum longam vitam oculorum lumini preferendam
 judicasset.

LX.

Aloidas nomine quidem Aloei et Iphimedææ, sed revera Ne-
 ptuni atque Iphimedææ filios esse Hesiodus auctor est, et Alon
 urbem Ætolie ab eorum patre ædificatam.

LXI.

In magnis Eois legitur Endymionem a Jove in cælum esse
 sublatus, propter amorem autem, quo Junonem amplexus es-
 set, nubis imagine deceptum atque in orcum dejectum.

LXII.

Acusillaus et Hesiodus in magnis Eois tradunt ex Iophossa

μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου (παῖδας γεγενῆσθαι Φρίξου) καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον.

LXIII. 66. (L. 113.)

Schol. Apoll. IV. 828. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρδαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα.

LXIV. 67. (D. 37. L. 61.)

Schol. Pind. ad Nem. III, 21. (adde eund. ad Ol. VIII, 27.) περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἠσίοδος μὲν οὕτως φησὶν·

ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,
μοῦνος ἑὼν ἡσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
εἰ τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἱ δὲ τοὶ πρῶτον ζεῦζαν νέας ἀμφιελίσσας.
πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν, νεῶς (?) πτερὰ ποντοπόροιο.

Conf. Tzetzes ad Lycophr. 176.

LXV. 68. (D. 43L. . 136.)

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἠσίοδος ἐν ταῖς Ἠοίαις εἶπεν·

ὅτα Διώνυσος δῶκε' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δὲ οἱ ἐπλετο μάργος,
σύν τε πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἔμπαλιν ὕπνος.

Idem VIII. p. 364. B. quādam profert, ἀπαρ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἠσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων, καὶ [μεγάλων] Ἐργῶν παρῶνται.

Ætli filia Phrixo filios esse natos, eosque quatuor, uti Hesiodus affirmat, Argum, Phrontida, Melanem, Cytisorum.

LXIII.

In magnis Eæis Scylla Phorbantis et Hecates filia.

LXIV.

De Myrmlidonibus Hesiodus sic ait :

ea autem gravis facta peperit Æacum equis-gaudentem :
sed postquam pubertatis amabilis attigit mensuram,
solus quod-esset dolebat : pater vero hominumque deorum-
quotquot erant formicæ amœnam intra insulam, [que,
eas viros fecit alteque-cinctas mulieres ;
qui jam primum instruxerunt naves utrimque-remigatas :
primi vero vela posuerunt, navis alas per-mare-vectæ.

LXV.

Propterea Hesiodus etiam in magnis Eæis dixit :

Qualia Bacchus dedit hominibus gaudium et molestiam ;
quisquis copiose bibit, vinum vero huic est contumeliosum,
simulque pedes manusque colligat linguamque mentemque
vinculis occultis ; amat autem eum mollis somnus.

Quæ omnia ad imitationem magnarum Eæarum, quas Hesiodo attribuant, Operumque expressa sunt.

LXVI. 69. (D. 43.)

Anonymi ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 43. r. καὶ ἐπὶ πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς, ἰκανὸς Ἠσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἦ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατὴρ.

Subiungit Aspasius καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν Μοῖραι σε πονηρότατον καὶ ἄριστον.

LXVII. 70. (D. 60.)

Schol. Arati Phæn. 172. Ἠσίοδος δὲ φησὶ περὶ αὐτῶν (sc. Ὑάδων)

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Φαισύλη ἡ δὲ Κορωνίς εὐστέφανος τε Κλέεια
Φαῖω ὁ ἱμερόεσσα καὶ Εὐδώρα τανύπεπλος,
ὅς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Cf. ad v. 255. Tzetzes Chil. XII, 171.

LXVIII. 71. (D. 61. L. 30)

Tzetzes ad Lycophr. 344. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνην πάντας ὑπερέβαλε, ὡς φησὶ καὶ Ἠσίοδος·

πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν αἰδέελα πάντα τίθεσσι.

Conf. Eudocia in Violeto p. 375. 394. Etymol. M. p. 21. 26.

LXIX. 72. (D. 58. L. 8.)

Eustath. II. p. 461. Πολυδύσιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἡ ὥς πάντῃ ποθοῦμενον Ἕλλησιν, ἡ ὅτι μυθεύεται ἀνδρὸν ποιεῖν εἶναι. ὕστερον μὲντοι ἐνυδρὸν γενέσθαι Ἠοσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα (Apol. lod. II. c. 1. p. 121.), ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμώνια ἐν Ἄργεϊ ὕδατα

LXVI.

Πόνηρον (malum, miserum) de laborioso et infelice dici, idoneus testis Hesiodus est, qui in magnis Eæis Alcmenæ ad Herculem ita dicere facit :

o fili, sane te miserrimum et optimum
Jupiter genuit pater.

Et rursus :

Mi fili, parçæ te miserrimum et optimum.

LXVII.

Hesiodus de Hyadibus ait :

Nymphæ Gratiis similes,
Phæsyia atque Coronis pulcreque-coronata Cleæa
Phæaque amabilis et Eudora longo-peplo,
quas Hyades vocant super terra genera hominum.

LXVIII.

Autolicus arte furandi præ omnibus eminebat, uti Hesiodus etiam ait :

omnia enim quæcunque attingebat, inconspicua omnia reddebant.

LXIX.

Siticulosissimum Argos vocat, aut quia valde desideratum est Græcis, aut quia aqua id olim caruisse in fabulis est. dein vero aquosum factum, fontibus in Lerne a Neptuno apertis ob amorem Amymonæ ex qua etiam Amymonicæ Argorum aquæ

(Schol. Euripid. Phœn. 195.), ἥ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναίδων, αἱ παραγεγόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος·

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Strabo. VIII, 371. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Hesychius : Δίψιον Ἄργος· Ἡσίοδος μὲν τὸ ἄνυδρον.

LXX. 73. (L. 106.)

Servius ad Virg. Georg. I, 14. Aristæum invocatur, i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem.

LXXI. 74. (D. 75. L. 24.)

Schol. Ven. XXII. 638. Ἀκτορος υἱὸς — Ἀρίσταρχος διδύμους ἀκούει· οὐχ οὕτως, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἳ ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διψεῖς δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσίοδῳ μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλους. Adde Schol. ad Iliad. XI, 749, Eustath. p. 882, 27. 1321, 22. Apollon. Lex. Hom. in Μολιόνε. Plutarch. περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν p. 1083. C.

LXXII. 75. (D. 70. L. 59.)

Schol. Ven. II. 764. (Catal. 271.) ἀλλὰ φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδώκης, παρὰ γοῦν Ἡσίοδῳ ἀνεγκάσσι

ποδώκης δὲ Ἀταλάντη.

LXXIII. 76. (D. 70. L. 58.)

Apollod. III, 9, 8. Ἡσίοδος δὲ καὶ τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ ἴασου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον.

LXXIV. 77. (L. 71.)

Schol. Ambr. Hom. Od. VII, 54. Ἡσίοδος δὲ ἀδελφὴν Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

LXXV. 78. (D. 98. L. 34.)

Philemo v. εὐφυνῆς et Favorinus p. 781. 20. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυτὸς Ἱπποδάμεια καὶ θερμὸς αὐτμή καὶ ἄλδς πολιοῖο, καὶ παρ' Ἡσίοδῳ

δαΐζομένοιο πόλῃος.

LXXVI. 79.

Chæroboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1183. ὁ Θόας, τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσίοδῳ·

ἥ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

LXXVII. 80. (D. 100. L. 93.)

Tzetzes Exeges. in Iliad. p. 68. 20. ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον Πλεισθένης υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀτρέως αὐτοῦ. — Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια ἡ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης. Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Δίαντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια. νέου δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες Ἀτρέως Ἀτρεῖδαι πολλοῖς ἐνομίζοντο. Cf. Eustath. p. 21, 14.

Schol. Ven. ad Iliad. I, 7. Ἀγαμέμνων κατὰ μὲν Ὀμηρον Ἀτρέως τοῦ Πέλοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Πλεισθένης· τὸ γένος Μυκηναῖος. Conf. Eudot. p. 23.

LXXVIII. 81. (D. 45. L. 82.)

Hesychius : Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρησθαί φησι τὸν Μίνωας, ἐφ' ᾧ ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κερραμεικῷ· καὶ Ἡσίοδος

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

nominantur, aut a Danaidibus, quæ quum ex Ægypto venissent, puteorum fodendorum artem docebant, uti Hesiodus : Argos aquæ-expers Danaus reddidit aquosum.

Hinc quoque illud dictum : Argos aquæ-expers Danaides fecerunt Argos aquosum.

Siticulosum Argos. Hesiodus ἄνυδρον (aqua carens) id cognominat.

LXXI.

Actoris filios — geminos Aristarchus, non quo sensu in cognatione vocem intelligimus, quales etiam Dioscuri erant, sed ancipites interpretatur esse, duo habentes corpora, Hesiodo teste usus, et concretos inter se.

LXXII.

Vocabulum ποδώκης ubi Achilli tribuitur peculiariter gravem habere accentum, affirmant. Apud Hesiodum enim legunt :

ποδώκης (celeripes) diva Atalanta.

LXXIII.

Hesiodus et alii quidam Atalanten non Iasi, sed Schœneæ filiam esse dixerunt.

LXXIV.

Hesiodus Alcinoi sororem Aretam fuisse existimavit.

LXXV.

Femininis etiam nominibus adjectiva masculina conjungunt, ut apud Homerum κλυτὸς κ. τ. λ. (incluta Hippodamia et calidus flatus et maris canis, et apud Hesiodum divisæ urbis.)

LXXVI.

Thoas, genit. Thoa, ut apud Hesiodum : ea autem Thoan peperit filium.

LXXVII.

Et Agamemno et Menelaus Hesiodo Æschylouque auctoribus e Plisthene, Atrei filio natū esse habentur, Homero autem omnibusque veracibus ex ipso Atreo. — Atrei enim et Æropæ secundum hos liberi Agamemno, Menelaus et Anaxibia, Pyladæ mater, erant. Hesiodus Æschylusque et alii nonnulli Atrei et Æropes filium Plisthenem faciunt; hujus et Cleollæ, Diantis filiæ, liberos Agamemnonem Menelaumque et Anaxibiam esse volunt. Plisthene vero præmature mortuo Atridas ab Atreo avo educatos esse multū existimant.

Agamemno secundum Homerum Atrei, filii Pelopis, filius est ex matre Ærope, secundum Hesiodum Plisthenis, genero Mycenensis.

LXXVIII.

Eurygyæ certamen.] Melesagoras Androgeon, Minois filium, Eurygyen vocatum esse ait, cui funebre certamen celebrari Athenis, in Ceramicō. Hesiodus etiam :

Eurygyes autem adhuc puer Athenarum sacrarum.

LXXIX. 82. (D. 45.)

Ammonius v. Ὁρθρος· καὶ Ἡσίοδος, τελευτήσαι τινα
πρωτὶ μάλ' ἤθεον.

LXXX. 83. (D. 79. L. 22.)

Suidas et Zonaras in Ἐπιάλτῃν. Ὁμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ
οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φτὸν ἄνδρα Ἐπιάλτῃν, καὶ
βιγοπύρετον λεγόμενον.

LXXXI. 84. (D. 80. L. 102.)

Schol. Eurip. Alcest. I. ἡ διὰ στόματος καὶ δημῶδης ἱστο-
ρία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστίν,
ἥ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. Οὕτω δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος.

LXXXII. 85. (D. 31. L. 37.)

Schol. Pindari Nem. IV, 95. memorata Dædali et Acasti
historia, ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίο-
δος, λέγων οὕτως.

ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυθείης
ὥς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσχωοῖσι δαμείῃ.

LXXXIII. 86. (D. 32. L. 42.)

Schol. Pindari Nem. III, 92. οὗ δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χεί-
ρωνι ὁ Ἰάσων Ἡσίοδος φησιν·

Αἴσων, δς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
δν Χείρων ἐθρεψ' ἐνὶ Πηλῳ ὕληεντι.

LXXXIV. 87.

Plut. Thes. c. 16. Καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διέτελει κακῶς ἀκούων

καὶ λοιδορούμενος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Καὶ οὕτε Ἡσίοδος
αὐτὸν ὤνησε, βασιλεύτατον — προσαγορεύσας.

LXXXV. 88. (D. 51. L. 83.)

Plutarchus Thes. c. 20. ἀπολειφθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδην, τοῦ
Θησέως ἐρῶντος ἐτέρας·

δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἰγλῆς.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φη-
σιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς.

LXXXVI. 89. (D. 51. L. 83.)

Athenæus XIII. p. 557. Ἡσίοδος δὲ φησι Θησέα νομίμας
γῆμαι καὶ Ἰππην καὶ Αἰγλῆν, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδην
δρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ.

LXXXVII.

Schol. Pind. Pyth. III. 14. (Coll. Pausan. II. 26,7) :

ἦ δ' ἔτακ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Φοῖβω ὑποδμηθεῖσα, εὐπλόκαμον τ' Ἐρῳπιν.

καὶ περὶ Ἀρσινόης ὁμοίως.

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ
τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Idem ibid. — Apud Gættl. 90. (D. 29. L. 98.)

[τῶν μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἡγαθέην, καὶ ῥ' ἔρρασεν ἔργ' αἰδῆλα
Φοῖβω ἀκερσεκόμη, δτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαιο διογνήτοιο θύγατρα.]

LXXXVIII. 91. (D. 30.)

Schol. Pindari ad Ol. X, 46. τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ
Φυκτεὸν ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω·
τὴν Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, δζος Ἀρῆος,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

LXXIX.

Orthrus.] Hesiodus etiam, oblitse aliquem
præmature valde juvenem.

LXXX.

Epialten Homerus Hesiodusque atque Attici dæmonem ap-
pellant, virum autem et febrem illam (βιγοπύρετον) Ephialten
per ph.

LXXXI.

Historia de Apolline apud Admetum serviente, qualis in
vulgi ore est, Euripides utitur, neque aliter Hesiodus eam
tradit.

LXXXII.

Atque ea quidem præter multos alios Hesiodus hoc modo
narrat :

Id autem ei in animo optimum videbatur consilium,
ipsum quidem retinere, occultare vero inopinato gladium
pulcrum, quem ei fabricaverat inclytus Vulcanus :
ut hunc quærens solus per Pelium altum
extemplo a Centauris montanis domaretur.

LXXXIII.

Jasonem apud Chironem esse educatum Hesiodus ait :
Æson, qui genuit filium Jasonem, pastorem populorum,
quem Chiron educabat in Pelio silvoso.

LXXXIV.

Minos enim hodieque semper male audit et increpatur in

theatris Atticis, neque Hesiodus eum adjuvit eo quod maxime
regium cognominavit.

LXXXV.

Ariadnam relictam esse Theseo allam amante :
crudelis enim eum cruciavit amor Panopeidis Æglæ.

Id enim ita ex Hesiodicis carminibus a Pisistrato sumptum esse
Hereas Megarensis ait.

LXXXVI.

Hesiodus Theseum legitimo matrimonio ait habuisse et Hip-
pen et Æglen, propter quam etiam jusjurandum, quo Ariadnæ se
obstrinxerat, violavit, ut Cecrops tradit.

LXXXVII.

Ea autem peperit in ædibus Æsculapium, ducem virorum,
Phæbo compressa, pulchricomamque Eriopidem.

Et de Arsinoe similiter :

Arsinoe autem mixta Jovis et Latonæ filio
peperit Æsculapium filium inculpatumque fortemque.

[Horum quidem igitur nuntius venit corvus sacro a convivio
Pytho in divinam, et sane indicabat facta ignota
Phæbo intonsis-comis, Ischyn duxisse Coronidein,
Hætidem, Phlegyæ e-Jove-nati filiam.]

LXXXVIII.

Urbem Phycetum nominari dicunt e Phycæo quodam, quem
Hesiodus etiam memorat his verbis :

eam Amaryncides Hippostratus, suboles Martis,
Phycetæ splendidus filius, Epeorum dux virorum.

Apollod. I, 8. Ἡσίοδος δὲ (Περιβοίαν) ἐξ Ὀλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππόνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πύργῳ τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐν τελευτῇ ἀποκτείνει.

Conf. Strab. VIII, p. 324. vid. inf. frag. CLIV.

LXXXIX. 92. (L. 60.)

Schol. Ven. II. XXIII, 683. περιζώματα γὰρ ἕως ποδῶν διήκοντα ἐφόρουσαν πρὸς τὸ μὴ εὐκόλως κλήττεσθαι, ὥστερον δὲ Ἀθηναίσι τινῶν ἀγωνιζομένων, ἄρχοντας Ἱππομένους, συνέβη ἕνα αὐτῶν πεσόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν. Διὸ καὶ οἱ τόποι ἐν οἷς ἐκτοτε ἐπονούντο γυμνάσια καλοῦνται νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνοὺς ἐσάγων ἀγωνιστάς.

Conf. Eustath. p. 1324, 16.

XC. 93. (L. 28.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42. (p. 166. Boeckh.) Ὅμηρος τάστιν Ἀστυόχην φησὶν, οὐκ Ἀστυδάμειαν — καὶ Ἡσίοδος δὲ Ἀστυδάμειαν αὐτὴν φησὶ.

XCI. 94. (D. 13. L. 9.)

Strabo. X. p. 471. Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκαταίου καὶ τῆς Φωρωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν

ἐξ ὧν οὖρεται Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο,
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμυχανοεργῶν,
Κουρητῆς τε θεοί, φιλοπαίγμονες, ὄρχηστῆρες.

XCII. 95. (D. 38. L. 85.)

Schol. Pindari Olymp. X, 83. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσι Σῆρος Ἀλιρρόβιου, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος.

ἦτοι δὲ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον υἱέας ἐσθλοῦς.

ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιρρόβιου τοῦ Περιήρου καὶ Ἀλκύνος.

XCIII. 96. (D. 40. L. 94.)

Schol. Soph. Electr. 539. Συμφωνεῖ τῷ Ἡσίοδῳ λέγοντι· ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ· ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὅζον Ἄρηος.

XCIV. 97. (D. 1. L. 1.)

Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Αἰὼν πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰδοὶ καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι δὲ Αἰὼν καὶ λήγοντες καλέουσιν.

Eustath. II. p. 1163, 61. Eudoc. p. 278.

XCV. 98. (D. L. 2.)

Αἰὼν κιθαριστὴν,

παντοίης σοφίης δεδαχότα.

Clemens Alexandr. Strom. 1. p. 330.

XCVI. 99. (D. 90. L. 76.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11. Φέλλος τὸ κύριον. Ἡσίοδος.

Φέλλον ἑὺμμελὴν τέχε τῇ (?) Μελιβοΐα.

XCVII. 100. (D. 83. L. 10.)

Apollod. II, 1. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησι.

XCVIII. 101. (D. 10. L. 11.)

Υἱεὶς ἐξ ἐγένοντο Λυκάωνος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίκετε Πελασγός.

Strabo. V. p. 221.

XCIX. 102. Addito H. 191.

Hygin. poet. astr. p. 419. Munck. Arcton Hesiodus ait esse Callisto nomine Lycaonis filiam, ejus qui in Arcadia

Hesiodus Peribram ait, ex Oleno Achaiae oppido, defloratam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem misisse ad Oeneum, qui tum procul a Graecia agebat, atque huic mandasse ut eam interficeret.

LXXXIX.

Subligacula enim ad usque pedes demissa portabant, ne tam facile vulnerarentur. Postea vero, Hippomene archonte, Athenis accidit, ut certantium unus, quum subligaculo impeditus cecidisset, animam expiraret. Hinc lex lata est, ut nudi certarent, sicut hodieque. Propterea loca ea, in quibus ex illo tempore certamina instituebantur, gymnasia vocantur. Hesiodus igitur recentior est, quippe qui certantes introducat nudos.

XC.

Eandem, quam Hesiodus Astydamiā vocat, Homerus Astyoche appellat.

XCI.

Hesiodus quidem Hecatai et filiae Phoronē quinque fuisse filias ait,

ex quibus montanae Nymphae, deae, ortae sunt, et genus nequam Satyrorum et indocilium-laboris, Curetesque dii, ludorum-amantes, saltatores.

XCII.

Nonnulli scribunt Σῆρος Ἀλιρρόβιου (Serus Halirrhothii), quem Hesiodus memorat:

sane is quidem Serum et Alazygum filios egregios.

Serus enim Halirrhothii, filii Perieris, et Alcyones filius erat.

XCIII.

Consentit Hesiodo, qui dicit:

Ea peperit Hermionem hasta-inclyto Menelao:
minimum-natu autem peperit Nicostratum, subolem Martis.

XCIV.

Urania igitur peperit Linum valde-amabilem filium, quem sane quotquot mortales sunt cantores et fidicines omnes quidem lugent in conviviisque chorisque, incipientes vero Linum et desinentes vocant.

XCV.

Linum fidicinem,
omnigenae sapientiae peritum.

XCVI.

Phellus, nomen proprium. Hesiodus:
Phellum bene-hastatum peperit Meliboeae.

XCVII.

Hesiodus Pelasgum indigenam fuisse ait.

XCVIII.

Filii sex erant Lycaonis deo-similis,
quem omnem genuerat Pelasgus.

XCIX.

Harum Arctorum alteram, eamque majorem, quam Aratus Helicen paulo post appellat, Hesiodus Lycaonis ait fuisse filiam.

regnavit : eamque studio venationis inductam ad Dianam se applicuisse : a qua non mediocriter esse dilectam propter utriusque consimilem naturam. Postea autem ab Jove compressam veritatem Dianæ suum dicere eventum, quod diutius celare non potuit ; nam jam utero ingravescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defessum quum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virginitatem : cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit pœnam : erepta enim facie virginali in ursæ speciem est conversa, quæ Græce ἀρκτος appellatur. In ea figura corporis Arcada procreavit.

Schol. Arat. 27. Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἀρκτων τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκην, Ἡσίοδος φησι Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι· φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς, καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν, ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν· καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὖσαν, τὸν κληθέντα Ἀρκαδά· οὖσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δὲ τινα δοῖται εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην· τῶν Ἀρκαδῶν δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξείλετο, καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἔθηκεν, Ἀρκτον αὐτὴν ὀνομάσας, διὰ τὸ σύμπτωμα.

C. 103. (D. 7. L. 73.)

Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐζωνος Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτῃ κούρῃ Νηληϊάδαο,
Περσέπολιν, μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Eustath. Od. p. 1796.

CI. 104. (D. 89.)

Schol. Ambr. (col. Schol. min.) Hom. Od. IV, 231. Διαφέρει ὁ Παίηων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ·

εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπέκ θανάτοιο σάώσει
ἢ αὐτὸς Παίων, δς πάντα τε φάρμακα οἶδεν.

Conf. Eustath. p. 1494. v. 11.

Eam in Arcadia habitantem Dianæ in montibus feras venantis sociam esse factam. Stupratam vero a Jove et, quum jam paritura esset, a Diana in balneo conspectam atque in ursam ab irata dea commutatam filium peperisse Arcadem. Versantem deinde in montibus eam a pastoribus venantibus captam Lycaonique redditam esse cum parvulo. Hanc aliquanto post Lycæum, inaccessum Jovis delubrum, ingressam, nesciam legis, ab ipso filio esse propulsam. Quam quum Arcades secundum hanc, quam dixi, legem interfecuri essent, Jupiter amoris memor surripuit, eamque inter astra collocatam Arcium propter eventum illum nominavit.

C.

Telemacho igitur peperit bene-cincta Polycaste,
Nestoris minina-natu filia Nelidæ,
Persepolin, mista ob auream Venerem.

CI.

Pæon ab Apolline differt, ut Hesiodus etiam testatur : nisi Apollo Phorbus a morte servabit aut ipse Pæon, qui omnia medicamina novit.

CII. 105. (D. 77. L. 34.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181. Ἡσίοδος Ναῖδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

CIII. 106. (D. 50.)

Plutarch. de Oracul. defectu. 11. T. II. p. 415. C. Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἰεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λαχέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν γηρύνων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
τρεῖς δ' ἑλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται. Αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
νύμφαι εὐπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Cf. Auson. Idyll. XVIII. Plin. H. N. VII, 48. Etym. M. p. 13, 36. Schol. ad Aristoph. Av. 610. Tzetz. Exeg. p. 149. Adde Plutarch. Gryll. p. 989. A. Tzetz. ad Lycophr. V. 797.

Huc pertinere videtur Hesiodi ἐκπύρωσις (conflagratio) ap. Plut. de def. or. 11. 12.

CIV. 107.

Hygin. fab. 154. Phaëthon Hesiodi. Phaëthon Clymenis Solis filii et Meropes nymphæ filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic amnis a Græcis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deslent fratris, in arbores sunt populos versæ. Harum lacrimæ, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratæ : Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phœbe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem rex Liguriæ, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit. Cf. Lactant. Pl. narr. fab. II, 111. V Pausan. Attic. 3. Cf. fragm. CLXII.

CV. (H. 189. L. 95.)

Pausan. I, 43, 1. Ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφίγείαν λόγον ὑπὸ Ἀρκαδῶν λεγόμενον, οἷδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφίγείαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνῶμῃ δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

CII.

Hesiodus Naidem Chironi nupsisse ait.

CIII.

Hesiodus certis temporis conversionibus mortem genis obtingere censet : dicit enim sub Naidis persona, tempore animæ circumscripto :

novem sane vivit ætates garrula cornix
hominum senum ; cervus vero etiam quatuor-cornices æquat :
trium autem cervorum cervus ætatem attingit : sed phœnix
novem cornices æquat, decem vero nos phœniceas
nymphæ cincinnatæ, filiæ Jovis ægida-tenentis.

CV.

Ego vero etiam, quam longe secus de Iphigenia Arcades narrant, historiam audivi, neque ignoro Hesiodum in catalogo mulierum Iphigeniam non cæsam cecinisse, sed Dianæ voluntate Hecaten factam.

CVI. (L. 86.)

Pausan. II, 2, 3. Πεποιήται δὲ ἐν μεγάλας Ἡοίας, Οἰβά-
λου θυγατέρα εἶναι Πειρήνην.

CVII. (L. 137.)

Pausan. — II, 16, 3. Ταύτην (Μυκλήνην) εἶναι θυγατέρα Ἰνά-
χου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνες κα-
λοῦσιν Ἡοίας μεγάλας ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα
τῇ πόλει φασίν.

CVIII. (L. 92.)

Pausan. III, 24, 7. Καὶ οἱ μὲν οὖν Ἑλένης μνηστήρων Ἀχιλ-
λεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκ-
μήριον, οὐκ αἰτῆσαι Ἑλένην αὐτόν.

CIX. (L. 117.)

Pausan. IV, 2, 1. Ἀλλὰ Ὑλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ
Εὐαίχημ συνοικῆσαι Πολυκίονα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς
μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσήνης ἀνδρα καὶ τὰ ἐς
αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται σφισιν.

CX. (L. 132.)

Pausan. VI, 21, 7. Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ
τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλκίθους ὁ Παρθάνορος, δεύτερος
οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι· μετὰ δὲ Ἀλκίθου Εὐρύαλος καὶ Εὐρύ-
μαχος τε καὶ Κρόταλος.

CXI. (L. 87.)

Pausan. X, 31, 2. Αἱ δὲ Ἡοίαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς
ὠμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ αὐταὶ φασιν αἱ ποιή-
σεις ἀμύνει Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Με-
λέατρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

CXII. (H. 190. L. 103.)

Antonin. Liber. Cap. 23 (de Batto), cuius in summario
legitur : ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτεροιομένων α', καὶ Ἡσίοδος ἐν
μεγάλας Ἡοίας, κ. τ. λ.

CXIII. (L. 79.)

Eustath. pg. 13. Ἦν δὲ, φασί, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος,
ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ.

CXIV. (H. 173. L. 55.)

Harpocration et Suidas : Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας λέγοι ἂν τοὺς
ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῇ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας, καὶ
τοὺς ὑπὸ Ἡσίοδου ἐν τρίτῳ Καταλόγῳ Κατουδαίους ὀνομαζο-
μένους. Conf. Photius : ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας.

CXV. (L. 115.)

Schol. Pind. Isthm. V, 53. Εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων
Ἡοιῶν ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιγενομένου ὁ Ἡρακλῆς
τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος, καὶ οὗτος
ὀδιόπομπος αἰετὸς, ἀρ' οὐ τὴν προσωνομίαν ἔλαβεν Αἶας.

CXVI. (H. 187. L. 107.)

Schol. Apollon. I, 118. Ἐν δὲ ταῖς καλούμεναις μεγάλας
Ἡοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι
ἀποδημῶν κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ· θύοντος δ' ἐκείνου βοῦν
δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάτου θεράποντα.
Χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνει τὸν δράκοντα. Ἀναιρεθεὶς
δὲ ἐτάφη ὑπὸ Μελάμποδος. Τὰ δὲ ἔκγονα αὐτοῦ ἐκτραφέντα,
καὶ περιλείχοντα τὰ ὦτα τοῦ Μελάμποδος, ἐνέπνευσαν αὐτῷ
τὴν μαντικὴν. Φωραθέντα δ' ἐπὶ κλωπεῖα τῶν βοῶν Ἰφίκλου
τοῦ Φυλάκου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπουν,
ἐπειδὴ τὸ στέγος ἔμελλεν ὅσον οὕτω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, κα-
τανενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς, ἐν δεσμωτηρίῳ κατεχόμενον, εἰπεῖν
τῇ θεραπαίνῃ τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ δὲ Ἰφίκλος, μαθὼν τὸ πρόρρημα,
αὐτὸς τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς
ἀπέλυσεν, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφίκετο κλέψαι. Conf.
Eudoc. p. 286.

MELAMPODIA.

CXVII. 108. (D. 14.)

Strabo XIV. p. 642. Λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμ-

CVI.

In magnis Eois OEball fuisse filiam Pirenen proditum est.

CVII.

Mycenen Inachi filiam Arestoris uxorem fuisse, illa, quæ a
Græcis magnæ Eosæ vocantur, carmina tradunt. Eam itaque
nomen etiam urbi dedisse alunt.

CVIII.

Nam quod in catalogo mulierum inter Helenæ procos Achilles
non numeratur, id argumento esse nequit, Helenam ab eo non
esse petitam.

CIX.

Sed filiam Hylli, Herculis filii, Euæchmen cum Polycaone
Butæ filio nuptam fuisse quamquam in magnis Eois legi scio,
eam tamen et Messenes virum et Messenen ipsam silentio
prætereant.

CX.

Occisi sunt ab OEnomao, sicut in carminibus, quæ magnæ
Eosæ vocantur, legitur, primus post Marmacem Alcathous Par-
thaonis filius, deinde Euryalus Eurymachusque et Crotalus.

CXI.

Eosæ, quas vocant, et Minyas in idem consentiunt: utrumque
enim carmen ab Apolline Curetas adjuutos esse tradit contra
Ætolos occisumque Meleagrum ab Apolline.

CXII.

Narrant Nicander libro primo de immutatis et Hesiodus in
magnis Eois.

CXIII.

Buten Neptuni filium esse ait, sicut Hesiodus in Catalogo.

CXIV.

Sub terra habitantes forsitan appellaverit, quos Scylax in
Periplo Troglodytas vocat, qui iidem ab Hesiodo in catalo-
gi tertio libro Catudæ nominantur.

CXV.

Quæ narratio e magnis Eois desumpta est. Ibi enim mentio
est de Hercule a Telamone hospitaliter excepto indutaque pelle
preces faciente et de aquila illa itineris duce, quæ Ajaci no-
men dedit.

CXVI.

In magnis, quas vocant, Eois, Melampus Apollini amicus
apud Polyphaten peregrinatus esse traditur. Quo immolante
bovem draco prorepens Polyphatæ famulum devoravit. Dra-
conem a rege interfectum Melampus sepelivit ejusque sobolem
nutrivit. Quæ Melampodis aures circumlambens vaticinandi
artem ipsi insinuavit. Is deinde comprehensus in furto boum
Iphicli, filii Phylaci, et in vincula coniectus quum tectum
domus brevi collapsurum divinatione intellexisset, cum Iphi-
cli ancilla in carcere communicavit. Quo vaticinio accepto
Iphiclus periculum effugit et timore affectus Melampodi liber-
tatem restituit bovesque, quos furaturus venerat, insuper
dedit.

MELAMPODIA.

CXVII.

Calchas vates cum Amphilocho Amphiarai filio a Troia re

φιλόχου τοῦ Ἀμφιάρου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ
δεῦρο ἀφικέσθαι· περιτυχὼν δ' ἑαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ
τὴν Κλάρων, Μόψῳ τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ
λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν
μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψῳ τὸν Κάλχαντα·

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν, ἐρινεὸς οὗτος· δλύνθους
οὐς δὲ ἔχει, μικρὸς περ ἑὼν, εἴποισ ἂν ἀριθμόν;

τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·

Μύριοι εἰσιν ἀριθμὸν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.

Ὡς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρου·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

CXVIII. 109. (D. 46.)

Athenæus II. p. 40. F. Οὐ χαίρει τῷ πόματι ἐκ πρώτης ἐθι-
σθεὶς ἀνατροφῆς ὕδροποτεῖν.

Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖν
τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Ἡσίοδος ἐν Μελαμποδίᾳ φησὶ.

CXIX. 110. (D. 55.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 751. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Με-
λάμποδος ποιεῖ·

ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές·
καὶ τὰ ἐξῆς, παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

CXX. 111. (D. 56.)

Tzetzes ad Lycophron. 682. Τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ
φασιν αὐτὸν ἔ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'· ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν,
καὶ κατώτερον Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὥς φησι καὶ ἡ τῆς

Μελαμποδίας ποίησις, παρεισάγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴθ' ἤσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
ὠφειλες δοῦναι καὶ μήδεα ἰδμεναι ἴσα
θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἑπτὰ μ' ἐπὶ ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Cf. Tzet. Exeg. II. p. 149.

CXXI. 112. (D. 56.)

Ibidem paulo post : Περὶ δὲ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τει-
ρεσίου ἕνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας
ποίησις, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησὶν.

Οἶην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
τὰς δέκα δ' ἐμπύμπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Conf. Apollod. III, 6.

CXXII. 113. (D. 42.)

Athenæus XI. p. 498. A. Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμ-
ποδίας σὺν τῷ π σκύφρον λέγει.

* τῷ δὲ Μάρης θοδὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφρον φέρε, δῶκε δ' ἀνακτι.

Καὶ πάλιν·

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοδὸς αἴνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
σκύφρον ἔχων ἐτέρῃ, ἐτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰέρας,
ἔσταιχεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμῳέσσιν ἔειπεν.

Cf. Eustath. p. 900, 17, 1775, 17.

CXXIII. (H. 166.)

Athenæus XIII. p. 609. E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμ-
ποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Conf. Eu-
stath. p. 875, 52.

vertens pedibus eo venisse fertur, quumque apud Clarum ur-
bem in valem se præstantiorem incidisset, Mopsum filium
Mantus, quæ Tiresiæ filia erat, præ mœrore diem oblisce. At-
que Hesiodus quidem hoc modo fabulam exponit. Calchantem
enim Mopso hoc proposuisse ait :

admiratio me tenet in animo ; caprificus hæc, grossos[rum] ?
quos ea habeat, parva quamvis (exsistens) : dixerisne nume-
ad quod hunc respondisse :

Decies-mille sunt numero, sed mensura quidem medimnus :
unus vero superest, quem imponere non potueris.
Sic dixit : et ipsis numerus verus cognitus est mensuræ :
et tum sane Calchantem somnus mortis obtexit.

CXVIII.

Non gaudet poculo, qui a prima ætate aquam bibere ad-
suevit.

Dulce enim est in convivio et epulo florente
delectari sermonibus, postquam convivio saturati sunt.
Hesiodus ait in Melampodia.

CXIX.

Hesiodus canit de Melampode :
dulce vero etiam audire, qualia mortalibus perfecerunt
immortales, turpiumque et honestorum signum clarum,
et quæ sequuntur, quæ ad verbum expressit ex Museo poeta.

CXX.

Tiresiam dicit, quem septem ætates vixisse vult, quum alii
novem ei tribuant. Cadmo enim uatus Eteocli et Polynici su-

perstes fuit, quod Melampodia etiam testatur, quæ Tiresiam
ita loquentem introducit :

Jupiter pater, utinam minus mihi spatium vitæ
dedisses et consilia scire æqualia
mortalibus hominibus : nunc vero non me tantillum honorasti,
qui quidem me longum statuit habere spatium vitæ,
septem me vivere per ætates loquentium hominum.

CXXI.

Jovis Junonisque de concubitus voluptate altercationem a
Tiresia dijudicatam carmen etiam, quod de Melampode est,
commemorat, his verbis Tiresiæ suppeditatis :

una quidem parte decem partium delectatur vir,
omnes decem vero implet mulier oblectans animum.

CXXII.

Hesiodus in secundo libro Melampodiæ scypphum dicit, in-
serta litera p :

huic vero Mares velox nuntius venit per ædes,
impletum autem argenteum scypphum ferebat dabatque regi.

Et iterum :

et tunc vates quidem vinculum bovis capessivit manibus,
Iphiclus autem ad dorsum instabat et : huic vero a tergo
scypphum tenens altera manu, altera autem sceptrum tol-
incedebat Phylacus, et inter famulos sic iocutus est. [Iens,

CXXIII.

Hesiodus in tertio Melampodiæ libro Chalcidem Eubœæ ur-
bem formosis-mulieribus-præditam vocavit.

CXXIV. 114. (D. 52.)

Clemens Alexandr. Strom. V. p. 727. Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ὧν γράρει συνάδει τοῖς προειρημένοις·

Μάντις δ' οὐδεὶς ἔστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ἔστις ἂν εἰδείη Ζητὸς νόον αἰγιόχοιο.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

CXXV. 115. (D. 33.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19. Τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσίοδος ἀντιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή·

Εὖ νῦν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι
φράζεσθαι· πρῶτον μὲν δὲ εἰς δόμον εἰσαφίκηται
ἔρδῃν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰγιγενέτησι.

CXXVI. 116. (D. 65.)

Harpocratio : Ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' αὐτοκλήους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. Παροιμία τις ἔστιν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσιν·

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

CXXVII. 117. (D. 87.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St. Οὐδ' ἄστειον αὐτοῖς.

Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

Suidas v. Δῶρα κ. τ. λ. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἰονται τὸν στίχον.

CXXVIII. 118. (D. 62.)

Scholias Theocriti XI, 75. Ἡσίοδος·

Νήπιος δὲ τὰ [χ'] ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει.

Conf. Plutarch. II. p. 505. D.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX. 119. (D. 67.)

Origenes c. Celsum IV. p. 216. ed. Spencer. Ὡς τε κατ' ἀρχὰς ἐπιμύζιαν γεγονέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἀπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητὴς ἐννοῶν εἶπε·

ἔξυαι γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν, ἔξυοι δὲ θόωκοι
ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Cf. Schol. ad Arat. v. 102.

CXXX. 120.

Diogen. L. VIII, 1, 26. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν)· ὡς δὲ Θεόφραστος Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.

CXXXI. 121. (D. 16. L. 45.)

Strabo VII. p. 302. Ἡσίοδον δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἀγεσθαι

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπῆναις οἰκί' ἐχόντων.

CXXXII. 122. (D. 17. L. 46.)

Strabo VII. p. 300. Πῶς οὖν ἡγνέει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητὴς, Ἰππημολογούς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων;

CXXIV.

Sed Hesiodus etiam cum illis, quæ diximus, consentit in illo :
vates autem nullus est terrestrium hominum,
qui novit Jovis mentem ægida-tenentis.

CHIRONIS INSTITUTIONES.

CXXV.

Chironis præcepta Hesiodo attribuuntur, quorum exordium hoc est :

Bene nunc mihi hæc omnia in mente prudenti
indicato ; primum quidem quum in ædes veneris
facturus sacra pulcra diis sempiternis.

CXXVI.

Facta juvenum : id Hyperides etiam in oratione contra Autoclem Hesiodi esse ait : est enim proverbium quoddam ab Aristophane quoque grammatico literis mandatum :

Facta juvenum, consilia vero mediorum (virorum), preces
autem senum.

CXXVII.

Neque canendum ipsis :
dona deos movent, dona venerandos reges.

Dona deos etc. Hesiodeum esse existimant versus.

CXXVIII.

Hesiodus :

Stultus, qui certa linquens incerta sequitur.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX.

Ita, ut initio natura divina hominibus admixta fuisset ; quibus bene perspectis Ascræus poeta cecinit :

communia enim tunc convivia erant, communes autem sedes] immortalibus Diis mortalibusque hominibus.

CXXX.

At cælum quidem mundum, terramque rotundam primus vocavit Pythagoras, Theophrasto vero teste Parmenides, Zenoneque Hesiodus.

CXXXI.

Hesiodus in periodo, quam vocant, terræ Phineum dicit ab Harpyiis propulsum esse
Lactivororum in terram, in-plaustris domicilia habentium.

CXXXII.

Quomodo igitur Homerus Scythas ignorabat, qui Equimulgos et Lactivoros quosdam nominat? Hos enim ea tempestate Equi-

Ἵτι γὰρ οἱ τότε τοὺτους Ἰππημολογούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθεισὶν ἔπεσιν

Αἰθίοπας Αἰγυῖας τε ἰδὲ Σχύθας ἱππημολογούς.

CXXXIII. 123 (L. 53.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793. Περὶ γρυπῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἑτερατεύσατο

CXXXIV. 124. (D. 18. 39.)

Strabo VII. p. 475.

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἤκεν.

CXXXV. 125.

Stephan. Byz. v. Αἰγαῖον πέλαγος. Ἔστι καὶ αἰγαῖον πεδῖον, συνάπτον τῇ Κίρρῳ, ὡς Ἡσίοδος. Λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

CXXXVI. 127. (L. 65.)

Strabo I. p. 23. Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύος πλάνης, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγίνηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἴτνης καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσας νησιῦ καὶ Τυρρήνων.

CXXXVII. 128. (D. 27. L. 67.)

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892. ἠκολούθησεν Ἡσίοδῳ οὗτος ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων

νῆσον ἐς ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

CXXXVIII. 164.

Eustath. pag. 1710. 39. ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. Conf. Schol. Ambr. Od. XII, 168.

CXXXIX. 129. (L. 54.)

Herodot. IV, 32. ἀλλ' Ἡσίοδῳ μὲν ἔστι περὶ Ὑπερβορείων εἰρημένα.

CXL. 131.

Schol. Ven. II. 1, 246. Σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν διτὴν Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ Ποιητής, Ἡσίοδος δέ.

CXLI. 153 (D. 6. L. 125.)

Eustath. p. 275.

ὅς τε Αἰλαίηθεν προχέει καλλίβροον ὕδωρ.

Conf. Schol. Ven. II. II, 522. (Cat. 29.)

CXLII. 132. (D. 15. L. 124.)

Strabo IX. p. 424. Ἡσίοδος δ' ἐπιπλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ (Κηφισοῦ) λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίας σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς.

ὅς παρὰ Πανοπίδα — Γλήχωνα τ' ἐρυμνήν,

καί τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένους εἴσι, δράκων ὡς.

Conf. Theo ad Arati Phaenon. 45.

CXLIII. 133. (D. 76. L. 126.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum. Κηφισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔθυσεν, ὡς φησὶν Ἡσίοδος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισὸς ῥεῖ.

CXLIV. 134. (D. 66. L. 121.)

Apollonius Dyscolus de Pronominibus, p. 106. A. Bekk. Τῇ τινὶ σύζυγος ἢ ἱν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·

ἱν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57. Τὸν Ἐνδυμῖωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκῃς παιῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληγοτά ὄψων, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι.

mulgos fuisse appellatos, Hesiodus quoque testatur in illis, qui ab Eratosthene laudantur, versibus:

Æthiopes Liguresque atque Scythas equimulgos.

CXXXIII.

De gryphis primus Hesiodus portenta retulit.

CXXXIV.

Ad Dodonam fagumque, Pelasgorum sedem, venerat.

CXXXV.

Ægæum pelagus. Est etiam Ægæus campus, qui adhærēt Cīrrhæ, ut Hesiodus ait. Dicitur autem sic παρὰ αἰγὰ i. e. a capra aliquando huc ex monte circa Pythium portata, unde campus Ægæus vocatus.

CXXXVI.

Eratosthenes Hesiodum conjicit, quum Ulixem errantem in Siciliam Italiamque venisse audivisset eique opinioni fidem adhibuisset, non eorum modo fecisse mentionem, quæ ab Homero referuntur, sed Ætnæ etiam et Ortygiæ, parvæ insulæ ante Syracusas sitæ, et Tyrrhenorum.

CXXXVII.

Secutus est Hesiodum, qui Sirenium insulam ita appellat: Insulam in floridam, ubi iis dedit Saturnius.

CXXXVIII.

Sic, inde hauriens, Hesiodus a Sirenibus ventos etiam delectari finxit.

CXXXIX.

At Hesiodus quidem de Hyperboreis locutus est.

CXL.

Annotatum est a quibusdam, Peloponnesum Hesiodo notam fuisse totam, nondum tamen Homero.

CXLI.

Qui ex-Lilæa profundit pulcre-fluentem aquam.

CXLII.

Hesiodus de Cephisso amne ejusque alveo copiose scribit, quomodo per totam Phocidem oblique fluat et anguis instat: qui præter Panopidem — Glechonemque munitam atque per Orchomenum circumvolutus it, anguis sicut.

CXLIII.

Cephissus amnis Orchomeni, ubi Gratiæ etiam coluntur: his enim primus Eteoclus, Cephissi fluvii filius, sacra fecit, uti Hesiodus ait. Cephissus vero per Orchomenum fluit.

CXLIV.

Pronomini tñ cognatum est pronomen ἱν, sublata litera τ. Hesiodus:

sibi autem ipsi mortis dispensator.

Endymionem Hesiodus Aethlii, filii Jovis, filium esse et Calycæ dicit; cui a Jove dono datum fuisse, ut ipse sibi mortem destinaret, quando obire vellet.

CXLV. 135. (D. 63.)

Schol. Nicandr. Ther. 452. κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τι-
βασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος·

χρὴ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

CXLVI. 136. (D. 64. L. 90.)

Schol. Euripid. Orest. 249. Στησίχορος φησιν, ὡς θύων τοῖς
θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάβετο. Ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα
ἀγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέ-
ρας ἐποίησεν. — Καὶ Ἡσίοδος·

τῇσιν δὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ἡγάσθη προσιδουῖσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.

CXLVII. 137.

Schol. Apoll. IV, 1396. Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν· τοῦ-
τον δὲ Πείσανδρος ὑπείληφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος
δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν.

CXLVIII. 139. (D. 82. L. 80.)

Ælianus V. H. XII, 20. Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην
ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν· τὴν δὲ χελι-
δὸνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι
τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ
ἀέσημον.

CXLIX. 140. (D. 101. L. 5.)

Schol. Venet. ad Iliad. XII, 292 : Εὐρώπην τὴν Φοίνικος
Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἀνθὴ ἀναλέγου-
σαν ἤρασθη, καὶ κατελθὼν ἥλλαξεν αὐτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ
τοῦ στόματος χρόκον ἔπνει. Οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας
ἐβάστασε, καὶ διαπορθεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἰθ' οὕ-
τως συνώκησεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. Γενομένη
δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ

CXLV.

Κτίλα de suavis mitibusque dicit etiam Hesiodus :
oportet te patri mitem esse.

CXLVI.

Stesichorus Tyndareum Diis sacrificantem Veneris oblitum
fuisse ait. Qua de causa irata dea ejus filias bis et ter nuptas
et relictas a maritis esse voluit. — Etiam Hesiodus :

iis autem amans-risum Venus
irata-est intuita, malam vero ipsis injecit famam.

CXLVII.

Dracontem Ladonem vocant. Hunc Pisander e terra natum
existimavit, Hesiodus ex Typhone ait.

CXLVIII.

Hesiodus dicit lusciniā solam ex avibus somnum negli-
gere semperque vigilare, hirundinem vero etsi non in perpetuum
vigilantem, dimidium tamen somni amisisse. Has autem
pœnas luunt propter facinus in Thracia perpetratum, cœnam
illam impiam.

CXLIX

Europam, Phœnicis filiam, quum Jupiter in prato aliquo
inter puellas vidisset flores carpentem, amore exarsit : cœlo
relicto taurique accepta forma Europam croci odore, quem
ex ore edebat, deceptam in tergum sustulit atque in Cretam
insulam trajecit. Ibi postquam cum ipsa concubuit, Asterioni,
Cretensium regi, connubio eam junxit. Quæ gravida facta

Ῥαδάμανθον. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσίοδου καὶ Βακχυλίδου. Conf.
Schol. Victor. ibid. et Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28.

CL. 141. (D. 54.)

Clemens Alexandr. Strom. I. p. 337. Ἡσίοδος·

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
θέσπιον, αὐδῆεντα.

Εὐχορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει· δεινὸν δὲ
τὸν αὐδῆεντα· καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον, καὶ φιλόσοφον, καὶ τῆς
ἀληθείας ἐπιστήμονα.

CLI. 143. (D. 24. L. 49.)

Schol. Apollon. Rhod. II, 297. Ὅτι δὲ ἤϋξαντο οἱ περὶ Ζή-
την τῷ Διὶ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

ἔνθ' οἷγ' εὐχέσθην Αἰνιγῶ ὕψιμ' ἐδοντι.

Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνισίου Διὸς
ιερόν ἐστιν. — Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς
περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν.

CLII. 147.

Schol. Apoll. II, 296. Οἱ δὲ στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλη-
σθαι, καθὼ ἐπιστραφέντες αὐτόθι εὗξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν
τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον
οὐ κτείνονται.

CLIII. 144. (D. 25. L. 70.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 757. Διαφέρει πλήμνη καὶ πλή-
σμη. Ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἡ δὲ
πλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ. Διόπερ παρ' Ἡσίοδου
οὕτως ἀναγνωστέον·

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διυπετέος ποταμοῖο
καὶ οὐχ' ὥς τινες, ἐν πλήμνησι.

tres filios peperit, Minoem, Sarpedonem, Rhadamanthum
Hæc historia apud Hesiodum et Bacchyliden legitur.

CL.

Hesiodus :

Musarum, quæ hominem multa-loquentem reddunt,
divinum, vocalem.

In verbis enim copiosum dicit multa-loquentem, disertum vero
vocalem, et divinum eum, qui peritus est et philosophus et
veri gnarus.

CLI.

Zeten fratremque revertentes Jovem implorasse Hesiodus
etiam dicit :

Ibi illi precati sunt Æneum alte-regnantem.

Ænus enim mons Cephallenæ est, ubi Jupiter Æneus tem-
plum habet. — Apollonius igitur, qui illos reverti jussisset,
Iridem, Hesiodus Mercurium fuisse tradit.

CLII.

Strophades eas insulas vocatas esse ferunt, quia Zetes et Ca-
lais inde revertentes Jovem implorassent, ut Harpyias ibi re-
tineret. Et Hesiodo quidem Antimachoque et Apollonio testibus
non interdicuntur.

CLIII.

Πλήμνην et πλήσμη inter se differunt. Illa enim vox rotæ
modiolium, contra hæc tumescentem fluvii aquam significat.
Quare apud Hesiodum legendum :

αὐτὸς δ' ἐν etc. (ipse vero in fluctibus e-Jove-cadentis fluminis),
at non, uti nonnulli legunt, ἐν πλήμνησι.

CLIV. 145. (D. 26.)

Schol. Apollon. Rh. I, 466. Ἡσίοδος δὲ φησι λαροῖς ποσί, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν. Etym. M. p. 557. 8 :

βαίνου (?) λαροῖς ποσί.

CLV. 148.

Plin. H. N. VII, 16. Ferrum Hesiodus in Creta eos [temperasse dicit], qui vocati sunt Dactyli Idaei.

CLVI. 149. (D. 12. 30. L. 26.)

Strabo VIII. p. 324. Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος
ᾧ κε δ' Ὀλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρείος Πείροιο —

μεταγέρουσι τινες πόροι, οὐκ εἴδω. V. Stephanum Byz. v. Ὀλενος. — Conf. frag. LXXXVIII.

CLVII. 150. (D. 69.)

Anonymus apud Aristot. Eth. N. V. 5.

Εἶχε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67. b. Ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσιόδου.

CLVIII. 151. (D. 74.)

Schol. Ven. II. XXI, 528. Τρῶες ἀπαρ κλονέοντο πεφυζότες] ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησι. Conf. tamen schol. Vict. ibid.

CLIX. 152 (D. 53.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 716.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὐτις ἐρήρισταί κράτος ἄλλος.

CLX. 154. (D. 72.)

Schol. Ven. II. XIV. 119. Καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν
ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κήρυξ (?)

ἀντὶ τοῦ ἱππικός.

CLXI. 155. (D. 8. L. 23.)

Φυλέα — φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Eustath. ad Il. p. 125. Cf. idem, p. 126, 10. 797, 45.

CLXII. 156. (D. 2.)

Schol. Ambr. Od. XI, 325. Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ὑπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκιω τῷ Δηῖωνος Ἰφίκλον τίκτει ποδώκεα παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταχύων διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κουφότητα [μὴ] περικλᾶν τοὺς ἀθέρας· ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασιν Ἥλιω, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδω. Conf. frag. CIV.

Eustath. ad Iliad. p. 245. Περὶ οὗ (Ἰφίκλου) Ἡσίοδος, ὅτι ταχύτητι διήνεγκεν, οὐκ ὤκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν·

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκει πόδεσσι
... καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν.

Conf. Eustath. p. 1206, 8. 1689, 2. Schol. min. ad Od. XI, 325. Schol. Ven. ad Il. XX, 227. Schol. ad Apollon. I, 45.

CLXIII. 157. (D. 48. L. 63.)

Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valesii p. 445. (coll. Suida v. Ἀλκή.) Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν ὥσπερ καὶ Ἡσιόδός φησιν ἐν τούτοις·

Ἄλκην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδασι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδασι, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρεΐδῃσι.

CLXIV. 158. (D. 49. L. 62.)

Polybius V. 2. Οἷους Ἡσίοδος παρειάγει τοὺς
Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἥτε δαιτί.

Cf. Suidas in δαΐτας.

CLIV.

Hesiodus λαροῖς ποσί (suavibus pedibus) dicit pro gratis videnti.

CLVI.

Hesiodo dicente :

habitabat autem Oleniam rupem fluvii ad ripas
pulcre-fluentis Piri —

nonnulli πόροι scribant minus recte.

CLVII.

Utinam patiat quæ perpetravit, poenæque justa fiat!

Versus hic ex Hesiodicis est.

CLVIII.

Troes statim turbabantur fugati.] Hinc ἀφύζαν leonem Hesiodus vocat.

CLIX.

Ipse enim omnium rex et dominus est,
immortaliumque cum-eo nemo certat de-potentia alius.

CLX.

Quod eodem modo Hesiodus etiam intelligit :
videns autem equorum-agitator præco
pro ἱππικός (eques).

CLXI.

Phyleum — amicum beatissimis diis.

CLXII.

Clymene, filia Minyæ, qui Neptuni et Euryanassæ, Hyperphantis filiæ, erat filius, cum Phylaco Deionis filio nupta Iphiclum parit celeripedem. Hunc dicit propter pedum præstantiam ventos comitari tantaque esse levitate, ut per spicas incedens aristas non rumpat. Nonnulli hanc ipsam Clymenen cum Sole prius concubuisse dicunt et Phaethontem ex ea esse natum. Hæc historia apud Hesiodum est.

Iphiclum celeritate insignem fuisse Hesiodus tradidit, neque dubitavit hac de eo hyperbole uti :

Summum per spicarum fructum currebat neque rupit,
sed super acutas aristas cursitabat pedibus

... neque auferbat frugem.

CLXIII.

Amythaonidarum gens antiquitus prudentia inter Græcos excelluisse videtur, ut etiam Hesiodus ait :

Robur quidem enim dedit Olympius Æacidis,
mentem vero Amythaonidis, divitias autem præbuit Atridis.

CLXIV.

Quales Hesiodus introducti
Æacides, bello gaudentes veluti convivio.

CLXV. 159.

Clemens Alexandr. Str. V. p. 713 (800, Sylb.)
'Εβδομάτῃ δ' αὖτις λαμπρὸν φάος ἡλείοιο.

CLXVI. 160. (D. 85.)

Χαρῖτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. p. 77, 31.

CLXVII. 162.

Plinius H. N. XXII, 22. Asphodelon ab Hesiodo quidam
διμον appellari existimavere. Quod falsum arbitror. Est
enim suo nomine ἄλμον.

CLXVIII. 163. (D. 34.)

Schol. Pindar. Nem. II. 1. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέ-
ναι καὶ βράπτειν τὴν ὥδην οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλησθαι
ὅτλοι δὲ Ἡσίοδος λέγων·

ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοῖδοι
μέλομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις βράψαντες ἀοιδὴν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Ῥαψωδεῖσαι δὲ φησι πρῶτον Ἡσίοδον Νικακλῆς.
Conf. Eustath. p. 6, 14.

CLXIX. 165. (L. 81.)

Pausan. II, 6. Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθέως εἶη
Σικυῶν.

CLXX. (H. 167. L. 131.)

Etym. M. p. 60, 41. Πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσίοδου
μετὰ προσθήκης τοῦ ἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαρίδην
γὰρ φασὶ Τιτυόν.

CLXXI. (H. 168.)

Etym. M. p. 133, 34. 183, 24 Ἀπτερέως. (sine pennis).

CLXXII. (H. 169. L. 3.)

Etym. M. 215, 37. Βροτός. — Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτοῦ
τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

CLXXIII. (H. 170.)

Etym. M. p. 430, 56. Ἡμῶν ἐκ τοῦ μῶν, πλεονασμῷ
τοῦ ἡ· ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύοντα χάμαζε εἶπε διὰ τοῦ α.

CLXXIV. (H. 171.)

Etym. M. p. 796, 57. Φοῖβος — ἡ ἀπὸ Φοίβης μαμμω-
νυμικῶς, ὡς Ἡσίοδος. Conf. Schol. Iliad. I, 43. Ὁμήρου
ἐπιμερισμοὶ in Crameri anecdott. v. Φοῖβος.

CLXXV. (H. 172. L. 84.)

Harpocration in Μελίτῃ· κεκλησθαι δὲ φησι τὸν δῆμον Φι-
λόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον
Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Conf. Suid.
in Μελίτῃ.

CLXXVI. (H. 174. L. 119.)

Apollon. lex. Hom. Αἰπυτον. — Ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρ-
καδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἰπυτος αὖ τέκετο Τληπόνορα Πειρίβοόν τε.

CLXXVII. (H. 175)

Suidas in ἀγάλματα· καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἀγαλμα καλεῖ.

CLXXVIII. (H. 176.)

Diodor. Sicul. IV, 85. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητής φησι τούναν-
τιον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους, Ὀρίωνα προσχῶσαι τὸ
κατὰ τὴν Πελοπίδα κείμενον ἀκρωτήριο, καὶ τὸ τέμενος τοῦ
Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμῶμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων δια-
φερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταστῆναι
κακεὶ κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν ἐξέαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἀστροῖς
καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.

CLXXIX (H. 177. L. 100.)

Schol. Ven. (col. schol. min.) ad Iliad. IV, 195. Μαχάων
δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδης, κατὰ δὲ
τινάς Ἡπιόνης τῆς Μέροπος, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης.

CLXV.

Septimo autem die rursus nitida lux solis.

CLXVI.

Gratiarum venustatem habens.

CLXVIII.

Philochorus rhapsodos a componendo connectendoque car-
mine cognominatos esse ait. Id Hesiodus etiam demonstrat,
ubi dicit:

In Delo olim primus ego et Homerus poetae
canebamus, in novis hymnis suentes cantum,
Phaebum Apollinem aureo-ense, quem peperit Latona.

Hesiodum primum fuisse rhapsodum Nicocles ait.

CLXIX.

Hesiodus Scyionem Erechthei filium esse cecinit.

CLXX.

Fides hujus rei, quod apud Hesiodum addita littera i patro-
nymicum legitur; Ellariden enim Tityum appellat.

CLXXII.

Βροτός. Hesiodo derivante a Broto Αἰtheris et Diei filio.

CLXXIII.

Ἡμῶν. A μῶν (Inclinor), abundante littera η. Hesiodus au-
tem ἀμύοντα. Χάμαζε (se inclinantem humi) dixit per α.

CLXXIV.

Phaebus — aut a Phoebe, ut mammonymicum (nomen ab
avie nomine deductum) sit, ut Hesiodus vult.

CLXXV.

Melite. Philochorus tertio libro tribum dicit nominatam e
Melite, quae Hesiodo auctore Myrmecis, Musaeo autem teste,
Dii filia erat, filii Apollinis.

CLXXVI.

Αἰπυτον. — qui Arcadicorum heroum unus est, de quo
Hesiodus ait:

Αἰπυτος rursus genuit Tlesenorem Pirithoumque.

CLXXVII

Hesiodus etiam monile ἀγαλμα (ornamentum) vocat.

CLXXVIII.

Hesiodus autem poeta contrarium statuit: latius enim ibi
extenso mari, Orionem adjecisse Peloridis promontorium de-
lubrumque Neptuni in eo extruxisse, vario modo cultum ab
incolis: quibus rebus perfectis in Euboeam eum se contulisse
ibique habitasse, dein propter famam inter sidera caelestia nu-
meratum immortalis memoriam esse nactum.

CLXXIX.

Hic Machaon Αesculapii filius et Arsinoes, aut secundum alios
Epiiones, filiae Meropis, Hesiodo tamen auctore Xanthes.

CLXXX. (H. 178.)

Schol. Ven. et min. ad Il. XI, 155. ἄξυλον. Οἱ μὲν τὴν θρυώδῃ ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσσατο, ὡς Ἡσίοδος·

τῇλε γὰρ ἄξυλῇ κατεπόθετο χεῖλεα νηῶν.

CLXXXI. (H. 179. L. 41.)

Schol. min. et Ambros. ad Odys. XII, 68. Αἰσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων.

CLXXXII. (H. 180.)

Athenæus II, p. 49. B. Ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήρυκος γάμψ, καὶ γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἐπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Pollux VI, 83. Ἦσαν δὲ τινες πρῶται τράπεζαι, καὶ δεύτεραι, καὶ τρίται, καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἐκείντο. Καὶ ἔστι τούνομα παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἐν Τελμησσεῦσιν Ἀριστοφάνους.

CLXXXIII. (H. 181.)

Strabo VIII, p. 364. Ἡσιόδου δὲ ὅτι τὸ βριθὺ, τὸ βριαρὸν βρῖ λέγει. Conf. Eustath. pag. 295, 4.

CLXXXIV. (H. 182.)

Strabo VIII, p. 370. Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἑλλήνας λεγόμενους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνας ἐμνήστευον αὐτὰς, τὸν δὲ ὡς Πανελλήνων διζὺς ἐς Θάσον συν-ἔδραμιν.

CLXXXV. (H. 183.)

Strabo XIII, p. 588. Οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαμον.

CLXXXVI. (H. 184.)

Strabo XIV, p. 676. Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχον φησίν.

CLXXXVII. (H. 185.)

Schol. Sophocli. ad Œd. Tyr. arg. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

CLXXXVIII. (H. 186. L. 40.)

Eustath. pag. 112, ult. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενὴ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδός φησι Μενoitιον τὸν Πατρόκλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι αὐτανεψιοὺς οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. Conf. Eudoc. p. 331.

CLXXXIX. (H. 188. L. 122.)

Schol. Theocrit. XVI, 49. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν (τὸν Κύκνον) τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν διό καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

CXC. (H. 192.)

Eustath. p. 272, 18. Ὀρχομενοῦ γὰρ φασιν υἱοί· Ἀσπληδῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

CXCI. (H. 193.)

Eustath. p. 1318, 8. Ὑπερβασία, ἧς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ χρῆσις ἐν τῷ·

ὑπερβασίαι δ' ἀλεγείναι.

CXCII. (H. 194.)

Eustath. p. 6424, 6. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρά τὴν χώραν σκιδόντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

CLXXX.

Ἄξυλον alli junceam esse interpretati sunt, alli ligno abundantem; mellius vero: unde nemo lignatus est, ut Hesiodus, procul enim in-silva-incadua putrescebant labia navium.

CLXXXI.

Ex Æsone et Polymela auctore Hesiodo Jason natus est.

CLXXXII.

At Hesiodus in Ceycia nuptilis (licet enim grammaticorum pueri hoc carmen illius poetæ esse negent, mihi tamen vetustissimum videtur esse) mensas tripodas vocat.

Erant enim quædam primæ mensæ et secundæ et tertiæ, eæque tripodes, quibus adjacebant. Quod nomen apud Hesiodum est et in Telmeasibus Aristophanis.

CLXXXIII.

Ex Hesiodo, quippe qui βρῖ dicat pro gravi, valido (βριθὺ, βριαρὸν).

CLXXXIV.

Hesiodus tamen atque Archilochus Græcos cunctos Panhellenes quoque vocari jam norant, quum ille de Proetidibus loquens Panhellenes earum conjugia ambivisse dicat, hic Panhellenum æγυμνὰν Thasum concurrisse scribat.

CLXXXV.

Neque enim Hesiodus Priamum novit.

CLXXXVI.

Hesiodus in Discis Amphilochem ab Apolline interfectum esse ait.

CLXXXVII.

Neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius ququam veterum tyranni in poematis mentionem injicit.

CLXXXVIII.

Antiqua historia (id, quod notitia dignum est) Patroclum Achillis consanguineum esse tradit, teste utens Hesiodo, qui Menœtium, Patrocli patrem, Pelei esse fratrem dicat, ita ut alter alterius patruelis sit.

CLXXXIX.

Hesiodus Cycnum capite cano fuisse ait. Hinc etiam hoc nomen nactus est.

CXC.

Orchomeni enim filii dicunt: Aspledon Olymenusque et Amphidocus Deo-similis.

CXCI.

Ὑπερβασία (injuria), qua voce etiam Hesiodus usus est in illo:

injuriæ autem graves.

CXCII.

Inde haurientem Hesiodum Megara nominasse umbrosa Porphyrius testatur.

CXCIII. (H. 195.)

Porphyrus de abst. II, 18. p. 134. Καὶ τὸν Ἡσίοδον οὐκ εὐκρίτως τὸν τῶν ἀρχαίων θυσίων νόμον ἐπαινοῦντα εἰπεῖν.

ὥς κε πόλις βέζῃσι νόμος δ' ἀρχαῖος ἀριστος.

CXCIV. (H. 196. D. 78. L. 39.)

Schol. Victor. ad Iliad. XVI, 174. Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρη φησιν, Ἡσίοδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλοῦντων.

CXCv. (H. 197.)

Pollux X. 85. Τὰ δὲ κάναστρα τοῦ ποιήσαντος τοὺς Καρμέας, οὗς τινὲς Ἡσίοδον προσνέμουσι· λέγει γοῦν·

εὖ δὲ πεπανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα.

Vid. Homeri epigr. XIV. 3.

CXCVI. 47. (D. 83. L. 6.)

Apollodor. III, 14, 4. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (Ἄδωνιν) Φοῖνικας καὶ Ἀλφειβοῖας λέγει. Conf. Probus ad Virg. Ecl. X, 18.

CXCvII. (L. 7.)

Theon. progymnast. p. 34, ult. (cap. VI.) Κατὰ γὰρ Ἡσίοδον πρεσβύτερος Ἡρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἑνδεκα γενεαῖς.

CXCvIII. (L. 12.)

Stephan. Byz. Παλλάντιον πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

CXCIX. (L. 36.)

Schol. Vict. ad Il. VI, 164. ap. Valck. ad Amm. p. 242.

Συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐβελούσῃ· ἀλλ' οὐχ' ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάτου γυναικὸς κατὰ μικρὸν ἐπεξεληθίων.

CC. (L. 48.)

Strab. I, 59. Συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (νησίδες), ὡς Ἡσίοδος φησιν.

CCI. (L. 64.)

Idem, IX, 393. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρείδης ὄφει, ὃν φησιν Ἡσίοδος τραπέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ γενέσθαι αὐτῆς ἀμφίπολον.

CCII. (L. 66.)

Schol. Apollon. ad III, 311. Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσίοδον ἐπόμενος, ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν.

CCIII. (L. 69.)

Schol. Ambros. ad Odys. I, 85. Τὴν μὲν γὰρ Ὀγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἐσπέραν, τὴν δὲ Ὀγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησὶ κείσθαι.

CCIV. (L. 127.)

Palaeophat. 42, init. Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. Ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιθάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

CCV. (L. 132.)

Eudocia, p. 314. Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολλυμένων μνηστέρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ.

CXCIII.

Hesiodus etiam antiquorum sacrorum legem merito collaudans dixit :

Ut urbs sacra-faciat : lex autem antiqua optima est :

CXCIV.

Zenodotus Cleodoram eam nominat, quæ ab Hesiodo reliquias Polydora vocatur,

CXCv.

Canistra poetæ illius, qui Figulos fecit, Hesiodo a nonnullis adscriptos. Dicit enim :

Bene autem coquantur cotylæ et omnia canistra.

CXCVI.

Hesiodus Adonidem Phœnicis et Alphesiboræ filium esse dicit.

CXCvII.

Secundum Hesiodum Busiris undecim ætatibus major erat quam Hercules.

CXCvIII.

Pallantium, Arcadiæ urbs, nominata e Pallante, uno ex filiis Lycaonis, ut Hesiodus tradit.

CXCIX.

Antiqua carmina breviter significaverunt eum cum illa con-

cubuisse nolente, neque vero, ut Hesiodus, qui historiam Pelopis et mulieris Acatæ minutissime persequitur.

CC.

Reliquas etiam insulas continenti terræ adjungi, Hesiodus ait.

CCI.

Hinc etiam Cychrides serpens, quem alitum a Cychreo, Hesiodus ait, ab Eurylocho profligatum fuisse, quum insulam infestaret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administri.

CCII.

Apollonius Hesiodum secutus Circen ait in Solis curru venisse ad insulam Tyrrheniæ adjacentem.

CCIII.

Ogygiam versus occidentem, Ogygiam vero prope Cretam esse sitam Hesiodus ait.

CCIV.

De Zetho et Amphione. Quos Thebarum murum ope citharæ, ædificasse, quum alii, tum Hesiodus narrat.

CCV.

Huic numero procorum interfectorum et Hesiodus et Epimenides adsentiunt.

CCVI. (L. 133.)

Schol. Ven. ad Iliad. XIX, 116. 'Hσιόδος δὲ 'Αρτιδίαν τὴν 'Αμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

CCVII.

Id. ibid. 'Hσιόδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Πέλοπος.

CCVIII.

'Ομήρου ἐπιμερισμοί, Crameri anecd. Vol. I. p. 46. lin. 31. 'Hσιόδος δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγκροτῇ πρόκριν.

CCIX.

Ibid. p. 55. lin. 32. Σεσημείωται παρ' 'Hσιόδου τὸ εὐθύνεον, ὡς ἐνόεον, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἢ μεταβολῇ τοῦ νυ.

CCX.

Ibid. p. 148. lin. 23. 'Hσιόδος·

δῶρα νεῶν μακάρων πλησθαι χθονί.

CCXI. (H. 198.)

Suidas : Κομιδῇ· ἡ ἀνάσσωσις. 'Hρόδοτος· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀφίξις. ['Hσιόδος.] Πολύβιος.

CCXII. 138 (D. 81. L. 78.)

Tzetz. ad Lycoph. 1396. Αἰθων δὲ ὁ 'Ερυσίχθων ἐκαλεῖτο, [ὡς φησιν 'Hσιόδος,] διὰ τὸν λιμόν. Conf. Grammat. Bachmanni anecd. I, p. 281.

CCVI.

Hesiodus Artibiam Amphidamantis filiam esse facit.

CCVII.

Hesiodus Nicippen Pelopis filiam esse ait.

CCVIII.

Hesiodus habet πρόκριν a κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν et per synoopen πρόκριν.

CCIX.

Notatum est apud Hesiodum εὐθύνεον, ut ἐνόεον, sive per pleonasmum literæ ε, sive per metabolen syllabæ νυ.

CCX.

Hesiodus :

Dona deorum beatorum accumulata-esse in terra.

CCXI.

Κομιδῇ. Receptus in locum aliquem. Herodotus. Adventus etiam hoc nomine appellatur. [Hesiodus.] Polybius.

CCXII.

Ethon (Ividus) Erylichthon vocabatur, [ut ait Hesiodus,] propter famem.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΑΓΩΝΙ.

1. 'Ομηρον καὶ 'Hσιόδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάντες ἄνθρωποι πολίτας ἰδίους εὐχονται γενέσθαι. Ἀλλ' 'Hσιόδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς φιλονεικίας ἀπύλλαξεν εἰπὼν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ·

εἴσατο δ' ἄγχ' 'Ελικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ

'Ασκηρ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.

'Ομηρον δὲ πᾶσαι ὡς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσι. Καὶ πρῶτοι γε Συμυρναῖοι Μελίητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθίδος Νύμφης κεκλησθαι φασὶ πρότερον Μελισσιγένη, ὕστερον μὲντοι τυφλωθέντα 'Ομηρον μετονομασθῆναι, διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγορίαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἰδίον εἶναι πολίτην λέγοντες καὶ περισώζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς, 'Ομηρίδας καλουμένους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἀρξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. Περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλὴ διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἔστιν. Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης Βίωνα λέγουσιν, Εὐμαίων δὲ Μελίητα, Καλλικλῆς δὲ Δμασαγόραν, Δημόκριτος δὲ Τροιζήνιος Δαήμονα ἔμπορον, Ἰνιοὶ δὲ Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον προγραμμάτια· εἰσὶ δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν 'Οδυσσεῶς μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθίδα, οἱ δὲ Θεμιστήν, οἱ δὲ Εὐγνηθῶ, Ἰνιοὶ δὲ Ἰθακησίαν τινὰ ὑπὸ Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλῃς, ὡς δὲ τινες φασί, Μελεσιγένης, ὡς δὲ Ἰνιοὶ, Αὐλήτης. 'Ονομασθῆναι αὐτὸν φασὶ τινες 'Ομηρον διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ ὁμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσαις, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρῳσιν τῶν ὁμμάτων. Παρὰ γὰρ τοῖς Αἰο-

HESIODI ET HOMERI CERTAMEN.

1. Homerum et Hesiodum, poetarum excellentissimos, omnes suos fuisse cives gloriabantur. Hesiodus autem, sua patria nominata, omnem contentionem diremit, dicens de patre suo:

habitavit autem prope Heliconem misero in vico, Ascra, lierne malo, aestate molesto, numquam bono.

Homerum autem omnes pene urbes, earumque coloni apud se natum affirmant: primi quidem Smyrnaei Meletis, patrii fluvii, et Crithoidos Nymphæ filium fuisse, et exinde Melesigenem primo nominatum dicunt; deinde vero, cum cæcus factus esset, Homeri nomen accepisse, quod quidem imponere viam privatis in ista regione mos erat. Chii rursus argumenta adhibent, eum civem esse suum dicentes et apud se etiamnum restare quosdam de genere ejus Homeridas appellatos. Colophonii autem vel locum ostentant, in quo dicunt eum, dum litteras doceret, poesin primo attigisse, initio facto a poemate, quod nuncupatur Margites. De parentibus autem ejus summa est apud omnes disceptatio. Hellenicus quidem et Cleantes dicunt, patrem ejus Bionem fuisse; Eumæon autem, Meletem; Callicles, Dmasagoram; Democritus Troezenius, Daemonem mercatorem; quidam vero Tamyræ; Egyptii autem Menemachum, scribam; sunt etiam, qui Telemachum Ulixis filium. Matrem autem ejus hi Metin, hi Cretheida, hi Themisten, hi Eugnetho, aliqui vero Ithacensem quamdam a Phœnicibus in servitutem venditam; alii Calliopen, Musam; alii Polycastem, Nestoris filiam. Vocabatur autem Meles, vel, ut alii ferunt, Melesigenes; vel secundum nonnullos, Auletes; aliqui vero Homerum nominatum prædicant ex eo, quod pater ejus in obsidem Persis a Cypriotis traditus fuerit; alii vero, ob cæcitatem; ita enim cæci ab Æolis vocantur. Quod vero

λεῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. Ὅπερ δὲ ἀκηρόαμεν ἐπὶ τοῦ θεοτάτου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας περὶ Ὀμήρου, ἐπισημειώμεθα. Τοῦ γὰρ βασιλέως πυθόμενου πόθεν Ὀμηρος καὶ τίνας, ἀπεποῖσας δὲ ἑξαμέτρου τόνδε τὸν τρόπον·

Ἄγνωστόν μ' ἔρεαι γενεὴν καὶ πατρίδα γαίαν
ἀμβροσίου σειρήνος. Ἔδος δ' Ἰθακῆσιός ἐστιν·
Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστορέη Ἐπικάστη
μήτηρ, ἥ μιν ἔτικτε βροτῶν πολλὴ πάνσοφον ἄνδρα.

2. Οἱς μάλιστα δεῖ πιστεῦειν διὰ τε τὸν πυθόμενον καὶ τὸν ἀποκρινόμενον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ μεγαλοφυῶς τὸν προπάτορα διὰ τῶν ἐπῶν δεδοξακότος. Ἐνιοὶ μὲν οὖν αὐτὸν προγενέστερον Ἡσίοδον φασὶν εἶναι· τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγγενῇ. Γενεαλογουσί τε οὕτως· Ἀπόλλωνός φασι καὶ Θωώσης τῆς Ποσειδῶνος γενέσθαι Αἰνόν, Αἰνὸν δὲ Πιέρον, Πιέρου δὲ καὶ Κύρης Μεθώνης Οἰάγον, Οἰάγου δὲ καὶ Καλλιόπης Ὀρφέα, Ὀρφέως δὲ Ὀρτην, τοῦ δὲ Ἀρμονιόην, τοῦ δὲ Φιλοτέρπην, τοῦ δὲ Εὐφημον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ δὲ Μελάνωπον, τούτου δὲ Δίον καὶ Ἀπελλαιον, Δίου δὲ καὶ Πυκิมῆδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγατρὸς Ἡσίοδον καὶ Πέρσην, Πέρσου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ θυγατρὸς καὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ Ὀμηρον.

3. Τινὲς δὲ συνακμάσαι φασὶν αὐτοὺς, ὥστε καὶ ἀγωνίῃσαι σθαί ὁμοίως ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας· ποιήσαντα γὰρ τὸν Μαργίτην Ὀμηρον περιέρχεσθαι κατὰ πόλεις βαψφοῦντα, ἐλθόντα δὲ καὶ ἐς Δελφοὺς περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ πυθάνεσθαι τίς εἴη· τὴν δὲ Πυθίαν εἰπεῖν·

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς ἥ σε θανόντα
δέξεται. Ἀλλὰ νέων παίδων αἰνιγμα φύλαξι.

τὸν δὲ ἀκούσαντα περίστασθαι μὲν τὴν εἰς Ἴον ἀφίειν, διατρίβειν δὲ περὶ τὴν ἐκεῖ χώραν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Γανύκτωρ ἐπιτάφιον τοῦ πατρὸς Ἀμφιδάμαντος βασιλέως Εὐβοίας ἐπιτελὼν πάντας τοὺς ἐπιστήμους ἀνδρας οὐ μόνον ῥώμῃ καὶ τάχει ἀλλὰ καὶ σοφίᾳ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, μεγάλας δωρεαῖς τμῶν, συνεκάλεσε. Καὶ οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὥς φασι, συμβαλόντες ἀλλήλοισι ἦλθον εἰς Χαλκίδα, Ὀμηρός τε καὶ Ἡσίοδος. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ἄλλοι τέ τινες τῶν ἐπιστήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταὶ καὶ μετ' αὐτῶν Πανίδης, ἀδελφὸς ὢν τοῦ τετελευτηκότος. Ἀμφοτέρων δὲ τῶν ποιητῶν θαυμαστῶς ἀγωνισαμένων, νικῆσαι φασὶ τὸν Ἡσίοδον τὸν τρόπον τούτον· προσελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον πυθάνεσθαι τοῦ Ὀμήρου καθ' ἑκάστον, τὸν δὲ Ὀμηρον ἀποκρίνασθαι. Φησὶν οὖν Ἡσίοδος·

Υἱὲ Μέλητος, Ὀμηρε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδὼς,
εἴπ' ἄγε μοι παμπρῶτα τί φέρτατόν ἐστι βροτοῖσιν;
ΟΜΗΡΟΣ.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
φύντα δ' ὅπως ὥκιστα πύλας Αἴδαο περῆσαι.

Ἡσίοδος τὸ δεύτερον·

Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ὀμηρε,
τί θνητοῖσιν ἄριστον οἶεαι ἐν φρεσὶν εἶναι;

4. Ὁ δέ·

Ὅππότεν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδῶ
ῥημοὶ ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
σίτου καὶ κρεῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγγεῖρή δεπάεσσιν·
τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐν φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

5. Ῥηθέντων δὲ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θαυμασθῆναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χρυσοῦς αὐτοὺς στίχους προσγορεῖσθαι, καὶ ἐτι καὶ νῦν ἐν ταῖς κοιναῖς πρὸ τῶν δειπνῶν καὶ σκονδῶν προκατεῦχεσθαι πάντας. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ἀχθε-

audivimus, Adrianum, divinum illum imperatorem, Pythiam de Homero consuluisse, id exponamus. Cum enim rex ille interrogaret, qua patria et patre natus fuerit Homerus, huiusmodi responsum versibus hexametris comprehensum, tulit :

Ignotum me percontaris genus et patriam terram
divini Sirenis : sedes autem Ithacensis est :

Telemachus vero pater, et filia-Nestoris Epicaste [rum.
mater, quæ eum peperit, mortalium longe sapientissimum vi-

2. Quibus omnino fides est adhibenda, et ejus gratia, qui interrogavit, et ejus, qui responsum dedit; præsertim vero cum ipse poeta avum suum tam magnifice carminibus celebraverit. Aliqui autem dicunt, antiquiorem eum Hesiodo fuisse; nonnulli autem juniorem et cognatum. Et hi quidem generis originem hoc modo deducunt. Ab Apolline, ut dicunt, et Thoosa, Neptuni filia, genitus erat Linus; a Lino Pierus; a Piero et Nympha Methone OEagrus; ab OEagro et Calliope Orpheus; ab Orpheo Ortes; ab eo Harmonides; ab eo Philoterpes; ab eo Euphemus; ab eo Epiphraðes; ab eo Melanopus; ab eo Dios et Apellæus; a Dio vero et Pycimede, Apollinis filia, Hesiodus et Perses; a Perse Mæon; a Mæonis vero filia et Melete fluvio, Homerus.

3. Aliqui autem eos una floruisse dicunt, simulque certasse Aulide in Boeotia. Homerum enim, cum poema suum, Margitem, composuisset, id canentem urbes circumiasse; cum Delphos vero advenisset, de patria sua percontatum, quanam esset; Pythiam autem respondiisse :

Est Ios insula, matris patria, quæ te mortuum
excipiet; sed juvenum ænigma cave.

Eum autem, hoc audito responso, in Ium noluisse proficisci, sed in illa regione commoratum. Hoc vero tempore Ganycior funebres ludos patri suo Amphidamanti, Eubææ regi, instituens, omnes non robore solum et velocitate, sed sapientia etiam præcellentes viros, magnis præmiis ad certamen invitabat; illi autem fortuito, ut dicunt, sibi invicem obvii Chalcida venerunt, Homerus et Hesiodus. Certaminis autem iudices constituebantur aliqui maxime conspicui e Chalcidensibus viri, et inter eos Panides, defuncti regis frater; et utroque poeta admirabiliter certante, Hesiodum tandem hoc modo vicisse dicunt. In medium enim prodeuntem quæstiones seriatim Homero proposuisse, Homerum autem respondiisse. Dicit igitur Hesiodus :

Fili Meletis, Homere, a diis consilia sciens,
age, dic mihi primum, quid optimum sit mortalibus?

HOMERUS.

Initio quidem non nasci mortalibus optimum,
natum vero quam celerrime portas Orci transire.

Secunda vice Hesiodus :

Age, dic mihi et hoc, diis similis Homere, [esse?
quid mortalibus (dum vivunt) optimum existimas in mente

4. Homerus.

Quoties lætitia quidem detineat populum universum,
convivantesque per domum audiant cantorem
sedentes ordine, juxta vero impleantur mensæ
pane et carnibus, vinumque ex cratere hauriens
pincerna adferat et infundat poculis :
hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur esse.

5. His vero recitatis carminibus, adeo vehementer omnes Græcos ea admiratos fuisse dicunt, ut exinde aurea carmina nominarentur; et his etiam temporibus in publicis sacrificiis pro communi precationis formula ante cænas et libationes

σθεὶς ἐπὶ τῇ Ὀμήρῳ εὐημερίᾳ, ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν, καὶ φησι τοὺςδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ', ἄγε μοι τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα·
τῶν μὲν μηδὲν αἶεде, σὺ δ' ἄλλης μνήσαι ἀοιδῆς.

6. Ὁ δὲ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολούθως τὸ ἀπορον λύσαι, φησὶν·

Οὐδέποτε' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχῆποδες ἵπποι
ἄρματα συτρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

7. Καλῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπαντήσαντος, ἐπὶ τοὺς ἀμφιβόλους γνώμας ὥρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στίχους λέγων ἤξιον καθ' ἓνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου, ὁ δὲ ἕξ Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο στίχων τὴν ἐπερώτησιν ποιουμένου τοῦ Ἡσιόδου.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο βοῶν κρέα κ' αὐχένας ἵππων

ΟΜΗΡΟΣ.

ἔκλυον ἰδρώοντας, ἔπει πολέμοιο χόρεσθεν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Καὶ Φρύγες, οἱ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι

ΟΜΗΡΟΣ.

ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσε ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα,

ΟΜΗΡΟΣ.

χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν ὄλων κατὰ φῦλα γιγάντων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Οὗτος ἀνὴρ ἀνδρός τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάλκιδός ἐστι

ΟΜΗΡΟΣ.

μητρός· ἔπει πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναῖξί.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἦ τ' ἄρα σοὶ γε πατὴρ ἐμίγη καὶ πότνια μήτηρ,

ΟΜΗΡΟΣ.

σῶμα τότε σπείραντε διὰ χρυσέην Ἀροδίτην.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Αὐτὰρ ἔπει δμῆθι γάμῳ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,

ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστῶ κατέπεφνε ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες

ΟΜΗΡΟΣ.

οἴκοθεν· ἀλλὰ παρεῖχεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῷ αἰθαλοέσση

ΟΜΗΡΟΣ.

σύλλεγον ὁστέα λευκὰ βοῆς κατατεθνηῶτος.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

.....

ΟΜΗΡΟΣ.

παιδὸς ὑπερθύμου Σαρπηδόνοσ ἀντιθέοιο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδίον Σιμοέντιον ἤμενοι αὐτῶς

ΟΜΗΡΟΣ.

.....

usurpentur. Hesiodus autem, Homeri famam agre ferens, ad intricatas deinde quaestiones pergit, et hos versus recitat :

Musa, age mihi praesentiaque futuraque et praeterita :
eorum quidem nihil cane ; tu vero aliae memento cantilenæ.

6. Homerus vero carmine consequente difficultatem solvere cupiens, dicit :

Numquam circa Iovis tumulum sonipedes equi
currus collident, contententes pro victoria.

7. His igitur pulchre expeditis, ad ambiguas sententias processit Hesiodus, et plures versus recitaturus voluit, ut eorum singulis, alii post alium, Homerus congruenter responderet. Prior igitur est Hesiodi, posterior Homeri, aliquando tamen duobus versibus quaestionem suam proponit Hesiodus.

HESIODUS.

Cœnabant deinde boum carnem, et cervices equorum

HOMERUS.

solvebant sudantes, postquam bello satiati sunt.

HESIODUS.

Et Phryges, qui omnium hominum in navibus optimi sumi,

HOMERUS.

ut per viros prædones in littore cœnam sumant.

HESIODUS.

Hercules solvit ab humeris curvum arcum,

HOMERUS.

manibus jaculans sagittis cunctorum per gentes Gigantum.

HESIODUS.

Hic vir a-patreque bono, et imbelli est

HOMERUS.

matre ; quoniam bellum grave est omnibus feminis.

HESIODUS.

Sane igitur in-te pater mixtus-est et veneranda mater,

HOMERUS.

corpus tunc seminantes per auream Venerem.

HESIODUS.

Sed postquam subjecta-est nuptiis Diana sagittis-gaudens,

HOMERUS.

Callisto interfecit argenteo arcu.

HESIODUS.

Sic illi quidem epulabantur per-totum-diem, nihil habentes

HOMERUS.

domo-petitur ; sed præbuit rex virorum Agamemnon.

HESIODUS.

Cœnam postquam-ceperunt, in cinere ardente

HOMERUS.

collegerunt ossa alba bovis mortui.

HESIODUS.

.....

HOMERUS.

fili magnanlimi Sarpedonis divini.

HESIODUS.

Nos vero per-campum Simoisium sedentes hoc-mod

HOMERUS.

.....

HESIODOS.

Ἴομεν ἐκ νηῶν ὁδὸν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχοντες

OMHPOΣ.

φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

HESIODOS.

Δὴ τότε ἄριστῆς κούροι χεῖρεσσι θαλάσσης

OMHPOΣ.

ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν.

HESIODOS.

Κολχίδ' ἔπειτ' ἵκοντο, καὶ Αἰήτην βασιλῆα

OMHPOΣ.

φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἢδ' ἀθέμιστον.

HESIODOS.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε καὶ ἔκπιον, οἶδμα θαλάσσης

OMHPOΣ.

ποντοπορεῖν ἡμελλον εὐσσελμων ἐπὶ νηῶν.

HESIODOS.

Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὖχετο πᾶσιν ὀλέσθαι

μηδέποτ' ἐν πόντῳ· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·

OMHPOΣ.

Ἔσθιέτ', ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε. Μηδέ τις ὑμέων

οἶκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

πημανθείς· ἀλλ' αὐτίς ἀπήμονες οἶκαδ' ἵκοισθε.

8. Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα τοῦ Ὀμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος, πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος·

Τοῦτό τι δὴ μοι μοῦνον ξειρομένῳ κατάλεξον,
πόσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλλον Ἀχαιοί;

9. Ὁ δὲ Ὀμηρος διὰ λογιστικοῦ προβλήματος ἀποκρίνεται οὕτως·

Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι· ἐν δὲ ἑκάστῃ
πεντήκοντ' ὀβελοί, περὶ δὲ κρέα πενήκοντα·
τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.10. Τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πλῆθος ἀπιστον· τῶν γὰρ ἐσχάρων οὐ-
σῶν γ', ὀβελίσκοι γίνονται πεντακόσιοι καὶ χιλιάδες β', κρεῶν
δὲ δεκαῦο μυριάδες, πεντακισχίλιοι [τετρακόσιοι καὶ πενή-
κοντα.] Κατὰ πάντα δὴ τοῦ Ὀμήρου ὑπερτερουῦντος, φθονῶν ὁ
Ἡσίοδος ἀρχεται πάλιν·Υἱὲ Μέλητος Ὀμηρ', εἴπερ τιμῶσί σε Μοῦσαι,
ὥς λόγος, ὕψιστοιο Διὸς μεγάλῳ θυγάτρει,
λέξον, μέτρον ἐναρμόζων, ὃ τι δὴ θνητοῖσι
κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι.

11. Ὁ δὲ φησὶ·

Ἡσίοδ', ἔκγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα σοι πρόφρων ἀγορεύσω.
Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι
αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων
εἶναι ἑαυτῷ αἰὲ χρόνον ἐς τὸν ἄπαντα.
Ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι τῷ θυμῷ φίλον ἔστιν, ἐρώτα.

HESIODOS.

Πῶς ἂν ἄριστ' οἰκοῖντο πόλεις, καὶ ἐν ἥρεσι ποίοις;

OMHPOΣ.

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν ἐθέλοιεν·
οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκουσιν ἐπέη·

HESIODUS.

Profecti-sumus ex navibus viam, circa humeros habentes

HOMERUS.

enses capulis-aptatos et spicula longa.

HESIODUS.

Iam tunc primarii juvenes manibus de-mari

HOMERUS.

libentes et propere detraxerunt velocem navem.

HESIODUS.

Colchida deinde profecti-sunt, et Aetean regem

HOMERUS.

fugerunt, quoniam noverunt eum inhospitalem atque inju- [stum.

HESIODUS.

Sed postquam libarunt et biberunt, fluctus maris

HOMERUS.

transituri erant bene-transtis-aptatis in navibus.

HESIODUS.

Illis autem Atrides magnopere precatus-est omnibus, ut pe- [rarent
numquam in ponto; et dicens verbum locutus-est :

HOMERUS.

Edite, o hospites, et bibite; neque quis vestrum
domum redeat caram in patriam terram,
laesus; sed rursus illæsi domum revertamini.8. Ad hæc autem omnia pulchre Homero respondente, rur-
sus dixit Hesiodus :Hoc igitur mihi solum percontanti narres :
quot cum Atridis Trojam venerunt Achivi?

9. Homerus vero per Arithmeticum problema ita respondit ;

Quinquaginta erant ignis foci ; in singulis vero
quinquaginta obeli ; circum eos vero carnes quinquaginta :
ter autem trecenti circa singulas carnes erant Achivi.10. Hic autem incredibilis invenitur numerus ; cum enim
quinquaginta sint foci, obeli sunt quingenti et bis mille ; carnes
centies vicies quinquies mille, [quadringentæ et quinquaginta.]
In his autem omnibus cum Homerus superior evaderet, Hesio-
dus invidia stimulatus rursus incipit :Fili Meletis, Homere, siquidem honorant te Musæ,
ut fertur, summi Jovis magni filię,
dicas, metricis-numeris adaptans, quid jam mortalibus
pulcherrimumque et maxime invisum ; cupio enim audire.

11. Homerus autem dicit :

Hesiode, fili Dii, haud-invium me hæc jubes
dicere ; sed ego valde tibi promptus narrabo.
Pulcherrimum quidem bonorum erit mensuram esse
se sibi, malorum autem maxime-odiosum omnium,
benevolum esse sibi semper tempus in perpetuum : [tare.
aliud autem omne, quodcumque animo gratum-est, percon-

HESIODUS.

Quomodo optime habitentur civitates, et quibusnam mori-

HOMERUS.

Si lucrum-facere ex turpibus rebus nolint ;
boni autem honorentur pœnaque injustis adsit,

εὐχέσθαι δὲ θεοῖσιν· τὸ πάντων ἐστὶν ἀμεινον.

HESIODUS.

Ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἀριστον εἶναι σ' ὅ τι φύεται εἰπεῖν;

OMERUS.

Ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

HESIODUS.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

OMERUS.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίους μόχθοισι πορίζειν.

HESIODUS.

Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι πέφυκεν;

OMERUS.

Γινώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἄμ' ἔπεισθαι.

HESIODUS.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χρέος ἀξίον ἐστίν;

OMERUS.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπηται.

HESIODUS.

Ἡ δ' εὐδαιμονία τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

OMERUS.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλεῖστα.

12. Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὀμήρον ἐκέλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανίδης ἐκέλευσεν ἑκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος·

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἀρχεσθ' ἀμνητοῦ, ἀρότοιο τε δυσομενάων·
αἱ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὐτὶς δὲ, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ,
φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἱ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἱ τ' ἄγχεα βησσήντα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα γῶρον
ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βουτεῖν·
γυμνόν τ' ἀμάαν, ὅταν ὄρια πάντα πέλωνται.

13. Μεθ' οὖν Ὀμηρος·

Ἄμφι δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσαντο φάλαγγες
καρτεραί, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσός. Οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον,
φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνω·
ἀσπίρ' ἃ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυες λαμπροῖσι φάλοισι
νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φηισίμβροτος ἐγγεῖρσι
μακραις, ἃς εἶχον ταμείχρους. Ὅσσε δ' ἀμειρδεν
αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἀπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακῶν τε φαεινῶν
ἐρχομένων ἀμυδῖς. Μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη
ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο.

14. Θαυμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὀμηρον οἱ Ἕλληνες ἐπήνουν, ὡς παρὰ τὸ προσήκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνω-

precari autem diis : id omnium est optimum.

HESIODUS.

In re-minima optimum, habesne, quid generetur, dicere?

HOMERUS.

Mea quidem sententia, animi boni in corporibus hominum.

HESIODUS.

At justitiaque et fortitudo quid potest?

HOMERUS.

Publicam utilitatem privatis laboribus promovere.

HESIODUS.

Sapientiae vero quid indicium inter homines est?

HOMERUS.

Intelligere praesentia recte, opportunitatem vero sequi.

HESIODUS.

Credere vero hominibus quale negotium par est?

HOMERUS.

Ea, quae ipsum periculum transacta sequatur.

HESIODUS.

Felicitas autem quid in hominibus vocatur?

HOMERUS.

Dolentem minime, mori, gaudentem vero maxime.

12. Cum autem et haec dicta essent, Graeci omnes Homerum coronari jusserunt : jussit autem rex Panides utrumque poematum suorum pulcherrimam aliquam partem recitare. Hesiodus igitur primus dixit :

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus

Incipe messem, arationem vero occidentibus :

haec quidem noctesque et dies quadraginta

latent : rursum vero revoluta anno

apparent, primum ut-acuitur ferrum.

Haec utique arborum est lex, et iis, qui mare

prope habitant, et iis, qui valles flexuosas,

mari fluctuante procul, pinguem regionem

incolunt : nudus serito, nudusque arato ;

nudusque metito, cum tempestiva omnia fiant.

13. Post quem Homerus :

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges

firmæ, quas neque Mars vituperasset interveniens,

neque Minerva populorum-concilatrix : illi enim præstan-

tissimi] delecti Trojanosque et Hectorem divum manebant,

addensantes hastam hastæ, scutum scuto valido :

clypeus igitur clypeum fulciebat, galea galeam, virumque

vir :] seque invicem attingebant comantes galeæ splendidis

conis] nutantium, adeo densi steterunt inter-se.

Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis

longis, quas tenebant incidentes-corpora : oculosque perstrin-

gebat] splendor æreus galeæ a lucentibus,

thoracibusque recens-extersis, scutisque fulgentibus,

congreredientium in-unum : valde audax-animo esset,

qui tunc gavisus-esset videns laborem neque tristatus-esset.

14. Graeci autem et in hoc Homerum admirati laudarunt, quod pulchriora, quam expectare fas erat, carmina composuisset, ideoque eum victorem prædicari jusserunt : rex autem Hesiodum coronavit, dicens, æquum esse, ut ille, qui ad agri-

σεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνῃν προ-
καλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα. Τῆς
μὲν οὖν νίκης οὕτω φασὶ τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαβόντα
τρίποδα χαλκοῦν ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράφαντα·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
ἔμνη νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

15. Τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς Δελ-
φοὺς χρησόμενος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθήσων.
Προσερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ, ἐνθεον γενομένην τὴν προφη-
τίν ρασιν εἰπεῖν·

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ δὲ ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτῃσι·
τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται δσὴν ἐπικίδναται ἡώς.
Ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστί.

16. Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοποννήσου
μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν· εἰς δὲ
Οἰνίην τῆς Λοκρίδος ἑλθὼν καταλύει παρὰ Ἀμφίφανεϊ καὶ Γα-
νύκτορι τοῖς Φηγίαις παισίν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. Ὁ γὰρ τό-
πος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. Διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείο-
νος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνῶσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν
ἀδείφῃν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ
μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν.
Τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσνεχθέν-
τος, ἐορτῆς τινας ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριαδνείας,
πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες,
ἐκεῖνο μὲν πενήσαντες ἐθαψάν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεζήτουν. Οἱ
δὲ φοβηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργὴν, κατασπᾶσαντες ἄλιευτικὸν
σκᾶρος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὗς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ
Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδᾶμας ἐν Μου-
σεῖῳ. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν Ἐνηπόδῳ Κτίμενον καὶ Ἀντι-
φον τοὺς Γανύκτορος ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτίᾳ ἀνελθόντας σφα-
γιασθῆναι θεσμοῖς ξενίοις ὑπὸ Εὐρυκλέους τοῦ μάντεως. Τὴν
μένοι παρθένον, τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν
φωρὰν ἐαυτὴν ἀναρτήσαι· φθαρθῆναι δὲ ὑπὸ τινος ξένου, συνό-
δου τοῦ Ἡσίοδου, Δημιόδου ὀνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναιρεθῆναι
ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησιν. Ὑστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χρησμὸν
μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἐθαψαν, καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ
τάφῳ·

Ἀσκηρὴ μὲν πατρὶς πολυλῆϊος ἄλλὰ θανόντος
ὄστέα πληξίππων γῇ Μινυᾶς κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σαφίης.

17. Καὶ περὶ μὲν Ἡσιόδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποτυχὼν
τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν
Θηβαίδα, ἐπη ζ, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἄργος αἶεде, θεᾶ, πολυδίψιον, ἐνθεν ἀνακτες·
εἶτα Ἐπιγόνους, ἐπη ζ, ὧν ἡ ἀρχή·

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

18. Φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὅμηρον εἶναι. Ἀκούσαντες δὲ
τῶν ἐπῶν οἱ Μίδα τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος,
παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ
πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλκῇ τὸν Μίδου θάνατον
οἰκτιζομένη. Καὶ ποιεῖ οὕτως·

Χαλκῇ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἤμαι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νῆα καὶ δένδρεα μακρὰ τετλήῃ,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα,
ἥελιός ἀνιὼν φαίνῃ λαμπρὰ τε σελήνη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
σημανέω παριοῦσι, Μίδης δτι τῇδε τέθαπται.

culturam et pacem adhortaretur, victoriam reportaret, non ille,
qui bella et caedes narraret. Victoriam igitur hoc modo asse-
culum fuisse Hesiodum dicunt; tripodeinque æreum, quem
præmio acceperat, Musis consecrasset, hac prius inscriptione
notatum:

Hesiodus Musis Heliconiadicibus hunc consecravit,
cantu quum vicisset Chalcide divinum Homerum.

15. Certamine igitur dimisso, Hesiodus Delphos navigavit,
oraculum ibidem consulturus, et victoriae suæ primitias Deo
consecraturus. Cum vero templum ingrederetur, deo repletam
prophetissam hoc modo cecinisse dicunt:

Felix ille vir, qui circa meam domum versatur,
Hesiodus, Musis honoratus immortalibus:
ejus certe gloria erit, quocumque dispergitur aurora.
Sed Jovis cave Nemei pulchrum lucum;
ibi enim tibi mortis exitus destinatus est.

16. Hesiodus autem, audito oraculo, a Peloponneso discessit,
putans illam, quæ in ista erat regione, Nemeam deum signifi-
care. OEnoen vero in Locride adveniens, apud Amphiphanem
et Ganyctorem, Phægi filios, diversatur, vaticini sane ignarus;
omnis enim illa regio Jovi Nemeo consecrata erat. Cum autem
diutius apud OEnoenses commoratus esset, suspicati adolescen-
tes Hesiodum sorori suæ stuprum intulisse, eum interfecerunt,
marique, quod Eubœam et Locridem interjacet, submerse-
runt. Cum vero tertio post die cadaver ad terram delphinas
detulissent, quo tempore festum solenne in honorem Ariadnæ
celebrabatur, omnes ad litus decurrerunt, agnitoque corpore,
illud quidem lugentes sepelierunt, interfectores autem exquisi-
verunt; qui sane civium suorum iram pertimescentes, cymba
piscatoria raptim comparata, ad Cretam navigarunt. Eos autem
in ipso itinere fulmine percussos Jupiter submersit, ut narrat
Alcidamas in Museo. Eratosthenes autem dicit in Enepodo Cli-
menum et Antiphum, Ganyctoris filios, ob illud, quod diximus,
crimen, cum rediissent, ab Eurycle haruspice, ut leges hos-
pites exigunt, morte mulctatos fuisse. Virginem quidem,
semet suspendisse; corruptam vero fuisse ab hospite quodam,
qui Hesiodo comes itineris fuerat, nomine Demode, quem et
ipsum ab illis interfectum narrat. Postremo vero Orchomenii,
oraculo moniti, corpus ad se translatum sepelierunt, et hanc
inscriptionem tumulo imposuerunt:

Ascre quidem patria dives-segetum; sed mortui
ossa equos-concitantium terra Minyarum detinet
Hesiodi, cujus plurima inter homines gloria est,
hominibus judicantibus in tentamine sapientiæ.

17. Hæc vero de Hesiodo. Homerus autem post amissam vi-
ctoriam circumerrans recitabat poemata; primum quidem The-
baida, septies mille versus, quæ sic incipit:

Argos cane, dea, siticulosum, ubi reges;
deinde Eplgonos, totidem versus, quorum initium:
Nunc autem a recentioribus initium-faciamus, Musæ.

18. Dicunt enim nonnulli et hos Homeri esse. Auditis autem
carminibus Xanthus et Gorgus, Midæ filii, rogant eum, ut epi-
gramma, patris sui sepulchro inscribendum, componeret. Se-
pulchro autem imposita erat imago virginis ænea, Midæ mor-
tem deflentis. Epitaphium igitur, quod sequitur, componit:

Ænea virgo sum, Midæque in monumento sedeo:
dum undaque fluit, et arbores altæ florent,
et fluvii tument, inundatque mare,
sol exorians lucet splendidaque luna;
hic manens deplorato super tumulo
narro prætereuntibus, Midas quod hic sepultus est.

19. Λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρᾶν ἀνατίθῃσιν ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράφας·

Φοῖβε ἀναξ, δῶρον τόδ' Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα
σῇσιν ἐπιπροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἰὲν ὑπάζοις·

20. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσειαν ἔπη μβγ', πεποικηκώς ἤδη τὴν Ἰλιάδα ἐπὶ μὲν. Παραγενόμενος δὲ ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μέδοντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. Ἐν δὲ τῷ βουλευτηρίῳ ψύχους ὄντος, καὶ πυρὸς καιομένου, σχεδιάσαι λέγεται τοὺςδε τοὺς στίχους·

Ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλης·
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
λαὸς δ' εἰν ἀγορῇσι καθήμενος εἰσοράσθαι.
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραώτερος οἶκος ἰδέσθαι
ἡματι χειμερίῳ, ὅπταν νύφῃσι Κρονίων.

21. Ἐκείθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐρραψφδεῖ τὰ ποιήματα. Τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίγνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη τάδε·

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροίῃν', Ἡϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον,
νῆσόν τ' Αἰγίνα Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τυδείδης, οὗ πατὴρ ἐχὼν μένος Οἰνεΐδαο,
καὶ Σθέnelος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κλέν, ἱσότηος φῶς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
Ἐκ πάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' ἄμ' ὀδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο·
ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐστιχῶντο
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

22. Τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προσεστηκότες, ὑπερβολῇ χαρέντες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελεῖσι δωρεαῖς ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκῇν ἀναστήσαντες, ἐψηφίσαντο θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρῳ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν, ἄλλην δὲ θυσίαν πενταετηρίδα ἐς Χίον ἀποστέλλειν. Ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ·

Θεῖος Ὀμηρος δδ' ἐστίν, δς Ἑλλάδα τὴν μεγάλην
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ σοφίῃ,
ἔξοχα δ' Ἀργεῖους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ἤρειψαν ποινήν ἡυκόμου Ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμρέπει ἀθανάτων.

23. Ἐνδιατρίψας δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανήγυριν. Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερατινὸν βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.

24. Ῥηθέντος δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνες πόλιν αὐτὸν κοινὸν ἐποίησαντο, Δῆλιοι δὲ γράψαντες τὰ ἔπη εἰς λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῇ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῇ. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον, κάκει χρόνον διέτριβεν, πρεσβύτερος ὢν ἤδη. Ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καθήμενος, παίδων τινῶν ἀπ' Ἀλκίτας ἐρχομένων, ὥς φασὶ, πυθόμενος·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι;
εἰπόντων δὲ ἐκείνων·

19. Donatus autem ab iis phiala argentea, eam Apollini Delphico consecrat, hac prius inscriptione imposita :

Phaëbe rex, donum hoc Homerus pulchrum dedi
tuæ sapientiæ; tu autem mihi gloriam semper præbeas.

20. Post hæc autem componit Odyseam, 12500 versus, composita prius Iliade 10005 versuum. Inde vero Athenas profectum a Medonte, Atheniensium rege, hospitio acceptum dicunt. In curia vero, cum frigida esset tempestas, et ignis accensus esset, hos versus ex tempore recitasse dicitur :

Viri quidem corona liberi, turres vero urbis;
equi autem rursus campi decus, naves vero maris;
populus autem in concionibus sedens conspicuus.
Ardente autem igne augustior domus videtur
die hiberno, cum nivem-demittat Saturnius.

21. Inde Corinthum profectus, rhapsodias canebat, magnisque honoribus affectus, Argos migrat, ibique ex Iliade hos versus recitat :

Qui vero Argosque tenebant Tiryntaque bene-munitam,
Hermionenque Asinenque, profundum sinum habentes;
Træzena Eionasque et vitibus-consitam Epidaurum,
insulamque Aeginam, Masetaque, juvenes Achivorum :
his porro præerat voce insignis Diomedes,
Tydides, sui patris habens vim CEnidæ,
et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius.
Cum-his vero una Eurypylus tertius ibat, similis-deo vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis.
Universis autem præerat voce-excellens Diomedes.
Hos vero simul octoginta nigræ naves sequebantur :
in iis autem viri belli periti ordine-incedebant,
Argivi lineis-thoracibus, stimuli belli.

22. Argivorum vero procures, supra modum gaudentes encomio, quod genti suæ poeta celeberrimus tribuerit, pretiosius eum donis honorarunt erectaque statua ænea decreverunt, ut diurnum, menstruum et annum sacrificium Homero fieret, aliudque insuper sacrificium quinto quoque anno Chlum mitteretur; statuæ autem ejus hanc imponunt inscriptionem :

Divinus Homerus hic est, qui Hellada magnanimam
totam honestavit suaviloqua sapientia;
præcipue vero Argivos, qui a-diis-ædificatam Trojam
diruerunt in-pœnam pulchricomæ Helenæ.
Cujus gratia statuit populus magnæ urbis eum
hic, et honoribus colit immortalum.

23. In hac autem urbe aliquantisper commoratus ad Delum navigavit, ut conventui publico interesset, et altari e cornibus exstructo insistens, recitat hymnum in Apollinem, qui sic incipit :

Memor-ero, neque obliviscar Apollinis longe-jaculantis.

24. Recitato autem hymno eum quidem Iones civitate sua donarunt, Delii vero carmina, tabulæ albæ inscripta, in Dianæ templum retulerunt. Dimisso vero conventu, poeta ad Ionem navigavit, ad Creophylum; ibique aliquantisper commoratus est, cum jam senex esset. Cum vero juxta mare consedisset, adolescentes quosdam a piscatu redeuntes fertur interrogasse :

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?
Illis autem dicentibus :

Ὅσσ' ἔλομεν λιπόμεσθα, ὅσ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
ὡ νόησας τὸ λεχθέν, ἤρετο αὐτοὺς ὅ τι λέγοιεν. Οἱ δὲ φασιν ἐν
αἰεὶ μὲν ἀγρεῦσαι μηδὲν, ἐφθειρίσθαι δὲ, καὶ τῶν φθειρῶν
οὐκ ἔλαβον καταλιπεῖν· οὐκ δὲ οὐκ ἔλαβον ἐν τοῖς ἱματίοις φέ-
ρειν. Ἀναμνησθεὶς δὲ τοῦ μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκει
τοῦ βίου, ποιεῖ τὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Ἀναχωρῶν δὲ
ἐπεῖθεν, ὄντος πηλοῦ ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευρὰν, τρι-
ταῖας, ὥς φασι, τελευτᾷ. Καὶ ἐτάφη ἐν Ἰφ. Ἔστι δὲ τὸ ἐπί-
γραμμα τὸδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

Quæ cepimus, reliquimus; quæ non cepimus, auferimus;
respondum non intelligens, percontatus est eos, quid dicerent.
Illi autem responderunt, In piscatione quidem se nihil cepisse;
sed pediculos venatos fuisse, eorumque quos ceperant, reli-
quisse, quos vero non ceperant, jam in vestibus ferre. Recor-
datus igitur vaticinii, vitæque finem sibi jam instare intelli-
gens, sepulchri inscriptionem componit; inde vero receden-
tem, lutulento solo, lapsum, et in latus concidentem, tertio
post die mortuum esse dicunt, et in Io sepultum. Epigramma
autem hoc est :

Hic sacrum caput terra obtegit,
virovum heroum præconem, divinum Homerum.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Nulla præposita litera numeri in *Theogonia* quærendi sunt; *O. opera et dies*, *S. scutum Herculis* significat; numeri romani ad *fragmenta* remittunt.

A.

Ἀβαντις, ἴδος, ἡ, priscum Euboræ insulæ nomen, III.
 Ἀγαμέμνων, ονος, Plisthenis et Cleollæ f., Mycenensis, LXXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.
 Ἀγανῆ, 1) Nereidum una, 246. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, καλλιπάρητος, 976.
 Ἀγήνωρ, ορος, pater Demodoces, XXXIX; Phœnicis, LVIII.
 Ἀγλαΐη, Gratiarum una, 909, Vulcani uxor, 946.
 Ἀγριος, Ulixis et Circes f., 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.
 Ἀγχίστης, ου, Æneæ pater e Venere, ἦρως, 1009.
 Ἀδμήτη, Oceanitidum una, 349.
 Ἀδμητος, rex, cuius greges Apollo pascebat, LXXXI.
 Ἀδωνις, ἴδος, f. Phœnicis et Amphesiboræ, CXCVI.
 Ἀέθλιος, Jovis f., pater Endymionis e Calyce, CXLIV.
 Ἀελλῶ, οὐς, Harpyiarum altera, 267.
 Ἀθάμας, αντος, Æoli f., XXIII.
 Ἀθῆναι, ἄων, αἱ, Athenæ urbs, ἱεραι, LXXVIII.
 Ἀθηναίη, 318; S. 126, 443; O. 430; XXX. Vid. Ἀθήνη.
 Ἀθήνη et Ἀθηναίη, Minerva, 13; nata ex capite Jovis, 924, qui Μητιν, quum eam paritura esset, devoraverat, 888, 895; quomodo Jovis jussu (O. 65) Pandoram exornaverit, 573, seqq. 587; O. 62, 67; Herculem thorace donavit, S. 126; qualis in Herculis scuto representata, S. 197, seqq.; Herculem et Iolaum de certamine cum Cycno ac Marte ineundo præmonet, S. 325, seqq.; Marti suadet, ne cum Hercule pugnet, S. 443, seqq.; Herculi cum Marte pugnanti opem fert, S. 455; post Martis et Herculis certamen in Olympum redit, S. 470; Periclymenum ab Hercule interfici jubet, XXX. Epitheta : ἀγελείη, 318; γλαυκῶπις, 13, 573, 888; S. 325, 343, 455, 470; O. 72; κόρη Διός, 13; S. 126; Διὸς θυγάτηρ, S. 197; δῖα θεῶων, S. 338.
 Ἀθηναίης δμῶος, faber lignarius vocatur, O 430.
 Αἰακίδης, ου, Æaci f., Peleus, XLVI; οἱ Αἰακίδαι, robore insignes, CLXIII, bello gaudentes, CLXIV.
 Αἰακός, Phoci pater e Psamathe Nereide, 1005. LXIV.
 Αἰας, αντος, 1) Telamonius, unde nomen traxerit, CXV. 2) Ilei (Oilei) f. XLVIII.
 Αἰγαίος, adj. 1) Αἰγαῖον ὄρος, Idæus mons Cretæ insulæ, in quo Rhea Jovem abscondit, πεπυκασμένον, ὕλην, 484. 2) Αἰγαῖον πεδῖον, campus Ægeus, prope Cirrham urbem situs, unde nomen traxerit, CXXXV.
 Αἰγείδης, ου, Ægei f., Theseus, S. 182.
 Αἰγλή, 1) Panopei filia, a Theseo amata, LXXXV, et in matrimonium ducta, LXXXVI. 2) Heliadum una, CIV.
 Αἶδης, αο, s. εω et Αἰδωνεύς, ἦος et Αἷς, ἴδος, Pluto, Rheæ et Saturni f., 455. Proserpinam rapuit, 913,

cum qua in Tartaro habitat, 768, 774. Epitheta : ἰφθίμος, 455, 768, 774, κρυερός, O. 158; Ζεὺς χθόνιος, O. 465; θεὸς χθόνιος, 767; ἐνέροισι καταβημένοισιν ἀνάσσω, 850. Αἶδος κυνέη, quacum Perseus in Herculis clypeo representatus, S. 227. Αἶδος εἰσω, S. 151, et Αἰδόσδε, S. 254; δόμος κρυεροῦ Αἰδχο, O. 158; Αἰδεω κύων, Cerberus, 311.
 Αἰδωνεύς, ἦος, 913; vid. Αἶδης.
 Αἰδώς, οὐς, Pietas, cum Nemesi e terra aufugit, O. 197, seqq.
 Αἰήτης, αο·et εω, Colchorum rex, Solis et Perseidis f., Circes frater, βασιλεὺς, 956; ex Idyia pater Medææ, 957, seqq., 992, διοτρεφῆς βασιλεὺς; pater Jophossæ, LXII; ad eum Phrixus venit, I; ejus filiam, Medeam, Jaso Iolcum duxit, 994.
 Αἰθερίη, una Heliadum, CIV.
 Αἰθῆρ, ἔρος, Erebi Noctisque f., Diei frater, 124, sq.; pater Broti ex Himera (Die), CLXXXII.
 Αἰθιοπες, οἱ, quorum rex Memnon, 985. CXXXII.
 Αἰθων, cognomen Erysichthoni unde inditum sit, CCXII.
 Αἰνείας, αο, Veneris et Anchisæ f., 1008.
 Αἰνῆϊος, Jupiter cognominatus ex Æno, monte Cephaloniæ, CLI.
 Αἰολίς, ἴδος, adj. fem. Æolia, Κύμη, O. 636.
 Αἰολίδαι, οἱ, Æoli filii, recensentur, XXIII.
 Αἰολος, Hellenis f., XXIII; pater complurium filiorum, qui recensentur *ibid*.
 Αἰπυτος, pater Tlesenoris et Perithoi, CLXXVI.
 Αἷς, ἴδος, S. 151, 227, 254; vid. Αἶδης.
 Αἰσηπος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 342.
 Αἰσονίδης, ου, Æsonis f., Jaso, 993, 999.
 Αἰσων, ονος, Jasonis pater e Polymela, LXXXIII, CLXXXI.
 Αἶτνη, mons, CXXXVI.
 Αἰτωλοί, οἱ, Ætoli, a quibus Apollo Curetes defendit, CXI.
 Ἀκάστη, una Oceanitidum, 356.
 Ἀκατος. De ejus uxore Peleoque historiam ab Hesiodo fuisse naratam fuisse, CXCIX.
 Ἀκταίη, Nereidum una, 249.
 Ἀκτωρ, ορος. Ejus filiorum corpora in unum concreta, LXXI.
 Ἀλάρυος, Seri frater, XCII.
 Ἀλγεα, τὰ, Dolores, Eridis liberi, δακρυόεντα, 227.
 Ἀλιάκμων, ονος, Fluvius, Oceani Tethyosque f., 341.
 Ἀλίη, una Nereidum, 245.
 Ἀλιμήδη, una Nereidum, εὐστέφανος, 255.
 Ἀλιβρόθιος, Perieris f., Seri pater ex Alcyone, XCII.
 Ἀλκᾶθους, Parthaonis f., ab Œnomao interfectus, CX.
 Ἀλκαίος, Amphitryonis pater, S. 26.
 Ἀλκείδης, Alcei f., Amphitryo, S. 112.

Ἀλκίνοος, Aetes frater, LXXVII.
 Ἀλκμήνη, Electryonis filia, cum Amphitryone marito Thebas venit, S. 3, seqq.; mater Herculis e Jove, 943, S. 52, Iphiclis ex Amphitryone, S. 54; καλλι-σφυρος, 526, 950. S. 467. LXXVI.
 Ἀλκυόνη, Seri mater ex Halirrhothio, XCII.
 Ἄλος, ἡ, urbs Ætoliæ, ab Aloëo condita, LX.
 Ἀλφειός, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 338.
 Ἀλφειοβοία, Adonis mater e Phœnice, CXCVI.
 Ἀλωεύς, ἑως, Alodiarum ex Iphimedeia pater esse ferebatur, LX; vid. Ἀλωίδαί.
 Ἀλωίδαί, οἱ, (Otus et Ephialtes), Aloëi filii, nominantur, qui revera Neptuni filii sunt ex Iphimedeia, LX.
 Ἀμαρυγκειδής, οὐ, Hippostratus, Amaryncei aut f. aut nepos, LXXXVIII.
 Ἀμαρυγκεύς, ἑως, Hippostrati aut avus aut pater, LXXXVIII.
 Ἀμπυκίδης, οὐ, Ampyci f., Mopsus, S. 181.
 Ἀμυθαονίδαί, οἱ, prudentia insignes, CLVIII.
 Ἄμυρος, Thessaliæ fluvius, πολύβοτος, XLVII.
 Ἀμφιάραος, pater Amphilochoi, CCVII.
 Ἀμφιδάμας, ἀντας, Artibæ pater, CCVI. In ludis funebribus Amphidamantis, Chalcidensium regis, Hesiodus poeseos victoriam reportat, O. 656, seqq.
 Ἀμρυγυήεις, ὁ, Vulcani nomen, 571, 579, περικλυτός; S. 219, κλυτός; O. 70, 945, ἀγακλυτός; LXXXII.
 Ἀμφίδοκος, Orchomeni f., CXC.
 Ἀμφιλογίαι, αἱ, Disceptationes, Eridis filiæ, 229.
 Ἀμφιλογος, Amphiarai f., CXVII, ab Apolline occisus, CLXXXVI.
 Ἀμφιρῶ, οὐς, Oceanitidum una, 360.
 Ἀμφιτρίτη, una Nereidum, 243, 254; mater Tritonis e Neptuno, 930.
 Ἀυσιτρώων, ὠνος, Alcæi f., S. 26; Alcmenes conjux, ἀρήιος, S. 2; ex ea Iphiclis pater, S. 54, λαοσσός; Electryone interfecto, S. 11, 82, cum Alcмене uxore Tirynthe Thebas migrat, S. 2, 12, seqq., 80, 81; Boeotorum, Locrorum, Phocensium dux, λαοσσός, S. 37, Taphiis ac Telebois bellum infert, S. 44, 19, seqq.
 Ἀμυτρωονιάδης, Amphitryonis f., Hercules, 317; S. 165, 416, 433, 459.
 Ἀμύρων, ὠνος, cithara canens Thebarum mœnia ædificat cum Zetho fratre, CCIV.
 Ἀναξιδία, Plisthenis et Cleollæ filia, Agamemnonis ac Menelai soror, Pyladæ mater, LXXVII.
 Ἀναυρος, Thessaliæ fluvius, S. 477.
 Ἀνδρόγειος, Minois f., Eurygyes quoque appellatus, LXXVIII.
 Ἀνδρoκτασίαι, αἱ, (Homicidia), Eridis filiæ, 228; quarum una in Herculis scuto representata, S. 155.
 Ἀνάεια, Messeniæ urbs, ποιήεσσα, S. 381.
 Ἀθή, oppidum, S. 474.
 Ἀντιόπη, Pylonis filia, mater quatuor filiorum et Joleæ filiæ ex Euryto, κρείουσα, XLV.
 Ἀκτίη, Fraus, Noctis filia, 224.
 Ἀπίσας, ἀντος, mons Nemeæ, 331.
 Ἀπόλλων, ὠνος, ἐκηβόλος, 94; ἀναξ, 347; ἐκατηβελέτης ἀναξ, S. 100. S. 68, 479. Jovis et Latonæ f., 918, LXXXVII, CLXVIII; quo die natus, O. 771; pater Æsculapii et Eropidis ex Arsinoe, LXXXVII, Aristæi e Cyrene, LXX, Chæronis e Thero, LIV; Admeti greges pascens, LXXXI; cum Neptuno Trojæ mœnia exstruit, XLVIII; Cyclopes occidit, XXXIII; Curetibus opem fert contra Ætolos, Meleagrum interficit, CXI; Amphilochoi interficit, CLXXXVI; ejus in luco Hercules cum Cycno pugnat, S. 57, ἐκατηβόλος; in Herculis scuto representatus, S. 202, Διὸς καὶ Ἀθηοῦ-

υῖος; a Pæone distinctus, CI; Παγασαῖος, S. 70; Apollo pastoralis, i. e. Aristæus, LXX.
 Ἀραβος, Mercurii et Throniæ f., XXXII.
 Ἀργεῖος, adj. Argivus. Ἥρη Ἀγείη, Juno Argiva, 12.
 Ἀργειφόντης, Mercurius, διάκτορος, O. 68, 77, κλυτός, O. 84.
 Ἀρείων, ὠνος, Herculis equus, κυανοχαΐτης, S. 120.
 Ἀργέστης, Ventus, Astræi Auroræque f., 379, 870.
 Ἀργης, Cyclopum unus, ὀμβριμόθυμος, 140.
 Ἄργος, οὐ, 1) lus custos, describitur IV. 2) Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
 Ἄργος, εὐς, τὸ, ἱππόβοτον, LIII; olim ἀνυδρον, postea ἐνυδρον, LXIX.
 Ἀργῶ, οὐς, ἡ, Argonautarum navis, LVII.
 Ἀργωνάται, οἱ, Phasidem trajecerunt, LVI; Oceano trajecto ad Libyam appulerunt, LVII.
 Ἀρδησχος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Ἀρέστωρ, ὠρος, Mycenæ maritus, CVII.
 Ἄρης, ἦος, Mars, Jovis ac Junonis f., 922; ex Venere pater Φόβου et Δείμου, 934, atque Harmoniæ, 937; Cycni pater, S. 59; ab Hercule vulneratus in priore quodam certamine, S. 359, 599; posterius ejus cum Hercule certamen, S. 425—466; in quo iterum vulneratus, S. 460, seqq., ad Olympum redit, S. 466; in Herculis clypeo representatus, S. 191, seqq. Epitheta: ἀκόρητος αὐτῆς, S. 346; ἀνδροφόνος, S. 98; βλοσυρός, S. 191; βρισάρατος οὐλῖος, S. 441; βροτολοιγός, S. 333, 425; ἐναργύρος οὐλῖος, S. 192; ῥινοτόρος, S. 934; πολίπορος, S. 936. Ἄρης ἔργα, bella, O. 145; ὄζος Ἄρης bellator vocatur, S. 181; XLV, LXXXVIII, XCIII. — S. 109, 434, 444, 446, 450, 457.
 Ἀρήτη, Alcinoi soror, LXXIV.
 Ἀρητιάδης, Martis f., Cygnus, S. 57.
 Ἀριάδνη, Minois filia, 948; Bacchi uxor, ξανθή, 947, quam Jupiter ἀθάνατον καὶ ἀγήρω reddidit, 949; a Theseo derelicta, LXXXV, LXXXVI.
 Ἄριμοι, οἱ, Mysiæ populus. Apud hos Echidnæ sedes erat subterranea, 304.
 Ἀρίσθας, ἀντος, pater Molyri, LIII.
 Ἀρισταῖος, Apollinis et Cyrenes f., Apollo pastoralis, LXX; Autonoe uxorem duxit, βαθυχαΐτης, 977.
 Ἀρκαδία, ubi Pallantium urbs, CXCVIII.
 Ἀρχάς, ἄδος, Jovis et Helices f., XCLX.
 Ἀρχτος, ὁ, Centaurus, S. 186.
 Ἀρχτος, ἡ, XCIX. Vid. Ἐλίχη.
 Ἀρχτούρος, ὁ, ἀστήρ, O. 565, seqq., 610.
 Ἀρμονίη, Martis ac Veneris filia, Cadmi uxor, 937, 975, et ex eo mater Inus, Semeles, Agaves, 976, Auto-noes, 977, Polydori, 978.
 Ἄρνη, oppidum Boeotiæ, S. 381, 475.
 Ἀρπυιαι, αἱ, Aëlo et Ocypete, Thaumantis Electræque filiæ, ἡύκομοι, 267, seqq. Phineum ad usque Scytharum terram propellunt, CXXXI; Zetæ Calaisque precibus ad Jovem missis e morte servantur, CLI, CLII.
 Ἀρσινόη, Æsculapii et Eropidis mater ex Apolline, LXXXVII.
 Ἀρτεμις, ἰδος, ἡ, Diana, Jovis ac Latonæ filia, λοχέαιρα, 918, 14; Helicen (Callisto) in ursæ speciem convertit, XCIX; Hecaten ex Iphigenia facit, CV; Orioni vim sibi afferre studentī scorpionem immittit, qui eum interficit, XLIII.
 Ἀρτιδία, Amphidamantis filia, CCVI.
 Ἀσβόλος, Centaurus, οἰωνιστής, S. 185.
 Ἀσίη, una Oceanitidum, 359.
 Ἀσκληπίος, Æsculapius, Apollinis et Arsinoes f., ὀρχαμος ἀνδρῶν, ἀμύμων, κρατερός, LXXXVII; Machaonis pater e Xanthe, CLXXIX; Jovis fulmine percussus, XXXIV

- Ἀσκη, vicus in vicinitate Heliconis situs, ubi Hesiodi pater consedit, O. 639, seqq.
 Ἀσπληδών, Orchomeni f., CXc.
 Ἀστερίη, Phœbes et Cœi filia, εὐώνυμος, uxor Persæ, 409; ex eo Hecates mater, 411.
 Ἀστερίων, υἱός, rex Cretensium, cui Jupiter Europen connubio junxit, CXLIX.
 Ἀστράϊος, Crii et Eurybiæ f., μέγας, 376; quatuor Ventorum, Luciferi, aliorum Astrorum pater ex Aurora, 378, seqq.
 Ἀστυδάμεια, quæ Astyoche ab Homero (B. 513) vocatur, XC.
 Ἀταλάντη, Schœnei filia, LXXIII; ποδώκης δῖα, LXXII.
 Ἀτη, Eridis filia, 230.
 Ἀτλαγενής, ἐς, adj. Atlante natus. Πληιάδων Ἀτλαγενέων, O. 383.
 Ἀτλαντίς, ἰδος, Atlantis filia, Maja, 938.
 Ἀτλας, ἀντὸς, Japeti et Clymenes f., κρατερόρρων, 509; cœlum capite manibusque sustinet, 517, seqq., 746, ἱαπετοιο παῖς.
 Ἀτρεΐδαι, οἱ, Atrei nepotes, Plisthenis filii, Agamemno et Menelaus, ab avo educati, LXXVII; divitiis insignes, CLXIII.
 Ἀτρεὺς, ἑως, Agamemnonis ac Menelai avus, LXXVII.
 Ἀτροπος, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis clypeo repræsentata, S. 259.
 Αὐλῆς, ἰδος, ἡ, urbs Bœotiae, ubi Græci Trojam profecturi tempestatibus retenti sunt, O. 651, seqq.
 Αὐτόλυκος, furandi arte insignis, LXVIII.
 Αὐτονόη, 1) Nereidum una, 258. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, Aristæi uxor, 977.
 Ἀρροδίτη, Venus, ἀρρογενής θεὰ, 196; e genitalibus Urani in mari natantibus nata, 188, seqq.; nominis derivatio, 195, seqq.; e Marte mater Φόδου et Δείμου, 934, et Harmoniæ, 937, 975; ex Anchise Æneæ mater, 1008; Phaëthontem raptum templi sui custodem facit, 987, seqq.; quomodo Pandoram exornaverit, O. 65; a Tyndareo neglecta qualem pœnam ab ejus filiabus petierit, CXLVII. Epitheta: ἐλικοβλέφαρος, 16; πολύχρυσος, 980; O. 521; S. 8, 47; L; φιλομειδής, 989; CXLVII; χρυσέη, 822, 962, 975, 1005, 1014; O. 65; C. Vid. Κυθέρεια, Κυπρογενής, Κύπρις.
 Ἀχαιοί, οἱ, Græci, Troiam trajecturi procellis Aulide retenti, O. 651, seqq.
 Ἀχελώϊος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., ἀργυροδίνης, 340.
 Ἀχιλλεύς, ἦος, Pelei ac Thetidis f., βῆξήνωρ, θυμολέων, 1007; e nece fratrum solus servatur, II; Patrocli frater patruelis, CLXXXVIII.
 Ἀχλὺς, ὕος, ἡ, Tristitia, qualis in Herculis scuto repræsentata fuerit, S. 264, seqq.

B.

- Βελλεροφόντης, cum Pegaso Chimæram occidit, 325.
 Βῆλος, rex, Throniæ pater, XXXII.
 Βίη, Vis, Pallantis et Stygis filia, 385, cum Κρατεΐ (Robore) apud Jovem habitans, 386, seqq. 401, seqq.
 Βοιωτίας, adj. Bœoticus. Ὑρίη Βοιωτίη, XLIX.
 Βοιωτοί, οἱ, socii Amphitryonis Taphios ac Teleboas debellantis, πλῆξίπποι, S. 24.
 Βορέας, αὐ et οὐ et ω, Ventus, Astræi Auroræque f., αἰ-ψηροκλέυθος, 379, 870. O. 506, seqq; ἰς ἀνέμου Βορέου, O. 518; Θρηϊκίος, O. 553.
 Βούσιρις, ὁ, undecim ætatibus major natu quam Hercules, CXCVII.
 Βούτης, οὐ, Neptuni f., CXIII; Polycæonis pater, CLX.

- Βριάρεως, 817. Vid. Ὀβριάρεως.
 Βρόντης, οὐ, Cyclopum unus, 140.
 Βροτὸς, Ætheris et Diei f., CLXXII.
 Βρύλλη, Minois filia, mater Orionis e Neptuno, XLIII.

Γ.

- Γαῖα, Tellus, prima post Chaos orta, εὐρύστερνος, 117; sine viri concubitu mater Cœli, 127, Montium, 129, Ponti, 131; e Cœlo mater Oceani, 133, Cœi, Crii, Hyperionis, Japeti, 134, Theæ, Rheæ, Themidis, Mnemosynes, 135, Phœbes, Tethyos, 136, Saturni, 137, Cyclopum, 139, Centimanorum (Cotti Briareique et Gyæ), 147; a Cœlo filios Γαίης ἐν κευθμῶνι occultante ultionem petitura ferrum creat, 161, salcemque fabricatur, 162, quam Saturno dat, 174, (vid. porro Οὐρανὸς et Κρόνος); guttis cruentis genitalium Cœlo resectorum susceptis, 182, seqq., Furias, Gigantes Meliasque nymphas parit, 185, seqq.; ex Tartaro mater Typhoei, 821; Centimanos ex Erebo ad lucem reduci jubet, 626, seqq.; Jovem Deorum regem creari jubet, 884. — 20, 45, 421, 463, 470, 494, 891; πελώρη, 159, 173, 479, 821.
 Γαλαξάυρη, una Oceanitidum, 353.
 Γαλάτεια, una Nereidum, 250.
 Γαλήνη, Nereidum una, 244.
 Γερήνιος, Nestoris cognomen, quia apud Gerenos educatus est, XXX, XXXI.
 Γέρηνοι, οἱ, populus Messeniæ, ἱππόδαμοι, XXX, XXXI.
 Γέρηνον, τὸ, Messeniæ oppidum, ubi Nestor educatus est, ἀνθεμῶν, XXXI.
 Γῆρας, αὐς, τὸ, (Senectus) ex Nocte natum, οὐλόμενον, 225.
 Γηρυονεύς, ἦος, Chrysaoris et Calliroes f., τριχάρηνος, 287, 979, seqq.; in Erythea insula interfectus ab Hercule, qui ejus boves abducit, 289, seqq., 982. 309, vid. Ὀρθρος.
 Γίγαντες, οἱ, Telluris filii e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 185.
 Γλακτοράγοι, οἱ, gens Scythica, CXXXI.
 Γλαύκη, Nereidum una, 244.
 Γλαυκονόμη, una Nereidum, φιλομειδής, 256.
 Γλαυκῶπις, Minervæ nomen proprium, 587, ὁμωριμοπότης; Minervæ epitheton sæpius, vid. Ἀθήνη.
 Γλήχων, υἱός, ἡ, urbs Cephalisso adiacens, ἐρυμνή, CXLII.
 Γοργεῖος, adj. κάρηνα Γοργεῖα, Gorgonum capita, S. 236, seqq.
 Γοργῶ, οὐς et Γοργῶν, ὄνος. Γοργοῦς, Gorgonis, i. e. Medusæ, caput Perseus in Herculis scuto repræsentatus portat, S. 223, δεινοῖο πελώρου; αἱ Γοργοὶ et Γοργόνες, Gorgones (Stheno, Euryale, Medusa) Phorci Cetusque filiae, in extrema ora Oceani cum Hesperidibus habitantes, 274, seqq.; quales in Herculis clypeo repræsentatae, S. 229, seqq., ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταί.
 Γοργῶν, vid. Γοργῶ.
 Γράϊαι, αἱ, Pephredo et Enyo, Phorci Cetusque filiae, καλλιπάρητοι, 270.
 Γραῖκος, Jovis et Pandoræ f., XX.
 Γρήνικος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 342.
 Γύγης, Gyas s. Gyges, Telluris Cœlique f. centimanus, 147, seqq.; 618; 714, ἄατος πολέμοιο; 734; 817. Vid. Ὀβριάρεως.

Δ.

- Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ, Dactyli Idæi, in Creta insula ferrum temperarunt, CLV.

Δαναΐ, αἱ, Danaides, Danai filiae, Argos ἐνυδρον reddiderunt, LXIX.

Δανάη, Persei mater, ἡύκομος, S. 216.

Δαναΐδης, οὐ, Danaes f., Perseus, S. 229.

Δαναὸς Argos ἐνυδρον ex ἀνδρὶ fecit, LXIX.

Δείμος (Pavor) et Φόβος, Martis ac Veneris filii, 934; Martis comites, 935, seqq., S. 195, 463.

Δευκλίων, ὠνος, Promethei ac Pandoræ f., XXI; cujus in ædibus Jupiter Pandoram compressit, XX; ejus posteri in Thessalia regnabant, XXIV; Leleges ei a Jove dati, XXV.

Διῖων, ὠνος, Euryti et Antiopes f., XLV; pater Phylaci, CLXII.

Δῖλος, ἡ, insula Apollini sacra, ubi Hesiodus atque Homerus hunc Deum cecinere, CLXVIII.

Δημήτηρ, τερος et τρος (912), Ceres, Rheæ ac Saturni filia, 454; mater Proserpinæ ex Jove, 912; e Jasio Pluti mater, 969; Cychriden serpentem famulum suum Eleuside facit, CCI. Epitheta: ἀγνή, O. 465; δια θεῶν, 969; εὐστέφανος, αἰδοίη, O. 300; πολυφύρβη, 912. Agrorum fruges ἔργα Δημήτερος, O. 393, vocantur, et Δημήτερος ἀκτὴ, O. 32, 466, 597, 805; S. 290.

Δημόδοκη, Agenoris filia, XXXIX.

Δίας, ἀντος, Cleollæ pater, LXXVII.

Δίδυμος, adj. (geminus). Δίδυμοι κολωνοί, Didymi colles, in Thessalia, XLVII.

Δίκη, 1) Horarum una, 902; 2) Justitia, virgo, Jovis filia, O. 256, de qua O. 220, seqq. et O. 256, seqq.

Δίκτυς, υος, XXVI.

Διξιππη, una Heliadum, CIV.

Διώνη, Oceanitidum una, ἐρατή, 353. (Veneris mater), inter numina a Musis celebrata nominatur 17, καλή.

Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles filius, πολυγυθής, 941; Ariadnen uxorem duxit, χρυσόκομος, 947; CEnopionis pater, XXXVIII, a Proetidibus neglectus ipsas insania punit, XXIX; δῶρα Διονύσου πολυγυθέος, O. 614. — S. 400; LXV.

Δρύαλος, Centaurus, Πευκεΐδης, S. 187.

Δρύας, ἀντος, unus e principibus Lapitharum, S. 179.

Δυναμένη, Nereidum una, 248.

Δυστομία, (Legum Contemptio), Eridis filia, 230.

Δωδώνη, Thesprotiæ urbs cum Jovis oraculo, LI, 5, seqq., Pelasgorum sedes, CXXXIV.

Δωρίς, ἰδος, 1) Oceanitidum una, 242, 350; Nereidum mater, 241. 2) una Nereidum, 250.

Δῶρος, Hellenis f., XXIII.

Δωριον πεδίον, τὸ, campus Dotius Thessaliæ, ubi Thamyris vates oculis privatus est, XLVII.

Δωτώ, οὐς, una Nereidum, 248.

E.

Εὐαρίδης, Elaræ f., Tityus, CLXX.

Εὐατίδης, Elati f., Ischys, LXXXVII.

Εὐαΐβια, Jovis Junonisque filia, 922.

Εἰρήνη, Horarum una, τελαθύβια, 902.

Ἐκταῖος, quinque filiarum pater e filia Phoronei, XCI.

Ἐκάτη, Persæ et Asteries filia, 411; cujus laudes canuntur 411—452; Scyllæ mater e Phorbante, XLIII; facta ex Iphigenia, CV.

Ἐλση, neque Ledæ, nec Nemesis, sed Oceani ac Tethyos filia, XXXV; ejus procos ab Hesiodo fuisse enumeratos, XXXVI; belli Trojani causa, ἡύκομος, O. 165.

Ἐλευθέρ, ἦρος, mons Bœotiae, 54.

Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, Cereris sacra, CCI.

Ἐλικη, 1) (quæ Callisto ab Hygino nominatur), Lycaonis filia, Arcadis mater e Jove, inter astra Arctos (Ursa)

major, XCIX, ubi ejus historia. 2) urbs Achajæ, S. 381, 475.

Ἐλικών, ὠνος, Bœotiae mons, Musarum sedes, 2, 7; ζᾶθεος, 23; cujus in vicinia Ascrea sita erat, O. 639.

Ἐλικωνιάδες, αἱ, Musæ cognominantur, 1; O. 658.

Ἐλλάς, ἄδος, Græcia, ἱερὰ, O. 653.

Ἐλλήν, ἦνος, Promethei ac Pyrrhæ f., XXI; pater Dori, Xuthi, Æoli, XXIII.

Ἐλλοπίνη, regio Thesprotiæ, describitur, LI.

Ἐλπς, ἰδος, Spes, sola remansit in Pandoræ amphora, O. 96, seqq.

Ἐνδυμίων, ὠνος, Aethlii et Calyces f., cui Jupiter vitæ finem sibi ipsi destinandi potestatem dedit, CXLIV; qualis ejus historia apud Hesiodum fuerit, LXI.

Ἐννοσίγαιος, Neptuni nomen proprium cum epithetis: βαρύκτυπος, 818; γαιήχος, L; ἐρίκτυπος, 441, 456, 930; ταύρεος, S. 104. Neptuni epitheton, 15.

Ἐνυάλιος, nomen Martis, S. 371, ἀναξ.

Ἐνὼ, οὐς, Græarum altera, κροκόπεπλος, 273.

Ἐξάδιος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.

Ἐπειοὶ ἄνδρες, Epei, Elidis incolæ, LXXXVIII.

Ἐπιάλτης, daemon (Romanorum Incubo), LXXX.

Ἐπιμηθεύς, ἑως, Japeti et Clymenes f., ἀμαρτίνοος, 511; Pandoram a Jove sibi missam excipit, 513; O. 84, seqq.

Ἐπτάπορος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.

Ἐρατώ, οὐς, 1) Musarum una, 78. 2) Nereidum una, 247.

Ἐρεβος, οὐς, τὸ, Erebus, Chaus f. Noctisque frater, 123; Ætheris et Diei pater ex Nocte sorore, 125. Locus infernus, in quem Menœti a Jove deiectus est, 515; Ἐρέβειον, ex Erebo, 669.

Ἐρεχθεύς, ἑως, Sycionis pater, CLXIX.

Ἐρινύες et Ἐρινὺς, αἱ, Furiæ, Telluris filiae e guttis cruentis pudendorum Cœli a Saturno resectorum, 185; quo die Horco deo serviant, O. 803.

Ἐρις, ἰδος, ἡ, Contentio, Noctis filia, κρατερόθυμος, 225; O. 17; mater Laboris, Oblivionis, Famis, etc., συγερή, 226, seqq; Horci (Jurisjurandi) mater, 231; O. 804; in Herculis scuto representata, S. 156. Ἐρίδων duo genera (Æmulatio atque Invidia) descripta O. 11, seqq.

Ἐρμάων, ὠνος, Mercurius, ἀκάχητα, XXXII. Vid. Ἐρμῆς.

Ἐρμείας, Mercurius. O. 68. Vid. Ἐρμῆς.

Ἐρμῆς et Ἐρμάων, ὠνος et Ἐρμείας, Mercurius, Jovis ac Majæ f., κύδιμος, κήρυξ ἀθανάτων, 938; pater Arabi e Thronia, ἀκάχητα, XXXII; quomodo Jovis jussu, O. 68, Pandoram exornaverit, O. 77 — 88, θεῶν κήρυξ; cum Pandora ad Epimetheum missus, O. 84; Boreæ filios a persequendis Harpyiis desistere ac reverti jubet, CLI; pecudum fertilitati favet, 444.

Ἐρμιόνη, Menelai filia, XCIII.

Ἐρμος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343.

Ἐρος, ὁ, Amor, deorum primigeniorum unus. λυσιμελής, 120; Veneris comes, 201.

Ἐρυθρίη, Erythea insula, ubi Hercules Geryonem vicit, περίρρυτος, 290, ἀμφίρρυτος, 983.

Ἐρυσίχθων, ὠνος, unde Αἰθων appellatus sit, CCXII.

Ἐρῶπις, ἰδος, Apollinis atque Arsinoes filia, LXXXV.

Ἐσπερίδες, αἱ, Noctis filiae, malorum aureorum custodes, in extrema Oceani ora habitantes, 215, λιγύρωνοι, 275, 518.

Ἐτεσκλης, ἑους, CXX.

Ἐτέσκλης, Cephlissi Fluvii f., primus Giatii sacra fecit, CXLIII.

Ἐυαγορή, Nereidum una, 257.

Ἐυαίχη, Hylli filia, Polycæonis uxor, CIX.

Ἐυάρνη, Nereidum una, 259.

Ἐυβοία, insula. Nominis derivatio, III; ibi Chalcis urbs,

CXXIII; Orionem ibi habitasse, **CLXXVIII;** huc Hesiodus Aulide trajecit, **O. 651.** Vid. Ἀθανίς.
Εὐδώρα, 1) una Nereidum, 244. 2) una Oceanitidum, 360. 3) Hyadum una, τανύπεπλος, **LXVII.**
Εὐήνος Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
Εὐκράντη, Nereidum una, 243.
Εὐλμένη, una Nereidum, 246.
Εὐνέβη, una Nereidum, 247.
Εὐνομή, Horarum una, 902.
Εὐπόμπη, Nereidum una, 261.
Εὐρύαλη, trium Gorgonum una, 276.
Εὐρύαλος, ab CEnomao occisus, **CX.**
Εὐρυάνασσα, Hyperphantis filia, Clymenes mater e Minya, **CLXII.**
Εὐρύβη, Telluris Pontique filia, 239; e Crio mater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
Εὐρυγύης, alterum Androgei nomen, **LXXVIII.**
Εὐρύλοχος Cycloiden draconem profligavit, **CCII.**
Εὐρύμαχος, ab CEnomao occisus, **CX.**
Εὐρυνόμη, Oceanitidum una, 358, 908; mater Gratiarum ex Jove, 907 seqq.
Εὐρυσθέυς, ἦρ, **S. 91,** ἀλιτόμενος.
Εὐρυτίων, ὠνος, pastor Geryonis, ab Hercule interfectus, 293.
Εὐρυτος, Stratonices f., quatuor filiorum pater ex Antiope, **XLV.**
Εὐρώπη, 1.) Phœnicis filia, e Jove mater Minois, Sarpêdonis, Rhadamanthi, **CXLIX,** ubi ejus historia. 2) una Oceanitidum, 357.
Εὐτέρπη, Musarum una, 77.
Εὐρημος, Neptuni ac Mecionices f., **L.**
Εὐφροσύνη, una Gratiarum, 909.
Ἐφιάλτης, **LXXX.**
Ἐχεμος Timandram uxorem duxit, **VIII.**
Ἐχίδνα, Chrysaoris et Calliroes filia, κρατερόφρων, 297 seqq., ubi ejus descriptio atque historia; e Typhaone mater Othri, Cerberi, Hydræ Lernææ, Chimææræ, 306 seqq.; Sphingis mater et Nemei leonis ex Othro, 326; sub terra inclusa apud Arimos, λυγρή, 304.
Ἐωσφόρος, ἄστηρ, Lucifer, Astræi Auroræque f., 381.

Z.

Ζευξώ, οὖς, una Oceanitidum, 352.
Ζεύς, Διὸς et Ζηνὸς, Jupiter, Saturni et Rheæ f., 457, in Creta insula natus atque educatus, 468—484, lapidem suo loco a Saturno devoratum, 485 seqq., deinde evomitum, 497, Delphis exstruxit hujus rei monumentum, 498 seqq.; Minervæ pater ex Metide, qua devorata, 886 seqq., 899, illa ex ejus capite prosiluit, 924 seqq.; Horarum ac Parcarum pater e Themide, 901; Virginis, astri, ex eadem, **XI;** Gratiarum ex Eurynome, 907; Proserpinæ ex Cerere, 912; Musarum e Mnemosyne, 53—61, 916; e Latona Apollinis et Dianæ, 918, **LXXXVII;** ex Junone Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921; e Maia Mercurii, 938; Bacchi e Semele, 940; Herculis ex Alcmenæ, 943, **S. 27** seqq. et 52 seqq.; Arcadis ex Helice s. Callisto, **XCIX,** Græci ex Pandora, **XX;** e Thyia Magnetis ac Macedonis, **XXVI;** Minois, Sarpêdonis, Rhadamanthi ex Europa, quam bovis specie indutus in Cretam insulam trajecit, ibi compressit, dein Asterioni regi in matrimonium dedit, **CXLIX;** pater Castoris et Pollucis, **XXXVI;** Aethlii pater, **CXLIV;** Stygem honoraturus ejus liberos, Βίην et Κράτος, suos comites facit, 386, 388, Deorum jusjurandum constituit ipsam 399 seqq., cujus ad aquam petendam Iridem mittit, quando Deorum alicui jusjurandum dandum est, 787; quomodo Hecaten honoraverit, 412; liberat

Cyclopes a Saturno sub terra vinctos, 501; qui tonitru et fulmen ei dant, 502 seqq., 141, quæ Pegasus ipsi fert, 286; Menœtium in Erebum dejecit, 514; Atlantî carlum dat sustinendum, 520; Prometheus vincto aquilam immittit, quæ ejus jecur rodât, 521 seqq.; Centimanos ab Urano sub terram detrusos ad lucem reducit, ut Diis contra Titanes opem ferant, 624 seqq., 639 seqq., 669; Jovis contra Titanes certamen describitur 687 seqq.; Typhoeum fulminibus oppressum in Tartarum detrudit, 853—868; Tellure suadente Deorum rex creatur, 884; quomodo a Prometheus deceptus, 535—569; Pandoram fingi atque exornari jubet, 570, 585, **O. 60** seqq., eamque paratam ad Epimetheum mittit, **O. 83;** avi aurei auctor, **O. 143,** ac ferrei, **O. 158;** heroes in Thebano Trojanoque bello occisos ad μακάρων νήσους delegat, **O. 167** seqq.; Euboræ nomen Abantidi insulæ tribuit, **III;** Io a se compressam in vaccæ speciem convertit, neque amplius se cum ipsa coitutum jurat, **V;** Deucalioni Leleges dat, **XXV;** Æsculapium fulminis ictu interficit, **XXXIV;** ejus oraculum Dodonæum, **LI,** 5 seqq.; cum Junone de concubitus voluptate deceptat, **CXXI;** quo dono Endymionem donaverit, **CXLIV;** e formicis Myrmidones facit, **LXIV.**—**Epitheta:** αἰγίοχος, 11, 13, 25, 52, 735, 920, 966, 1022; **S. 322,** 443; **O. 99,** 483, 661; **CXXIV;** ἀνιξίς, 660 (Κρόνου υἱός); μακάρεσσιν ἀνάσσειν, **S. 328;** ἀθηνάτων βασιλεὺς, **O. 668;** θεῶν βασιλεὺς καὶ ἀνδρῶν, 923; ἀπὸ τῆς μήδεα εἰδώς, 545, 550, 561; βαρύκτυπος, 388; **S. 318;** **O. 79;** εὐρύωψ, 484, et εὐρύσπα, 514; **O. 229,** 239, 281; ἐρίδουπος, 41; ἐρισθενής, **O. 415;** ἐρισμάραχος, 815; κῦδοςτος, 548; μέγας, 76, 81, 465, 479, 708, 952, 1002 **S. 371;** **O. 122;** μετίετα, 56, 520, 904, 914; **S. 33,** 383; **O. 104;** μητίεας, 286, 457; **O. 51,** 769; νεφεληγερέτα, 558, 730, 944; **O. 53,** 99; πατήρ, **O. 143,** 259; **CXX;** πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 542, 643, 838; 47, 457, 468; **S. 27,** 103; **O. 59;** τερπικέραυνος, **O. 52,** 273; **XXVI;** ὑπερμενής, 534; **S. 413;** ὑψιβρεμέτης, 568, 601; **O. 8;** ὑψιμεδων, 529; **CLI.** Vid. Ὀλύμπιος. — Διόθεν, **S. 22** et ἐκ Διόθεν, **O. 765.** Ζεὺς υἱέ, **O. 488;** Διὸς ὁμῆρος, **O. 626,** 676. — Præterea passim Jovis mentio, ut 96, 104, 285, 316, 348, 428, 513, 613, 893; **S. 56,** 66, 89, 150, 197, 202, 320, 392, 422, 424, 448; **O. 2,** 4, 36, 47, 69, 138, 180, 267, 333, 348, 379, 565, 724. — Conf. Αἰνῆϊος, Κρονίδης, Κρονίων. — Ζεὺς χθόνιος, **O. 465,** vid. Αἰθῆρς.
Ζέφυρος, Ventus, Astræi Auroræque f., 379; 870; **O. 594.**
Ζήθος, cum Amphione fratre Thebarum mœnia citharizando exstruit, **CCIV.**
Ζῆλος (Æmulatio), Pallantis et Stygis f., 384.
Ζήτης et Calais frater a Strophadibus insulis Mercurii jussu revertentes Jovem implorant, ut Harpyiis parcat, **CLI, CLII.**

H.

Ἥδη, χρυσοστέφανος, 17; Jovis Junonisque filia, 922, 952; Herculis uxor, 950.
Ἥλιος, Sol, f. Hyperionis (conf. 1011) et Theæ, 371; 760; e Perside pater Circes (conf. 1011) et Ætæ regis, ἀχαιμας, 956; μέγας, 18; φαεινόμορος, 958; Clymenis pater, Phaethontis aut avus, **CIV,** aut pater e Clymene, **CLXII;** ejus curru Circe vehitur, **CCII.**
Ἥλιον, Nereidum una, 255.
Ἥλεκτρον, una Oceanitidum, 265, 349; e Thaumante marito mater Iridis et Harpyiarum, 265 seqq.
Ἥλεκτρον, ὠνος, Alcmenes pater, λαοσσόος, **S. 3;** interfectus ab Amphitryone, **S. 11,** 82.
Ἥλεκτρον, Electryonis f., Alcmenæ, **S. 16;** τανύσφυρος, **S. 35;** εὐσφυρος, **S. 85.**

Ἡλιάδες, αἱ, Heliades, Solis filiae, Phaëthontis sorores, quarum nomina et historia, CIV.
 Ἡλίη, una Heliadum, CIV.
 Ἡμάθιον, ὠνος, Tithoni Auroraeque f. ἀναξ, 985.
 Ἡμέρη, ἡ, Dies, Erebi Noctisque filia, Aetheris soror, 124; mater Brotli ex Aethere, CLXXII. Dies et Nox alternis Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq.
 Ἡνώχη, Creontis uxor, τανύπεπλος, S. 83.
 Ἡρακλῆης, κλῆρος, Hercules, Jovis et Alcmene f., 943; S. 52 seqq. Διὸς υἱός, 316, S. 150, 163, 392, 413; ἀτάρκτητος Διὸς υἱός, S. 110; Διὸς ἀλκιμος υἱός, S. 320; Διὸς θρασυκάρδιος υἱός, S. 448; Διὸς ταλακάρδιος υἱός, S. 424; υἱός Ἀλκμήνης, S. 467; Ἀλκμήνης ἀλκιμος υἱός, 526, 950; ἱς Ἡρακλῆος, 951; βίη Ἡρακληεῖη passim, vid. Ἡρακλῆιος; (δεινός) ἀκόρητος αὐτῆς, S. 433, 459; θεῖος, S. 136; κρατερόφρων, S. 458; Θηβαγενής, 430; pater Hylli, CLX; hospes Telamonis, CXV; undecim aetatibus minor natu quam Busiris, CXCVII; difficiles labores ei imperati, S. 94; Geryonem interficit ac boves ejus ex Erythea insula Tyrintha abducit, 289 seqq., 982, occisis etiam Orthro cane et Eurytione pastore, 293; hydram Lernaean, 316 seqq., et Nemeum leonem interficit, 332; Prometheus vinctum liberat, 526 seqq.; Periclymenum occidit, XXX; ejus ocreae Vulcani, S. 123, thorax Minervae donum, S. 125; ejus sagittae describuntur S. 130 seqq.; ejus scutum, quod Vulcanus fabricatus est, describitur S. 139—320; Martem olim a se vulneratum esse gloriatur, S. 359 seqq.; ejus certamen cum Cycno, S. 363—423, quem interficit, S. 416 seqq., et spoliatur, S. 467; cum Marte pugnat, S. 425 seqq., eumque vulnerat, S. 460; Cycno Marteque victis Trachina ad Ceycem venit, S. 469; Heben uxorem ducit, 950, et cum ea ἀπῆματος καὶ ἀγῆραος in Olympo habitat, 955. — S. 74, 138. — Vid. Ἀμφιτρωνιάδης.
 Ἡρακλῆιος, adj. Herculeus; βίη Ἡρακληεῖη Hercules vocatur 289, 315, 943, 982; S. 52, 69, 115, 349, 416, 452; item ἱς βίης Ἡρακληεῖος, 332.
 Ἥρη, Juno, Rheae et Saturni filia, 454; Jovis uxor et ex eo mater Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyiae, 921, seq.; Vulcani mater nullo ex viro, 927; Herculi irata hydram Lernaean nutrit, 314, ac Nemeum leonem, 328; Jovem in ius concubitu deprehendit, V; cum Jove de concubitu voluptate disceptat, CXXI. Epitheta: πότνια, 11; Ἀργεῖη, χρυσοῖσι πεδίλοις ἐμβεδανύα, 12; λευκώλενος, 314; Διὸς κυδνή παράκοιτις, 328; χρυσοπέδιλος, 454, 952.
 Ἡρδωνός, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., βραθυδίνης, 338.
 Ἡσιόδος. Musae cum in Helicone pecudes pascentem canere docent ac jubent, 22—34, 662; Chalcide in ludis funebribus Amphidamantis regis praemium poseos consecutus est tripodam, quem Musis dedicavit, 651—659; cum Homero in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 Ἡρακλῆος, Vulcanus, Junonis nullo ex patre f., 927; Aglaia Gratiam uxorem ducit, 945; Jovis jussu, O. 60 seqq., Pandoram fingit, 571; O. 70, ejusque auream coronam fabricatur, 579 seqq.; Herculis ocreae, Ἡρακλῆος κλυτὰ δῶρα, S. 123; Herculis scutum (S. 139—320) fabricatus est, S. 319—866. Epitheta: κλυτός, 927; S. 244; ἀγακλυτός, 945; περικλυτός, 579; περίφρων, S. 297, 313. — Vid. Ἀμφιγυῖος.
 Ἥως, οὐς, Aurora, 18; πολυδερκής, 451; Hyperionis et Theae filia, 372; ex Astraeo mater quatuor Ventorum, Luciferi aliorumque Astrorum, 382; e Tithono mater Memnonis et Emathionis, 984, e Cephalo Phaëthontis, 986.

Θ.

Θάλια, Thalia, Musarum una, 77.

Θαλίη, una Gratiarum, ἐρατεινή, 909.
 Θάμυρις, vates, in campo Dotio oculorum lumine privatus, XLVII.
 Θάνατος (Mors), Noctis f., 212, 758; frater Somni, 756, quocum in Tartaro habitat, 759; describitur 764 seqq.
 Θάσος, ἡ, insula, CLXXXIV.
 Θαύμας, αντος, Ponti Tellurisque f., 237; Electram uxorem ducit, 265; ex ea pater Iridis (cf. 780) et Harpyiarum, 266 seqq.
 Θεῖη, Thea, Coeli ac Telluris filia, 135; ex Hyperione mater Solis, Lunae, Aurorae, 371 seqq.
 Θέμις, ἰδος, αἰδοίη, 16; Coeli Tellurisque filia, 135; Jovis secunda uxor, Horarum et Parcarum ex eo mater, λιπαρή, 901 seqq.; ex eodem mater Virginis, astri, XI.
 Θεμιστονόη, Ceyris filia, Cycni uxor, κυανώπις, S. 356.
 Θεμιστώ, οὐς, una Nereidum, 261.
 Θεσσαλία. Ibi Deucalionis posteritas regnabat, XXIV.
 Θέτις, ἰδος, una Nereidum, 244, 1003; Achilles mater e Peleo, θεὰ ἀργυρόπεζα, 1006; filios e Peleo sibi natos interdicat, solo Achille servato, II.
 Θηβαγενής, ἑος, adj. Thebis natus, Herculis epitheton, 530.
 Θῆβαι, αἱ et ἡ Θήβη, Thebae, urbs Boeotiae, cujus moenia a Zetho et Amphione aedificata, CCIV; Neptuni praesidio fruitur, S. 105; ibi Amphitryo habitabat relicta Tirynthe, S. 3, 13, 80; bellum ibi Thebanum (τῶν septem contra Thebas), O. 162.
 Θήβη, ἡ, 978, εὐστέφανος; O. 161, ἐκτάφυλος; S. 49, 80 εὐστέφανος, 105. Vid. Θῆβαι.
 Θηρώ, οὐς, filia Phylantis et Lipephiles, Chaeironis mater ex Apolline, LIV.
 Θησεύς, ἑως, Aegae f., unus e principibus Lapitharum, S. 182; Egles amore captus Ariadnen deserit, LXXXV, LXXXIV; Hippen et Aeglen uxores ducit, LXXXVI.
 Θόας, ὁ, gen. Θοα, LXXXVI.
 Θόη, 1) una Nereidum, 245; 2) Oceanitidum una, 354
 Θρηάκιος, adj. Thracius; Θρηάκιος Βορέας, O. 553.
 Θρήκη, Thracia, ἱπποτρόφος, O. 507.
 Θρονίη, Arabi mater e Mercurio, XXXII.
 Θυῖα, Deucalionis filia, mater Magnetis ac Macedonis ex Jove, XXVI.

I.

Ἰάνειρα, una Oceanitidum, 356.
 Ἰάνθη, una Oceanitidum, 349.
 Ἰαπετιονίδης, Japeti f., Prometheus, 528, 614; πάντων ἐριδείκετος ἀνάκτων, 543; πάντων περί μηδαι εἰδώς, 559; O. 54. Vid. Προμηθεύς.
 Ἰαπετός, 19; Coeli ac Telluris f., 134; Clymenes maritus, 507; ex ea pater Atlantis, Menestii, Promethei (cf. 565; O. 50), Epimethei, 509 seqq.
 Ἰάσιος, e Cerere Pluti pater, ἥρως, 970.
 Ἰαωλκός et Ἰωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, κλειτή, S. 380, 474; quo Jaso e Colchide rediit, 997.
 Ἰδαῖος, adj. Vid. Δάκτυλοι.
 Ἰδῆ, Troadis mons, in quo Anchises cum Venere concubuit, πολύπτυχος, ὀληέσση, 1010.
 Ἰδυῖα, Oceanitidum una, 352, 959; Aetiae uxor, καλλιπάρης, 960, et ex eo mater Medae, 961.
 Ἰήσων, ονος, Jaso, Aesonis et Polymeae f. CLXXXI; a Chirone educatus, LXXXIII, Medei pater e Medea, quam Jolcum e Colchide trajectam duxerat uxorem, 992—1001; ποιμὴν λαῶν, 1000.
 Ἰλέος, ἥος, Oileus, Ajacis minoris pater. Nominis derivatio XLVIII.
 Ἰμερός (Desiderium) cum Gratiis prope Musas habitat, 64; Venerem comitatur, 201.
 Ἰναχος, Mycenes pater, CVII.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi et Harmoniae filia, 976.

Ἰόλαος, Iphiclis f., S. 89, 111; Herculis auriga, S. 77, 118; cum Hercule Cycnum occisum spoliis exuit, S. 467; Herculem adjuvat in vincenda hydra Lernæa, 317. Epitheta: ἀρητίριος, 317; ἀμώμητος, S. 102; διόγονητος, S. 340; ἥρως, S. 78; κρατερὸς, S. 77, 323; κυδάλιμος, S. 74, 467.

Ἰόλεια, Euryti et Antiopes filia, ξανθή, XLV.

Ἰορώσση, Æetæ filia, quatuor filiorum mater e Phrixo, LXII.

Ἰππη, Thesei uxor, LXXXVI.

Ἰπποθόη, una Nereidum, ἐρώεσσα, 251.

Ἰππονόη, Nereidum una, ῥοδόπηγος, 251.

Ἰππόνους, pater Periboræ, LXXXVIII.

Ἰππόστρατος, Phyclei f., Amaryncei nepos, princeps Epeorum, Periboram compressit, ἕως Ἄργος, LXXXVIII.

Ἰππότης, ου, Phylantis et Lipheiles f. LIV.

Ἰππου κρίνη, Hippocrene fons in Helicone monte, 6.

Ἰππῶ, οὗς, una Oceanitidum, 351.

Ἰρις, ἰδος, ιν, Thaumantis et Electræ filia, ὠκεΐα, 266, 780; interdum a Jove ad Tartarum mittitur Stygis aquam (θεῶν μέγαν ὄρκον) petitura, πόδας ὠκεΐα, 780, 784.

Ἰστία, Vesta, Rheæ et Saturni filia, 454.

Ἰστρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., καλλιρέεθρος, 339.

Ἰσχυς, Elati f., Coronidem uxorem duxit, LXXXVII.

Ἰριγένεια quæ fuerat, dein Hecate facta est, CV.

Ἰρικλείδης, Iphiclis f., Iolaus, S. 111.

Ἰρικλής, ἥος, Amphitryonis et Alcmenes f., S. 47, seqq., 56.

Ἰρικλος, Phylaci et Clymenes f., celeritate insignis, CLXII.; plura de eo ejusque bobus CXVI.

Ἰριμέδεια, Aloei uxor, Aloidarum mater e Neptuno, LX.

Ἰριτος, Euryti et Antiopes f., ἕως Ἄργος, XLV.

Ἰῶ, οὗς, Pirenis filia, a Jove compressa, dein in vaccam commutata, V.

Ἰωλκός, ἡ, 997; vid. Ἰαωλκός.

K.

Καδμείος, adj. Cadmeus. Καδμείη Σεμέλη, 940; οἱ Καδμείοι, Thebani, 326; φερεσσακίες, S. 13.

Καδμηΐς, adj. fem. Καδμηΐς γαίη Thebæ cognominantur O. 162.

Κάδμος, Harmoniæ maritus, ὑπέρθυμος, 937; ex ea pater Inus, Semeles, Agaves, Autonoes, Polydori, 975 seqq.

Κάϊκος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., εὐβρέτης, 343.

Καινεὺς, ἑως, unus e Lapitharum principibus, S. 179.

Καλλιόπη, Musarum una, quæ προερεστάτη ἐστὶν ἀπασιών, 79.

Καλλιρόη, una Oceanitidum, 288, 351, 979; e Chrysaore mater Geryonis, 287 seqq., 979 seqq., et Echidnæ, 295.

Καλλιστώ, οὗς, vid. Ἑλίχη.

Καλύχη, Endymionis mater ex Aethlio, CXLIV.

Καλυψώ, οὗς, una Oceanitidum, ἡμερόεσσα, 359; Nausithoi et Nausinói mater ex Ulixæ, διὰ θεῶν, 1017.

Κάλυγας, ἀντος, vates, a Mopso vaticinandi arte victus, præ murem diem obiit, CXVII.

Κασσιόπεια, Phineei mater e Phœnice, LVIII.

Κάστωρ, ὄρος, Jovis filius XXXVI.

Κατουδαῖοι, οἱ, qui Troglodytæ alibi vocantur, CXIV.

Κένταυροι, οἱ, LXXXII; cum Lapithis pugnantes in Herculis clypeo representati, S. 184 seqq.

Κέρβερος, Orci canis, Typhaonis et Echidnæ f., 310 seqq., ubi describitur.

Κερκηΐς, ἰδος, Oceanitidum una, φυὴν ἐρατή, 355.

Κέφαλος, ex Aurora pater Phaethontis, 986.

Κήρ, ἥρος, ἡ, Noctis filia, μέλαινα, 221; in Herculis scuto

representata, S. 156 seqq.; præterea in plur. num. at Κήρες, deæ fatales, (a Parcis diversæ,) filia Noctis, νηλεῖποινοι, 217 seqq.; quales in Herculis scuto representatæ fuerint, S. 249 seqq.

Κητώ, οὗς, Ponti ac Telluris filia, καλλιπάρηος, 238; e Phorco mater Græarum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis aurea mala custodientis, 333 seqq.

Κήϋξ, ὕκος, Trachiniorum rex, Themistionoes pater, ad quem Hercules proficiscitur, ἀναξ, S. 354 seqq.; Cycnum, generum suum, ab Herculo interfectum sepelit, S. 472, seqq.; φίλος μακάρεσσι θεοῖσι, S. 476. Κήϋκος γάμος (Ceycis nuptiæ), carmen Hesiodæum, memoratur CLXXXII.

Κηρισδός, Fluvius, Eteocli pater, CXLIII; de ejus cursu, CXLII.

Κίρκη, Solis et Perseidis filia, Æetæ regis soror, 957, 1011; ex Ulixæ mater Agrii, Latini, Telegoni, 1011 seqq.; Solis curru ad insulam Tyrrhenici maris vecta, CCH.

Κίρρα, Phocidis urbs, CXXXV.

Κλάρος, ἡ, Ioniæ oppidum, CXVII.

Κλεαδάιος, IX, κεδάλιμος.

Κλέεια, Hyadum una, εὐστέφανος, LXVII.

Κλειώ, οὗς, Clio Musa, 77.

Κλεόλλα, Diantis filia, mater Atridarum e Plisthene, Atrei filio, LXXVII.

Κλόμενος, Orchomeni f., CXC.

Κλυμένη, 1) Minyæ filia ex Euryanasse, mater Iphicli e Phylaco, Phaethontis e Sole, CLXII. 2) una Oceanitidum, 351, 507; ex Japeto marito mater Atlantis, Menæti, Promethei, Epimethei, 507 seqq.

Κλυμένης, Solis f., pater Phaethontis e Merope, CIV.

Κλυτή, Oceanitidum una, 352.

Κλύτιος, Euryti et Antiopes f., XLV.

Κλωθώ, οὗς, Parcarum una, 218, 905; in Herculis scuto representata, S. 258.

Κοῖος, Cœli et Telluris f., 134; pater Latonæ et Asteris e Phœbe, 404 seqq.

Κορωνίς, ἰδος, ιν, Phlegiæ filia, quam Ischys uxorem duxit, LXXXVII; Hyadum una, LXVII.

Κόττος, Cœli ac Telluris f. centimanus, 147 seqq., 618, 653, 714, 734, 817. Vid. Ὀβριάρεως.

Κουρήτες, οἱ, e quinque filiabus Hecatæi filiarumque Phoronei nati, θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὀρχηστῆρες, XCI; contra Ætolos ab Apolline adjuti, CXI.

Κράτος, εὖς, τὸ (Robur), e Pallante et Styge natus, 385; cum Βίη (Vi) apud Jovem habitat, 386 seqq., 401 seqq.

Κρείων, ὄντος, Thebanorum rex, Henioches maritus, S. 83.

Κρηθεὺς, ἑως, Æoli f., XXIII.

Κρής, τὸς, ὁ, Cretensis, XXXVII; οἱ Κρήτες, Cretenses, quorum rex Asterio, CXLIX.

Κρήτη, insula, ubi Lycos urbs, 477; ibi Jupiter natus et educatus, 480, εὐρεΐη; ibi Jasius cum Cerere concubuit, 971; huc Jupiter Europen duxit, CXI.A; huc Orio venit, XLIII; ibi Idæi Dactyli ferrum temperarunt, CLV; hujus in vicinitate Ogylia insula sita, CCHII.

Κρίος, Cœli et Telluris f., 134; ex Eurybia pater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.

Κρονίδης, εὖς, Saturni f., Jupiter, 53, 412, 423, 450, 572, 624; O. 18 (ὠψίθυγος), 71, 138, 158, 168, 239, 247; XXV.

Κρονίων, ὠνος, Saturni f., Jupiter, 4, 534, 949; O. 242, 259, 276; CXXXVII; ἀναξ, O. 69; κελαινεψής, S. 53; θεῶν σημαντῶρ πάντων, S. 56; ὑπερμένης, 534.

Κρόνος, Saturnus, Cœli ac Telluris f., 137; ultionem

patre petendam in se recipit, 168 seqq.; falce, quam mater ei dederat, 145, patris genitalia resecat, 178 seqq.; ex Rhea pater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; filios devorat, 459, devoratos revomit, 495; in Tartaro a Titanibus circumdatus, 851; aureo ævo Deorum rex erat, O. 111; heroum mortuorum in μακάρων νήσοις degentium rex, O. 169. Epitheta: ἀγκυλομήτης, 19, 137, 473, 495; βασιλεὺς, 476; μέγας, 459, 495. Præterea obivus 73, 395, 625, 630, 634, 648, 660, 668.

Κρόταλος, ab Œnomaο occisus, CXI.

Κυανοχαΐτης, ου, nomen proprium Neptuni, 278.

Κυζαλιών, ωνος, Orioni caeco itineris dux a Vulcano datus, XLIII.

Κυδοιμὸς (Turba belli), in Herculis scuto representatus, S. 156.

Κυθέρεια, Venus unde appellata sit, 198; εὐστέφανος, 196, 1008; 934.

Κύθηρα, τὰ, insula, 192, 198.

Κύκλωπες, οἱ, Telluris et Cæli filii tres, Brontes, Steropes, Arges, 139 seq.; eorum descriptio nominisque derivatio, 142 seqq.; Jovi fulmen fabricati sunt, 141, 502 seqq.; a Saturno sub terra vinctos Jupiter liberat, 501 seqq.; ab Apolline occisi, XXXIII.

Κύκνος, 1) Martis f., μεγάλυμος, S. 57; maritus Themistoes, filiae Ceycis, S. 356; ejus cum Hercule certamen, S. 368 — 423; ab Hercule interfectus, S. 57, 416 seqq., ac spoliis privatus, S. 467; a Ceyce socero sepultus, S. 472 seqq.; ἀρύμων, S. 65; εὐμμελής, S. 368; ἱππόδαμος, S. 346; præterea obivus S. 329, 331, 350, 413; unde nomen traxerit, CLXXXIX. 2) Liguriæ rex, Phaëthonti propinquus, in cygnum conversus, CIV.

Κυματολήγη, una Nereidum, 253.

Κύμη, Æolidis urbs, qua relicta pater Hesiodi in Boetiam trajecit, Αἰολίς, O. 636.

Κυμοδόκη, una Nereidum, 252.

Κυμοδόη, una Nereidum, 245.

Κυμοπόλεια, Neptuni filia, uxor Briarei, 819.

Κυμὼ, οὗς, Nereidum una, 255.

Κυπρογενής, ἑως, ἡ, Venus unde vocata sit, 199. Conf. Κύπρος.

Κύπρος, ἡ, insula, ubi Venus nata, περίβρυτος, 193; πολὺκλυστος, 199.

Κύπρις, ἰδος, Cypria, i. e. Venus, V.

Κυβήνη, Aristæi mater ex Apolline, LXX; ad Peneum fluvium habitabat, καλή, LII.

Κυτίσωρος, Phrixi f. ex Iophosse, LXII.

Κυχρεΐδης, draco, cujus historia CCI.

Κυχρεΐς, ἑως, qui Cychriden draconem nutrit, CCI.

Λ.

Λάδων, ωνος, 1) draco Typhaone natus, CXLVII. 2) Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 344.

Λαμπετή, Heliadum una, CIV.

Λαομέδεια, Nereidum una, 257.

Λαπίθαι, άων, οἱ, quorum cum Centauris certamen in Herculis clypeo representatum, S. 177 seqq., αἰχμηταί.

Λατίνος, Ulixis et Circes f., ἀρύμων, κρατερὸς, 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.

Λάχσις, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis scuto representata, S. 258.

Λειαγόρη, una Nereidum, 257.

Λειπερίη, Iolai filia, Phylantis uxor, Hippotæ ac Therus mater, LIV.

Λελεγες, οἱ, quorum rex Locrus, XXV. Deucalioni olim a Jove dati, *ibid.*

Λερναῖος, adj. 314, vid. Ὑδρα.

Λήθη, ἡ, Oblivio, Eridis filia, 227.

Λήμνος, ἡ, insula. Huc Orio in itinere suo venit, XLIII.

Ληναίων μὴν, mensis, (Γαμηλιών Atheniensium, qui Januario nostro fere respondet), O. 504.

Λητοῖδης, 1) Latonæ filius, Apollo, S. 479. 2) Latonæ nepos, Æsculapius, XXXIV.

Λητώ, οὗς, 19; Phæbes et Cœi filia, κυανόπελος, 406; ex Jove mater Apollinis, 918, LXXXVII, CLXVIII, et Dianæ, 918; quo die Apollinem pepererit, O. 771.

Λιβύη, Africæ pars. Huc Argonautas venisse, LIV.

Λίγυες, οἱ, populus, CXXXII.

Λιλαίη, Phocidis oppidum, CXLI, Λιλαίθεν

Λιμὸς, ὁ, (Fames) Eridis filius, 227. O. 299, 302.

Λίνος, vates, Urania f., de quo XCIV, XCV.

Λόγοι ψευδείς (Mendacia), Eridis filii, 229.

Λοκροί, οἱ, Amphitryone duce Taphii et Telebois bellum inferunt, ἀγχιμάχοι, S. 25.

Λοκρὸς, Lelegum rex, XXV.

Λυγκεύς, ἦρος, inter majores Herculis erat. Hinc Λυγκῆρος γενεὴ τηλεκλειτοῖο Hercules et Iolaus a Minerva appellantur, S. 327.

Λυκάων, ονος, Pelasgi f., ἀντίθεος, XCVIII; rex Arcadum, pater Helices s. Callistus, XCIX; pater Pallantis, CXCVIII.

Λυκομήτης, εως, Cretensis, XXXVII.

Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, quo Rhea Jovem paritura profecta est, 477, 482.

Λυσιάνασσα, una Nereidum, 258.

Μ.

Μάγνης, ἦτος, Jovis et Thyia f., XXVI.

Μαίανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 339.

Μαίη, Maja, Atlantis filia, Mercurii mater ex Jove, 938.

Μαχηδών, όνος, Jovis ac Thyia f., ἱπποχάρμης, XXVI.

Μακροκέφαλοι (Capitones), populus, XLII.

Μαντώ, οὗς, Tiresia f., mater Mopsi, CXVII.

Μάρης, ὁ, CXXII.

Μάρων, ωνος, Œnopionis filius, XXXVIII.

Μάχαι, αἱ, Pugnae, Eridis filia, 228.

Μαχάων, ονος, Æsculapii et Xanthies f., CLXXIX.

Μέγαρα, τὰ, Megaridis urbs, σκίοεντα (umbrosa) ab Hesiodo cognominata, CXII.

Μέδουσα, trium Gorgonum una, 276, mortalis, 277; a Neptuno, compressa 278; ejus capite amputato Chrysaor et Pegasus prosiluerunt, 280 seqq.; ejus caput Perseus portat in Herculis scuto representatus, S. 223.

Μελάμπους, οδος, cujus historia CXVI.

Μέλας, ανος, Phrixi et Iophossæ f., LXII.

Μελέαγρος, ab Apolline interfectus, CXI.

Μελίαι Νύμφαι, quas Tellus peperit e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 187.

Μελίβοια, urbs Thessaliae, XCVI.

Μελίτη, 1) Nereidum una, χαρίεσσα, 246. 2) Myrmecis filia, CLXXV.

Μελπομένη, Musarum una, 77.

Μέμνων, ονος, Æthiopum rex, Tithoni et Auroræ f., χαλκοκορυστής, 984.

Μένελαος, Plisthenis et Cleollæ f., LXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.

Μενεστὼ, οὗς, una Oceanitidum, 357.

Μενίππη, Nereidum una, δῖη, 260.

Μενοίτιος, 1) Japeti et Clymenes f., ὑπερκύδας, 510; Jovis fulmine in Erebum dejectus, ὕβριστής, 514 seqq.

2) Patrocli pater, frater Pelei, Achillis patruus, CLXXXVIII.

Μερόπη, 1) Œnopionis filia, ab Orione compressa,

XLIII; 2) Oceanitis, Phaethontis mater e Clymene, CIV; 2) una Heliadum, *ibid*.
Μήδεια, Ætææ regis et Idyia filia, εὐσφυρος, 961, 992; Medei mater ex Jasone, 1000, qui eam e Colchide Iolcum trajectam, 994, 998, uxorem duxerat, 1000.
Μήδειος, Jasonis et Medæ f., a Chirone educatus, 1001.
Μηκιονίκη, Euphemi mater e Neptuno, L.
Μυκῶνη, i. e. Sicyon, Peloponnesi urbs. Ibi Deos cum hominibus certasse, 536.
Μηλόβοσις, ἡ, Oceanitidum una, 354.
Μῆτις, ἰδος, ιν, una Oceanitidum, 358; Jovis prima uxor, quæ Minervam paritura ab eo devoratur, 886 seqq.
Μίμας, αἰτος, Centaurus, μελαγχαίτης, S. 186.
Μινύειος, adj. Ὀρχομενός Μινύειος, Orchomenus Minyærum, LIII.
Μινύας, ου, Neptuni f., pater Clymenes ex Euryanasse, CLXII.
Μίνως, ωος, Jovis et Europes f., CXLIX; pater Ariadnes, 948; Brylles pater, XLIII; βασιλεύτας ab Hesiodo cognominatus, LXXXIV.
Μνημοσύνη, Cæli Tellurisque filia, 135; Musarum e Jove mater, 54, 915, καλλίχομος.
Μοῖραι, αἱ, Parcæ, Clotho, Lachesis, Atropos, Noctis filia, 217; Jovis ac Themidis filia, 904; in Herculis scuto representatæ, S. 258 seqq. LXVI.
Μόλυρος, Arisbantis f., ab Hyetto occisus, LIII.
Μόρος (Fatuni), Noctis filius, στυγερός, 211.
Μοῦσαι, αἱ, Jovis filia e Mnemosyne, in Pieria natæ, 53 — 61, 916; Musæ canuntur, 1 — 103; invocantur, 104 — 115, 1022; O. 1 seqq.; earum nomina enumerantur, 77 seqq.; Hesiodum canere docent ac jubent, 22 — 35, O. 662; tripus ab Hesiodo eis dedicatus, O. 658; in Herculis scuto representatæ, S. 206. Epitheta: Ἑλικωνιάδες, 1; O. 658; ἡδέπεται, 1021; Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 75, 114; Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 25, 52, 966, 1022; Πιερίδες, S. 206; τέκνα Διὸς, 104; χρυσάμπυκες, 916. Memorantur prætereundo 36, 93, 94, 96, 100; CL.
Μόψος, vates, Amyci, S. 181, et Mantus f., Calchanthem vaticinandi arte vicit, CXVIII; inter principes Lapitharum numeratur S. 181.
Μυκῆνη, Inachi filia, Arestoris uxor, qui Mycenæ urbi nomen dedit, CVII.
Μύρμηξ, ηκος, Melites pater, CLXXV.
Μυρμιδόνες, αἱ, e formicis a Jove facti atque Æaco dati, qui primi naves exstruxerunt, LXIV; Μυρμιδόνων πόλις, Hellas, Phthiotidis urbs, S. 380, 474.
Μῶμος, Noctis filius, 214.

N.

Ναῖς, ἰδος, Najas. Najadum una Chironi nupsit, CII; de Najadum ætate longissima CIII.
Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Pylo, XLV.
Ναυσίθοος, Ulixis et Calypsus f., 1017.
Ναυσίνοος, Ulixis et Calypsus f., 1018.
Νείκεα, τὰ, Jurgia, Eridis liberi, 229.
Νεῖλος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 338.
Νεμεϊῶς λέων, leo Nemeus, Othri ex Echidna f., 327, a Junone nutritus, 328 seqq., ab Hercule interfectus, 332.
Νεμείη, Argolidis regio, a leone Nemeo vexata, 329 seqq.; ibi Tretus mons, 331.
Νέμεσις, ἡ, Noctis filia, 223; terra relicta cum Pietate ad cælum fugit, O. 197 seqq.
Νέσσος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.
Νέστωρ, ορος, Nelei f., apud Gerenos educatus, inter-

fectis ab Hercule fratribus, solus servatus, XXX, XXXI, Γερήνιος ἱππότης; pater Polycastes, C.
Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, C.
Νηλεὺς, ἦος, Pyli rex, cujus filii ab Hercule interfecti extra Nestorem, XXX, XXXI, ταλασίφρων.
Νημερτής, ἑος, ἡ, una Nereidum, 262.
Νηρεὺς, ἦος, Ponti filius maximus natus, ἀψευδής, ἀληθής, 233 seqq.; quinquaginta filiarum (Nereidum) pater e Doride, 240 seqq.; ἄλιος γέρων, 1003.
Νησαίη, Nereidum una, 249.
Νησῶ, οὖς, Nereidum una, 261.
Νίκη, Pallantis et Stygis filia, καλλίσφυρος, 384.
Νικίππη, Pelopis filia, CCVII.
Νικόστρατος, XCIII, ὄζος Ἄρης.
Νιόβη, cujus decem filios totidemque filias fuisse, XLIV; undeviginti ejus liberos fuisse, *ibid*.
Νύμφαι οὔρειαι, Nymphæ montanæ, Oreades, 130; e quinque filiabus Hecatæi filiarumque Phoronei natæ, XCI.
Νύξ, κτός, Nox, 176, Chaus filia, Erebi soror, 123; ex Erebo Ætheris et Diei mater, 124; nullo ex viro mater Fati, Κηρὸς, Mortis Somnique (758), Somniorum, Momi, Ὀϊζύος, Esperidum, Parcarum, Nemesis, Fraudis, Φιλότητος, Senectutis, Eridis, 211 — 225; Nox et Dies alternis in Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq., illa Somnum secum ducens, 757. Epitheta: ἐρεβεννή, 213; μέλαινα, 20, 123; ὠκί, 224, 757.

Ξ.

Ξάνθη, una Oceanitidum, 356; Machaonis mater ex Æsculapio, CLXXIX.
Ξοῦθος, Hellenis filius, XXIII.

O.

Ὀβριάρως (Βριάρως, 817), Briareus, Cæli Tellurisque f., 147 seqq.; Cymopoliam, Neptuni filiam, uxorem duxit, 817 seqq. Briareus Cottusque et Gyas, tres fratres centimani (Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα, 644), a patre sub terram detrusi et in vincula coniecti, 617 seqq., a Jove liberati, ut Diis contra Titanes opem ferrent, 624 seqq., 639 seqq., ubi eorum descriptio; pugnant adversus Titanes, 714 seqq., quos victos in Tartarum detrudunt, 717 seqq., ubi et ipsi habitabant, φύλακες πιστοὶ Διὸς, 734; Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι, 815 seqq.
Ὀθρυς, υος, mons Thessaliæ, in quo stantes Titanes cum Diis pugnant, 632, ὠφελή.
Οἶβαλος, pater Pirenes, CVI.
Οἰδιπόδης, αο, Œdipi f., Eteocles, O. 163.
Ὀϊζύς, ἡ, Calamitas, Noctis filia, ἀλγινόεσσα, 214.
Οινόμαος, Marmacem, Alcatroum, Euryalum, alios interficit, CX.
Οἰνοπίων, ωνος, Chiorum rex, Bacchi f., Maronis pater, XXXVIII, et Meropes, XLIII; Orione excavato vindictam evitaturus sub terra absconditur, *ibid*.
Οἰνεὺς, ἑως, rex, ad quem Periboea missa est, LXXXVIII.
Ὀλμειδὸς, Boeotiae amnis, 6.
Ὀλυμπιάδες, αἱ, Olympiæ, Musarum epitheton, 25, 52, 966, 1022; de Deabus, LIV.
Ὀλύμπιος, Jovis epitheton, 529, 884, O. 87; Jovis nomen proprium, 390 (ἀστεροπητής), O. 474, CLXIII.
Ὀλύμπια δώματα, Deorum sedes, 75, 114, 783, 804, 963, O. 81, 110, 127.
Ὀλύμπος et **Ὀλύμπος**, Thessaliæ mons, Deorum sedes, ἀγνός, S. 203; μακρός, 391, 680, S. 466; μέγας, 842; νιφόεις, 42, 62, 118, 794; πολύπτυχος, 113; præterea sine epitheto, 37, 51, 68, 101, 408, 689; O. 139, 197, 257; XXVI.

Ὄμυχρος, Tumultus, in Herculis clypeo representatus, S. 155.
 Ὄμηρος, cum Hesiodo in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 Ὀνειροι, oi (Somnia), Noctis filii, 212.
 Ὀπίεως, ἑως, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 Ὀρῆρος, Geryonis canis, Typhaonis et Echidnae f., 309; pater Sphingis et leonis Nemei ex Echidna, 325; ab Hercule interfectus, 293.
 Ὀρκος, Deus qui perjuros punit, Eridis f., 231, O. 804; O. 219.
 Ὀρτυγία, insula parva, ante Syracusas sita, CXXXVI.
 Ὀρχομενός, δ, pater Aspledonis, Clomeni, Amphidoci, CXC.
 Ὀρχομενός, ἡ, Minyarum urbs (Μινύειος) in Boeotia, LIII, Cephisso adiacens, ubi Gratiae colebantur, CXLII, CXLIII.
 Οὔλυμπος, 397, Οὔλυμπόνδε; 633; 855; 953, νιφόεις; S. 30; S. 471, μέγας; XXXIV. Vid. Ὀλυμπος.
 Οὐρανίδης, Urani f., Saturnus, ἀναξ, 486; oi Οὐρανίδαι, Cyclopes, 502.
 Οὐρανίη, 1) una Musarum, 78, mater Lini, XCIV. 2) Oceanitidum una, θεοειδής, 350.
 Οὐρανίωνες, oi, Urani (Caeli) filii ac nepotes, ἀγαυοί, 461; de Diis, 919, 939.
 Οὐρανός, Coelus, 147, 159, 421, 644; εὐρύς, 45; μέγας, 176, 208; ἀστερόεις, 106, 127, 463, 470, 891; Telluris f., 126 seqq.; ex ea pater multorum liberorum, 133 — 153; filios sub terra condit, 154 seqq.; ejus genitalia a Saturno resecta, 178, seqq. Vid. porro in Γαῖα, Ἀφροδίτη.
 Οὐρα, τὰ (Montes), e Tellure nata, μακρὰ, 129.
 Οὐρεός, Centaurus, S. 186.

II.

Παγασαῖος, epitheton Apollinis, quia Pegasis templum habuit, S. 70.
 Παιών, ὦνος, Deorum medicus. Eum ab Apolline dif-
 ferre, CI.
 Παλιώξις, ἡ, Repulsio (hostium persequentium) in scuto
 Herculis representata, S. 154.
 Παλλάντιον, Arcadiae urbs, quae a Pallante nomen traxit,
 CXCVIII.
 Παλλάς, ἄδος, ἡ, Minervae nomen. Παλλὰς Ἀθήνη, 577,
 O. 77; Παλλὰς Ἀθηναῖη, κόρη Διός, S. 126.
 Παῖλλας, αντος, δ, 1) Cui et Eurybiae f., 376. 2) Lycaonis f., qui Pallatio urbi nomen dedit, CXCVIII.
 Πανθιονίς χελιδών, hirundo, O. 568, ὀρθρογόη.
 Πανδώρα, quomodo Jovis jussu a Vulcano ficta, a multis
 Diis Deabusque exornata, cur hoc nomine appellata
 fuerit, O. 60 — 82; col. 570 — 589; ejus historia, O.
 83 — 105; Graeci mater ex Jove, XX, Deucalionis e
 Prometheo, XXI.
 Πανέλληνες, oi, O. 528; ita universos Graecos ab He-
 siodo vocatos fuisse, CLXXXIV.
 Πανόπεια, una Nereidum, 250.
 Πανοπητὴς, ἴδος, Panopei nata, Aegle, LXXXV.
 Πανοπις, ἴδος (alibi Πανοπεύς), Phocidis urbs, Cephisso
 adiacens, CXLII.
 Παρθίων, ονος, pater Alcathoi, CX.
 Παρθένιος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 344.
 Πάρνησός, Parnassus, Boeotiae mons, 499.
 Πασιθέη, una Nereidum, 247.
 Πασυθή, Oceanitidum una, 352.
 Πάτροκλος, f. Menetii, fratris Pelei, Achillis frater pa-
 truelis, CLXXXVIII.

Πειθώ, οὐς, 1) Suada, quomodo Pandoram exornaverit,
 O. 73. 2) Oceanitidum una, 349.
 Περίθοος, Aepyti f., CLXXVI; inter principes Lapitha-
 rum, S. 179.
 Πειρήν, ἦνος, Ius pater, V.
 Πειρήνη, Cebali filia, CVI.
 Πείρος, δ, Achajae fluvius, CLVI.
 Πελασγός, Lycaonis pater, XCVIII, quem αὐτόχθονα
 fuisse Hesiodus dixit, XCVII.
 Πελασγοί, oi, populus, qui Dodonam incolebat, CXXXIV.
 Πελεάδες, αι, Plejades, X. Vid. Πληιάδες.
 Πελέης, rex, Jasoni labores difficiles imperavit, ὑβριστής
 καὶ ἀτάσθαλος, κ. τ. λ. 996.
 Πελοπόννησος, ἡ, Hesiodo nota, CXL.
 Πέλοψ, οπος, pater Nicippes, CCVII.
 Πελωρίς, ἴδος, promontorium, ab Orione conditum,
 CLXXVIII.
 Περίθοια, Hipponoi filia, ab Hippostrato compressa, ad
 Ceneum missa, qui eam interficeret, LXXXVIII.
 Περιήρης, οος, Aëoli f., ὑπέρθυμος, XXIII; Halirrhothii
 pater, XCII.
 Περιεχόμενος, Nelei f., qui in omnium animalium spe-
 ciem se convertere potuit, ab Hercule interfectus,
 XXX.
 Περιμήδης, εος, Centaurus, Πευκείδης, S. 187.
 Περιμησσός, Boeotiae amnis, 5.
 Περσέπολις, εως, δ, Telemachi et Polycastes f., C.
 Περσεύς, Danaes f., qualis in Herculis clypeo repræsen-
 tatus fuerit, ἱππότης, S. 214 — 229.
 Περσεφονείη et Περσεφόνη, Proserpina, Jovis et Cereris
 filia, quam Pluto rapuit, 913; cum Plutone in Tar-
 taro habitat, ἐπαινή, 768, 774.
 Περσεφόνη, 913, vid. Περσεφονείη.
 Πέρσης, 1) Cui et Eurybiae f., 377; Asteriae maritus,
 409; ex ea pater Hecates, 411. 2) Hesiodi frater, ad
 quem carmen Operum et Dierum scriptum, O. 10,
 27, 213, 274, 286, 299, 397 (νήπιος), 611, 633 (μέγα
 νήπιος), 641.
 Περσητὴς, ἴδος, una Oceanitidum, 356, 957; e Sole mater
 Circes et Aetæ regis, 957.
 Πετραῖη, Oceanitidum una, ἐρέεσσα, 357.
 Πετραῖος, Centaurus, S. 185.
 Πευκείδαι, oi, Perimedes et Dryalus, Centauri, S. 187.
 Περρηδών, οὐς, Graearum altera, εὐπεπλος, 273.
 Πήγασος ἵππος, Medusæ capite amputato prosiluit, 281;
 nominis derivatio, 282; terra relicta ad coelum vola-
 vit, ubi tonitru fulmenque Jovi fert, 283 seqq.; cum
 Bellerophonte Chimæram vincit, 325.
 Πηλεὺς, εος, Aëci f., XLVI; Achilles pater e Thetide,
 1006; frater Menetii, Patrocli patruus, CLXXXVIII;
 Thetidem prohibet Achillem interficere, II; de eo et
 Acati uxore historiam ab Hesiodo fuse fuisse narra-
 tam, CXCIX.
 Πήλιον, τὸ, mons Thessaliae, αἰπὺ, LXXXII; in quo
 Jaso a Chirone educatus est, ὕλην, LXXXIII.
 Πηγεῖος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343. LII.
 Πιερίδες, αι, Musæ cognominantur, S. 206.
 Πιερίη, Thessaliae regio, ubi Musæ natæ, 53; ibi Magnes
 et Macedo habitabant, XXVI. Πιερίθεν, O. 1.
 Πληιάδες et Πελειάδες, αι, Plejades, Atlantis filiae, Ἀτλα-
 γενέες, O. 383; O. 572, 615, 619.
 Πληξαύρη, una Oceanitidum, 355.
 Πλούτος, Plutus deus, Cereris et Jasii f., 969 seqq.
 Πλουτώ, οὐς, Oceanitidum una, βοῶπις, 355.
 Πολυδεύκης, εος, Pollux, Jovis f., XXXVI; ἀντίθεος,
 XXVI.
 Πολυδώρη, Oceanitidum una, εὐειδής, 354. CXCIV.
 Πολύδωρος, Cadmi et Harmoniae f., 978.

Πολυκάστη, Nestoris filia minima nalu, Persepolis mater e Telemachio, ἐύζωνος, C.
 Πολυκάων, ονος, Bulæ f., Euæchmes maritus, CIX.
 Πολυμηνα, Jasonis mater ex Æsone, CLXXXI.
 Πολύμνια, Musarum una, 78.
 Πολυνείκης, εος, CXX.
 Πολυφάτης, ου, de quo CXVI.
 Πόνος, Labor, Eridis f., ἀλγινόεις, 226.
 Ποντοπόρεια, una Nereidum, 256.
 Πόντος, Telluris f., 132; pater Nerei, 233; dein e Tellure pater Thaumantis, Phorci, Cetus, Eurybiæ, 237 seqq.
 Ποσειδάων et Ποσειδέων, ωνος, accus. Ποσειδάω, 15, Neptunus, Rheæ ac Saturni f., 456; pater Cymopoliar, 819; Tritonis pater ex Amphitrite, 930, Euphemi e Mecione, L; pater Butæ, CXIII, et Minyæ, CLXII; cum Medusa Gorgone concubuit, 278; Tartari portas ac muros, 732, cum Apolline Thebarum mœnia extruit, XLVIII; Thebarum præses, S. 105; templum in Peloridis promontorio ei exstructum ab Orione, CLXXVIII; γαιήοχος, ἐνοσίγαιος, 15; ἐνοσίχθων, O. 667.
 Ποσειδέων, 732; vid. Ποσειδάων.
 Ποταμοί, οι, Fluvii, Oceani et Tethyos filii, 3000 numero, διηγέντες, 337, 367 seqq., quorum complures recensentur 338 — 345. 348.
 Πουλυνόμη, Nereidum una, 258.
 Πρίαμος, Hesiodo notus, CLXXXV.
 Προϊτίδες, αι, Præti filiae, describuntur XXVII, XXVIII; quod Bacchi cultum neglexerant, insania punitæ, XXIX; a Græcis plurimis in matrimonium petita, CLXXXIV.
 Προίωξις, Propulsatio hostium, in Herculis scuto repræsentata, S. 154.
 Πρόλοχος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 Προμηθεύς, έως, Japeti et Clymenes f., 510; O. 50; pater Deucalionis e Pandora, Hellenis e Pyrrha, XXI; Epimetheum fratrem præmonet, ne donum a Jove sibi missum accipiat, O. 86; ignem Jovi furatur, 365 seqq.; O. 48 seqq.; qualem dolum Jovi struxerit, Diis hominibusque Sicyone certantibus, 535 — 561, a Jove in vincula conjectus, 521, ejus jecur ab aquila comestum, 523 seqq.; per Herculem liberatus, 526 seqq.
 Epitheta: ἀκάχητα, 644; ἀγκυλομήτης, 546; O. 48; ποικίλος, αἰολόμητης, 511; ές παῖς Ἰαπετοῖο, 565, O. 50; ποικιλόβουλος, 521; conf. Ἰαπετιονίδης.
 Προνώ, una Nereidum, 261.
 Πρυμνώ, οὗς, Oceanitidum una, 350.
 Πρωτομέλεια, Nereidum una, 249.
 Πρωτώ, οὗς, Nereidis, fortasse duarum Nereidum nomen, 243, 248.
 Πυθώ, οὗς, Phocidis regio, Apollini sacra, ἡγαθή, LXXXVII; ibi lapis a Saturno Jovis loco devoratus et revomitur memoriae causa a Jove exstructus, 499, ἡγαθή. Πυθώδε, S. 480.
 Πυλάδης, ου, Anaxibiæ f., LXXVII.
 Πύλος, -ή, Peloponnesi urbs, ubi Neleus ejusque filii regnabant, devastata ab Hercule, XXX; de ea Hercules cum Marte pugnavit, S. 360 seqq.
 Πύλων, ωνος, Nauboli f., pater Antiopes, XLV.
 Πυρρά, mater Hellenis e Prometheo, XXI.

P.

Ῥαδάμανθς, υος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Ῥέη, 467, vid. Ῥαίη.
 Ῥαίη et Ῥέη, Rheæ, Cœli ac Telluris filia, 135; e Saturno mater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; quomodo Jovem a crudelitate Saturni servaverit, 467 seqq.; ἡύκομος, 625, 634.

Ῥήσος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340.
 Ῥόδεια, una Oceanitidum, 351.
 Ῥοῖος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 340.

Σ.

Σαγγάριος, Fluvius, f. Oceani ac Tethyos, μέγας, 344.
 Σαλμωνεύς, Æoli f., ἄδικος, XXIII.
 Σαρπηδών, όνος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Σάτυροι, οι, e quinque filiabus Hecataei filiarque Phoronei nati, οὐδῖτανοι, ἀμνηχανοεργοί, XCI.
 Σαώ, οὗς, una Nereidum, 243.
 Σειρῆνες, αι, Sirenes, quarum insula ἀνθεμόεσσα, CXXXVII; ventos ab iis deleniri, CXXXVIII.
 Σείριος, ό, Sirius, ἀστήρ, 417; 587; 609; ἀζαλέος, S. 153; S. 397.
 Σελήνη, Luna, Hyperionis ac Theæ filia, 371; λαμπρά, 18, 371.
 Σεμέλη, Cadmi et Harmoniæ filia, 976; Bacchi mater ex Jove, Καδμείη, 940.
 Σῆρος, Halirrhothii et Alcyones f., XCII.
 Στεινώ, οὗς, trium Gorgonum una, 276.
 Σικυών, όνος, Erechthei f., CLXIX.
 Σιμούς, οὖντος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 342.
 Σίσυφος, Æoli f., αἰολομήτης, XXIII.
 Σκάμανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 345.
 Σκύθαι, οι, ἱππομολγοί, CXXXII.
 Σκύλλα, Phorbantis et Hecates filia, LXIII.
 Σόλοι, οι, disci, carmen Hesiodicum, CLXXXVI.
 Σπειώ, οὗς, una Nereidum, 245.
 Στερόπης, Cyclopus unus, 140.
 Στρατονίκη, Euryti mater, XLV.
 Στρυμών, όνος, Fluvius, f. Oceani et Tethyos, 339.
 Στύξ, γός, Oceanitidum προφερεσάτη ἀπασέων, 361, et nalu maxima, 776; e Pallante mater Zeli et Nices, Crateos et Bies, Ὀκεανοῦ θυγάτηρ, 383 seqq.; quomodo a Jove honorata, ut Deorum jusjurandum esset, 397 seqq., 775 — 806; in Tartaro habitat, δεινὴ, 776; ἀβητος Ὀκεανίνη, 389; Στυγὸς ἀβητον ὕδωρ, 805.
 Συράκουσαι, αι, urbs Siciliæ, CXXXVI.
 Σχοινεύς, έως, Atalantes pater, LXXIII.

T.

Τάρταρος, ό, plur. τὰ Τάρταρα, post Chaos primus exortus, Τάρταρα ἡρόεντα, 119; Typhioei pater e Gaia, 822; ejus variae descriptiones, 721 — 819; ibi Titanes, 717, 729, 814, Centimani, 734, 814, Nox et Dies, alternis intrantes et exeuntes, 748, Somnus et Mors, 759, Pluto cum Proserpina, 768, Styx, 776, habitant; huc Typhoeus a Jove detrusus, 868. Epitheta: ἡρόεις, 721, 736, 807; εὐρύς, 868; κρυός, S. 255.
 Τάρτοι, οι, cum Telebois Taphi insulae partisque Acarnaniæ incolæ, quibus Amphitryo bellum intulit, ἀνδρες ἥρωες, S. 19.
 Τειρεσίας, ου, vates, Cadmi f., Mantus pater, CXVII; Jovis Junonisque altercationem de concubitus voluptate dirimit, CXXI; de longissima ejus vita, CXX.
 Τελμών, όνος, Ajacis majoris pater, cujus hospes Hercules fuit, CXV.
 Τελεστώ, οὗς, Oceanitidum una, κροκόπεπλος, 358.
 Τερψιχόρη, una Musarum, 78.
 Τηθύς, υος, Cœli et Telluris filia, έρατεινή, 136; ex Oceano mater Fluviorum, 337, 368, et Oceanitidum, 316, 362, inter quas Helenen etiam fuisse, XXXV.
 Τηλέβοι, άων, οι, populus, qui Acarnaniam ac Taphium

insulam cum Taphiis incolebat, ab Amphitryone debellatus, ἄνδρες ἥρωες, S. 19.
 Τηλέγονος, Ulixis et Circes f., 1014, Tyrrhenorum rex, 1016.
 Τηλέμαχος, pater Persopolis e Polycaste, C.
 Τηωός, ex Aurora pater Memnonis, 784, et Emathionis, 985.
 Τιμάνδρη, Echemi uxor, VIII.
 Τίρυνθος, ἡ, accus. Τίρυνθα, Tiryns, urbs Argolidis, ubi Amphitryo habitabat, priusquam Thebas abiit, εὐκτίμενον πολίεθρον, S. 81; huc Hercules Geryonis boves egit, ἱερὴ, 292.
 Τιταρῆσιος, e principibus Lapitharum unus, ὄζος Ἄρης, S. 181.
 Τίτανες, οἱ, Titans Caeli filii unde appellati sint, 207; eorum certamen cum Diis (629) et Centimanis, 674 — 717; victi et in Tartarum detrusi, 717 seqq., 814; ἄγχι, 632; θεοί, 630, 648, 729; ὑποταρτάριοι, 851; χθόνιοι, 697; praeterea obviū 392, 424, 650, 663, 676, 882.
 Τιτυός, Elaræ f., CLXX.
 Τηθύων, ορος, Ægypti f., CLXXVI.
 Τόξος, ἑως, Euryti et Antiopes f., ἀντίθεος, XLV.
 Τρητός, mons Nemeæ, 331.
 Τρηχίς, ἴνος, Thessaliæ urbs, ubi Ceyx regnavit, quo Hercules profectus est, S. 353, 355, 469.
 Τριτογένεια, Minervæ nomen, γλαυκῶπις, 895; γλαυκῶπις, δεινὴ, ἐγρεκιδόμος, κ. τ. λ., 924; ἀγέλειη, S. 197.
 Τρίτων, ὠνος, Neptuni et Amphitrites f., εὐρυδῆς, μέγας, 931 seqq.
 Τροίη, Troja, O. 165; Τροίην ἐς καλλιγύναικα, O. 653.
 Τυλάρεως, cuius a filiabus qualem pōnam Venus petierit, CXLVI.
 Τυρρηνία, regio Italiæ, CCII.
 Τυρρηνοί, οἱ, Italiæ populus, sub Agrio, Latino, Tellegono regibus, 1016. CXXXIX.
 Τυρρόνιον, Boeotiae mons, S. 32.
 Τυράων, ονος, Ventus, ex Echidna pater Orthri, Cerberi, Hydrae Lernaæ, Chimaræ, 306 seqq.; Ladonis draconis pater, CXLVII.
 Τυρῶεις, ἑως, Telluris ac Tartari f., 821; cuius monstri descriptio, 821 — 852, pater Ventorum procellosorum, 869; fulminibus victus et mutilatus a Jove, 853 seqq., et in Tartarum dejectus, 868.
 Τύχη, una Oceanitidum, 360.

Υ.

Υάδες, αἱ, νόμμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, LXVII, ubi earum nomina; O. 615.
 Ὑδρὴ Λερναία, Typhaonis et Echidnae filia, λύγρ' εἰδυῖα, 313, a Junone nutrita, 314, ab Hercule interfecta Iolai ope, 316 seqq.
 Ὑήττος, cuius historia LIII.
 Ὑλός, Herculis f., pater Euæchmes, CIX.
 Ὑπερβόρεοι, οἱ, populus, CXXXIX.
 Ὑπερίων, ονος, Caeli ac Telluris f., 134; e Thea pater Solis, Lunæ, Auroræ, 371 seqq.
 Ὑπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, 1011.
 Ὑπέρρας, αντος, Euryanasses pater, CLXII.
 Ὑπνος, Somnus, Noctis f., 212, 758; Noctem comitatur, κασιγνήτος Θανάτοιο, 756; cum Morte in Tartaro habitat, 759; describitur 762.
 Ὑρίς, urbs Boeotiae, Βοιωτὴ, XLIX, L.
 Ὑσμῖναι, αἱ (Praelia), Eridis filiae, 228.

Φ.

Φαίθων, οντος, 1) Cephalī et Auroræ f. ἱφθίμος, 987,

quem raptum Venus templi sui custodem fecit, 989 seqq. 2) Clymenis, Solis filii, et Meropes f., CIV, ubi ejus historia; sive Solis f. e Clymene, CLXII.
 Φαισύλη, una Hyadum, LXVII.
 Φαίω, οὗς, Hyadum una, ἱμερόεσσα, LXVII.
 Φάληρος, inter principes Lapitharum, S. 180.
 Φᾶσις, ἰδός, ὁ, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340; ab Argonautis trajectus, LVII.
 Φέλλος, Meliboræ natus, εὐμελής, XCVI.
 Φέρουσα, una Nereidum, 248.
 Φθίος, adj. Phthius, Φθίη Κυρήνη, LII.
 Φίκιον, τὸ, mons Boeotiae, S. 33.
 Φίξ, ἰκός, Sphinx, Orthri et Echidnae filia, δλοή, 326.
 Φιλότης, ητος, ἡ (Concubitus), Noctis filia, 224.
 Φιλυρίδης, Philyrae f., Chiro, 1002.
 Φινεύς, ἑως, Phornicis et Cassiopeæ f., LVIII; cur caecitate punitus, LIX; ab Harpyiis ad usque Scythiam propulsus, CXXXI.
 Φλεγῆς, αο, Coronidis pater, διόγνητος, LXXXVII.
 Φόβος, Terror, qualis in Herculis clypeo representatus fuerit, S. 144 (nota) seqq.; Φόβος et Δεῖμος, Martis et Veneris filii, 924; Martis comites bellicae socii, 935, S. 195, 463.
 Φοῖβη, 1) Caeli ac Telluris filia, χρυσοστέφανος, 136; Latonæ et Asteries mater e Cero, 404 seqq.; avia Phœbi, CLXXIV. 2) una Heliadum, CIV.
 Φοῖβος, Appollinis nomen, 14, Φ. Ἀπόλλων, S. 68, 100; ἀκερσεύμενος, LXXXVII; χρυσάορος, CLXXVII; CI, Ἀπόλλων Φ.; CLXXIV, ubi nominis derivatio.
 Φοῖνιξ, ἰκός, Agenoris f., pater Phineī e Cassiopea, LVIII; pater Europes, CXLIX; Adonis pater ex Alphesiboræ, CXCVI.
 Φόνος (Nex), in Herculis scuto representatus, S. 155; οἱ Φόνοι, Eridis filii, 228.
 Φόρβας, αντος, Scyllae pater ex Hecate, LXIII.
 Φόρυς, υος et υνος, Telluris et Ponti f., 237; e Ceto pater Graearum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis aurea mala custodientis, 333 seqq.
 Φρίξος, cum vellere aureo (coll. LV) ad Æeten venit, I; quatuor filiorum pater ex Jophosse, LXII; huic Phineus viam in Scythiam monstravit, LIX.
 Φρόντις, ιος, Phrivi f. ex Jophosse, LXII.
 Φρυκτεὺς, ἑως, pater Hippostrati, LXXXVIII.
 Φύλακος, Deionis f., pater Iphicli e Clymene, CXVI, CXXII, CLXII.
 Φύλας, αντος, pater Hippotæ et Therus e Lipephile, LIV.
 Φυλεύς, ἑως, CLXI, φίλος μακέρεσσι θεοῖσι.
 Φωκῆες, οἱ Phocenses, Amphitryonem secuti in bello eum Taphiis ac Telebois gesto, μεγάρμοι, S. 25.
 Φῶκος, Æaci et Psamathe f., 1004.
 Φωρωνεύς, ἑως, cuius filiam Hecataeus duxit, XCI.

Χ.

Χάος, εος, τὸ, primum erat ante omnes res creatas, 116; ex eo Erebus et Nox prodierunt, 123; ζοφερὸν, 814.
 Χαίρων, ὠνος, Therus et Apollinis f., Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο, LIV.
 Χαλκίς, ἰδός, ἡ, urbs Euboræ, quam καλλιγύναικα Hesiodus cognominavit, CXXIII; ibi Hesiodus victoriam in certamine musico reportavit, O. 655 seqq.
 Χάριτες, αἱ, Gratiae, Aglaia, Euphrosyne, Thalia, Jovis et Eurynomes filiae, 907 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, O. 73; cur Orchomeni cultæ, CALIII; paterea obviae 64, 946, LII, LXVII, CLXVII.
 Χείρων, ὠνος, Chiro Centaurus, Philyrae f., 1001; Jasonem, LXXXIII, ejusque filium, Medeam, educavit, 1001. Najadum unam in matrimonium duxit CII;

Χείρωνος ὑποθήκαι, carmen Hesiodo adscriptum, cujus exordium CXXV.
 Χίμαιρα, Typhaonis et Echidnæ filia, 319 seqq., ubi ejus descriptio; a Bellerophonte ac Pegaso interfecta, 325.
 Χίος, ἡ, insula, ad quam Orio in itinere suo venit, XLIII.
 Χρυσάωρ, ορος, capite Medusæ amputato prosiluit, 281; nominis interpretatio, 283; e Calliroë pater Geryonis, 287, 979, et Echidnæ, 295.
 Χρυσήϊς, ἴδος, una Oceanitidum 359.

Ψ.

Ψαμάθη, Nereidum una, χαρίεσσα δέμας, 260; Phoci mater ex Æaco, δια θεάων, 1003.

Ω.

Ὠγγία, insula ad occidentem vergens, CCIII.
 Ὠγυλία, insula, in vicinitate Cretæ sita, CCIII.
 Ὠκεανίνη, Oceanitis, Oceani filia; de Styge, 389, de Clymene, καλλίσφυρος, 507, de Chryseide, 956. Ὠκεανῖναι, αἱ, Oceanitides, ac Oceani Tethyos filia (346),

3000 numero, τανύσφυροι, 364; quarum maximæ natu (366) recensentur 349 — 361.

Ὠκεανός, Cœli ac Telluris f., 133; e Tethye pater Fluviorum, 337 seqq., 368, et Nympharum Oceanitidum, 345 seqq., 362; pater Doridis, 242; Electræ, 265, Calliroes, 288, 979; Idyia, 959; Helenes, XXXV; qualis in margine scuti Herculei representatus fuerit, S. 314 seqq.; trajectus ab Hercule, 292; ab Argonautis in Libyam navigantibus trajectus, LXII; Ὠκεανῶδες, 695; Ὠκεανοῦ ῥοαί, 841; ἱερὸς ῥόος Ὠκεανοῦ, O. 566. Epitheta: ἀφόρβος, 776; βαθυδίνης, 133, O. 171; βαθυβρείτης, 265; κλυτός, 215, 274, 288, 294; μέγας, 20; τελήεις ποταμός, 242, 959. Præterea obviæ 282, 383, 789, 816, 908.

Ὠκυπέτη, Harpyiarum altera, 267.

Ὠκυρόη, una Oceanitidum, 360.

Ὠλενίη πέτρη, Olenia rupes, Piro fluvio adjacens, CLVI.

Ὠλενος, ἡ, urbs Achajæ, LXXXVIII.

Ὠραι, αἱ, Eunomia, Dice, Irene, Jovis ac Themidos filia, 901 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, καλλίκομοι, O. 74.

Ὠρίων, ὠνος, Neptuni et Brylles f., cujus historia XLII et XLXXVIII. O. 609; σθένος (δύβριμον) Ὠρίωνος, O. 615, 619.